

Cẩm chương đỏ

Bùi Đăng Quốc Thiều

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương kết](#)

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Đánh máy: Snow flakes

Chương 1

Mẹ ơi, con gái yêu của mẹ đi học về rồi nè!

Thuyên vừa nói vừa đặt chiếc cặp to đùng xuống chiếc bàn chung của cả nhà, mỉm cười với cô nữ sinh lớp 12 tóc dài óng có đôi mắt ướt trong gương. Ý nghĩ: “Mình cũng... xinh đó chứ!”, khiến Thuyên thoáng đỏ mặt...

- Đói bụng chưa con?

Thuyên giật mình quay lại, nũng nịu:

- Mẹ làm con giật cả mình. Ba chưa về hả mẹ?

- Ủa, bữa nay chắc ba con ăn trưa ở chỗ làm. Mà sao con lại giật mình? - Mẹ vuốt tóc Thuyên - Chà, con gái mẹ biết soi gương làm điệu rồi phải không?

- Mẹ này... - Thuyên lại đỏ bừng mặt.

Mẹ mỉm cười dậm bước vào bếp dọn cơm, chợt dừng lại như nhớ ra điều gì, nhìn Thuyên, nói:

- À, con có thư gửi từ Nha Trang đó. Coi của ai.

Thuyên nghĩ ngay đến người anh họ tên Sang, trong mười ngày Thuyên nghỉ hè ở Nha Trang đã rất thân thiết với Thuyên. Thuyên mừng rỡ xé bì thư. Không phải là anh Sang rồi, chữ của anh Sang, Thuyên biết mà. Vậy thì ai? Thuyên vội vã lật hết lá thư để xem chỗ ký tên. Cái tên đập vào mắt khiến Thuyên không kèm được, ồ lên ngạc nhiên: Huỳnh Thanh Dũng! Trong đầu Thuyên hiện lên gương mặt hơi rám nắng, cương nghị, còn mái tóc thì lại đầy chất lãng tử của người bạn thường đi chung với anh Sang. Một con người hơi có vẻ pha trộn! “Sao anh ta lại gửi thư cho mình?”. Thuyên chưa hết thắc mắc thì mẹ đã gọi vào ăn cơm. Cô nhét lá thư vào trong cặp và đặt vào ngăn tủ.

Trong bữa cơm, mẹ hỏi Thuyên về lá thư, Thuyên không biết trả lời sao, đành nói dối là của anh Sang. Thật ra, Thuyên đang rất hồi hộp. Một người chưa trò chuyện lần nào thì có gì để viết trong thư nhỉ? Thuyên ăn nhanh bữa cơm, giúp mẹ rửa chén rồi chạy vào phòng riêng giờ lá thư ra đọc.

Càng đọc, Thuyên càng thấy bồi hồi bởi những lời lẽ của Dũng viết, giọng điệu nghe sao ngọt ngào và êm dịu quá! Những “nhớ nhung”, “lưu luyến” Dũng viết trong thư và hai chữ “love” ở cuối thư đã làm Quỳnh Thuyên muốn vỡ cả lồng ngực. “Chao ôi, anh ta ngỏ ý... thích mình!”. Trái tim bé nhỏ của Thuyên đập vội vã. Cô run rẩy nhét lá thư sâu vào trong cặp như sợ nó sẽ lao ra mà cặp cô bay đi thật xa. Mười ngày, không là ít, cũng chẳng là nhiều, nhưng chưa đủ để cho hai người xa lạ hiểu nhau. Vậy thì tại sao “hắn ta” lại dám...? “Hắn ta” là người thế nào, Thuyên không rõ. Mỗi lần đi chơi với anh Sang và bác Tường đều có “hắn” đi theo, chẳng biết xưng hô thế nào, Thuyên gọi đại là “cậu Dũng”. Anh Sang và bác Tường chỉ cười mà không nói gì. Ra biển ngắm sao, vào quán karaoke với những dãy bàn ngập người hay ngồi trò chuyện trong nhà, Thuyên nhớ trước sau “hắn” chỉ im lặng nhìn Thuyên cười cười. Thuyên cứ vô tư nói chuyện, vô tư đối đáp với anh Sang. Một hôm, nghe mọi người nói tiếp viên nữ bán các quán nước ở đây nếu là người miền Nam sẽ được trả lương rất cao, người ta bảo con gái miền Nam nói tiếng dễ thương! Thuyên nghe mà cứ thấy mắc cười hoài. Bất ngờ, “hắn” nói:

- Đúng rồi, đến giờ Dũng mới biết con gái miền Nam nói chuyện dễ thương nhất đó.

Anh Sang và bác Tường lại nháy nhau cười, Quỳnh Thuyên chẳng để ý là “hắn” có ý nói đến mình. Bây giờ nghĩ lại thật tức càn hông, nhưng có điều cũng... vui vui. Tệ nhất là lần anh Sang chọc, hỏi: “Người yêu của Thuyên sau này phải thế nào?”. Thuyên không dẫn đo:

- Người yêu của em hả, đương nhiên là phải hơn em một cái đầu. Nhưng nói trước, nếu yêu thiệt thì phải chờ em tới... 30 tuổi, tới lúc đó em mới lấy chồng à ghen!

Nói rồi lại le lưỡi ra mà cười. Chao ôi, 18 tuổi mà bảo người ta chờ... mười

hai năm, chẳng ra làm sao cả! Lúc đó, Thuyên chỉ nghĩ là “người trong nhà” cả nên đùa một chút cho vui. Còn bây giờ, Thuyên tự trách mình thật khờ.

Dững! Dững! Dững! “Hắn” đã khiến Thuyên mất nhiều thời gian suy nghĩ băng quơ quá rồi. Bực mình, Thuyên mở cửa phòng bước ra ngoài, gặp ngay lúc Trúc Anh vừa đến...

- Dì ơi, có Quỳnh Thuyên ở nhà không dì? - Trúc Anh hỏi mẹ Thuyên.
- Nó ở trong phòng đó con. Không biết sao mà từ trưa đến giờ cứ nằm mãi ở trong [1].- Thấy Thuyên vừa bước ra, mẹ quay trở vào bếp - Trúc Anh ở chơi nghe con!

Trúc Anh dạ ran như con nít rồi phồng má lên với Thuyên. Thuyên cười:

- Trúc Anh ngoan quá ta!
- Còn phải nói. Trúc Anh mà!

Vừa nói, tên bạn trai thân thiết từ hồi chập chững biết đi của Thuyên vừa ngồi xuống ghế với lấy trái mận ăn ngon lành. Trúc Anh bây giờ đã lớn phổng, rắn chắc hơn và không còn giống... con gái nữa. Hất mái tóc mỏng ra sau một cách nhẹ nhàng, Trúc Anh hỏi:

- Thuyên làm bài tập toán hết chưa? Có cần học chiều nay không?
- Thuyên chưa làm, nhưng thấy cũng dễ mà. Có gì sao mà Trúc Anh hỏi vậy?
- Chiều nay Trúc Anh đi coi ca nhạc - Trúc Anh rút trong túi ra hai tấm vé
- Cho “công nương” một vé, đi hén!

Quỳnh Thuyên vỗ hai tay vào nhau, reo lên:

- Thì ra hồi trưa Trúc Anh về trễ là vì đi mua vé đó hả? Thích há! Chiều nay Thuyên sẽ khao Trúc Anh ăn bắp rang bơ, chịu không?
- Ừa. Nhưng nhớ học bài cho xong đó nghe!
- Biết rồi, “nhũ mẫu” à!

Nghe giọng điệu trêu chọc của cô bạn, Trúc Anh xoay năm tay ra vẻ như muốn cho Quỳnh Thuyên một trận. Thuyên ngoéo hai ngón tay vào tay áo của Trúc Anh. Hai đứa cùng cười rộ lên. Đó là giao ước hòa bình mà chúng đã cùng “thiết lập” với nhau từ hồi học lớp một.

Thời thơ ấu của mỗi người đều là khoảng thời gian không thể nào quên. Hạnh phúc biết bao khi ta có một người bạn luôn ở bên cạnh ta, cùng chia sẻ buồn vui, cùng nhìn nhau trưởng thành. Trúc Anh là một phần rất quan trọng trong cuộc đời Thuyên. Không phải ruột thịt nhưng tình cảm Trúc Anh dành cho Thuyên còn hơn cả anh em. Vừa là bạn, Trúc Anh vừa là người anh lo lắng cho Thuyên đủ điều. Không bao giờ Trúc Anh để Thuyên buồn hay bị ai ăn hiếp. Thuyên biết mình chịu ơn trời phật vì điều đó. Có lẽ cũng bởi vậy mà Thuyên càng ngày càng thêm yêu lạ lùng những bông cẩm chướng đỏ. Gần như bữa nào tới Thuyên chơi, Trúc Anh cũng thấy nơi bàn học của Thuyên có sẵn một lọ cẩm chướng đỏ lung linh...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Đánh máy: Snow flakes

Chương 2

Lớp 12 vào học sớm hơn nửa tháng trước ngày khai giảng. Mấy ngày này, mãi mê ôn tập cho kỳ thi kiểm tra chất lượng đầu năm nên mọi người dường như quên hẳn chuyện đùa nghịch. Ngôi trường vì thế vẫn im ắng trong tiếng ve sầu.

Sáng nay, thầy hiệu trưởng cho gọi tất cả học sinh giỏi của các môn tập trung để dặn dò việc bắt đầu học lớp bồi dưỡng lại cho kỳ thi học sinh giỏi tỉnh vào tháng 11 tới. Thuyên thấy phấn chấn quá. Buổi chiều, Thuyên đến lớp thật sớm - cùng với năm bạn nữa - đợi cô giáo đến. Tiết học đầu tiên của lớp Văn 12!

Cạnh phòng Thuyên học là phòng Trúc Anh đang học môn toán. Cho tới lúc này, Thuyên và Trúc Anh là hai học sinh sáng giá nhất trong đội tuyển của trường. Áp lực cũng khá nặng nề cho cả hai đứa.

Đầu tiết học, cô giáo tóm lại các giai đoạn văn học từ trung đại đến 1930-1945. Bất chợt:

- Dạ thưa cô, em... mới vô ạ!

Cô giáo quay ra. Cả lớp cũng ngược lên xem chủ nhân giọng nói lãnh lót ấy là ai. Một cô bạn với gương mặt sáng sủa, đôi mắt một mí nhưng khá dễ thương đang đứng trước cửa lớp. Thuyên nghe tiếng xì xào:

- A, hình như nhỏ này mới chuyển trường, học lớp 12A3. Sao lại vô đây vậy cà?

Cô giáo mỉm cười dịu dàng với cô học sinh mới:

- Em vào đi! Lần sau nhớ đến đúng giờ.

- Dạ!

Cô bạn dạ xong là mở miệng cười toe. Một chiếc răng khểnh lấp lóa. Thuyên há hốc miệng. Thuyên cũng có một chiếc răng khểnh giống như vậy! Cả lớp lại được dịp liên hoan.

- Im lặng nào! Cô giới thiệu bạn mới: Phan Trang Như, học lớp 12A3. Bạn sẽ cùng học lớp bồi dưỡng văn với chúng ta năm nay. Thành tích môn văn của Như ở trường cũ rất tốt.

Sáu đứa con gái, bây giờ lại thêm một đứa con gái nữa thì cũng chẳng có gì... đáng bàn luận. Nhưng đứa con gái thứ bảy này lại kéo bàn cái sột, để viết xuống đánh bộp, rồi lại ngược lên cười với cô giáo thì thật là không thể không bàn luận được. Một chốc sau, cả lớp không còn xôn xao nữa khi cô giáo chép đề văn lên bảng. Đề bài kiểm tra đầu khóa học chỉ vền vện bốn chữ: “Cảm xúc mùa hè”. Thuyên cầm cúi viết sau vài phút suy nghĩ. Cảm xúc đến với Thuyên rất nhanh: này là bờ biển dài cát trắng, này là rặng phi lao rì rào... Trong một lúc suy nghĩ tìm ý, Thuyên ngẩng đầu lên, ghé mắt trông người mới tới. Cô bạn đó cũng đang rất tập trung, gương mặt nghiêm túc hẳn, không hề giống chút nào với vẻ nhí nhố lúc đầu. Thuyên bắt được mạch cảm xúc, bắt đầu viết một hơi cho đến hết giờ, không ngược lên lần nào nữa.

- Đoạn văn của Quỳnh Thuyên về một mùa hè ở biển rất giàu hình ảnh, pha chút lãng mạn và lời lẽ mạch lạc. Rất tốt! Còn đây, bạn Như đã làm một bài thơ với cảm xúc chân thật. Một mùa hè sum họp của gia đình thật xúc động...

Cô giáo đang sửa bài kiểm tra sau 30 phút ra chơi. Đề chỉ yêu cầu “*Cảm xúc mùa hè*” nên các em có thể sử dụng bất cứ hình thức nào để thể hiện mình. Cô đánh giá cao cả hai bài làm của Thuyên và Như. Hai em đều có sức viết tốt, hành văn mượt mà hơn các bạn trong lớp!

Cô giáo tiếp tục nhận xét bài làm của các bạn khác nhưng Thuyên không còn chú ý lắng nghe nữa. Thuyên bị bất ngờ vì nhận xét lúc này của cô giáo. Một người mới đến lại có điểm ngang với Thuyên! Thuyên bỗng thấy khó chịu. Cảm giác mình là “nhất” bị tước mất. “Nhưng đây chỉ mới là bài

viết đầu tiên. Mình sẽ không để chuyện này lặp lại”. Thuyên thăm nghĩ mà mắt thì lại ngó trôn trôn Trang Như. Không ngờ, Như quay lại nhìn Thuyên, miệng hỏi: “Có gì không?”. Lại còn cong môi lên nữa. Ghét, một con nhỏ đánh đá quá! Thuyên quay đầu nhìn ra... cửa sổ.

Tan buổi học, Trúc Anh từ phòng bên chạy sang đợi Thuyên cùng về. Thuyên chậm rãi bước ra, vẻ không vui:

- Bị cô la hả? - Trúc Anh hỏi.

Thuyên lắc đầu:

- Không có...

Rồi kéo Trúc Anh lại, Thuyên chỉ Như đang chạy nhanh xuống cầu thang, Thuyên nói:

- Người mới đó! Vậy mà bài kiểm tra bằng điểm Thuyên luôn.

- Thiệt hả? Mà ở lớp toán của Trúc Anh, mấy bạn bằng điểm Trúc Anh hoài, có... sao đâu?

- Trúc Anh không hiểu đâu!

Nhìn vẻ bực dọc của Thuyên, Trúc Anh cười. Cậu le lưỡi, véo mũi làm trò để chọc Thuyên. Trúc Anh rất giỏi “vụ” này. Thuyên không nói gì nhưng đã bứt giận dữ, cô bước đi nhẹ nhàng hơn. Trúc Anh an ủi:

- Thôi, đừng buồn, mới bài đầu tiên mà. Với lại, đòi giỏi hơn người ta hoài là sắp... kiêu ngạo rồi đó nghe!

- Ủa..., Thuyên lại xấu tính rồi... - Thuyên cười hiền, thú nhận.

Trúc Anh nói chẳng sai. Có lẽ Thuyên giận như thế là không đúng! Thuyên nhú mày bần khoăn. Trúc Anh liền vỗ vỗ hai tay vào nhau, nói lớn:

- Suy nghĩ hoài! Trúc Anh không nói tin này cho Thuyên nghe bây giờ.

- Tin gì vậy? - Thuyên hỏi lại.

- Văn nghệ trường đón mừng khai giảng! Các lớp sẽ thi với nhau sau khai giảng một tuần. Tức là tụi mình còn hai tuần để chuẩn bị. Sao, thích rồi phải không?

Thuyên cười khoe răng khểnh. Đương nhiên là Thuyên rất thích. Văn nghệ

là sở trường của Thuyên mà. Thuyên có thể soạn kịch, lại có giọng hát hay nên không có phong trào văn nghệ nào của trường mà Thuyên lại bỏ qua. Thuyên nói nhanh:

- Đóng kịch hoặc chỉ hát thôi sẽ hay hơn hả Trúc Anh?
- Mỗi lớp chỉ có 15 phút thôi, làm ngắn mà lại hay mới ổn được. Để ngày mai đến lớp tụi mình bàn với các bạn xem sao.
- Vậy đi há!

Thuyên nói dứt câu thì cả hai đã đến nhà gọi xe.

Chậm chậm, Thuyên và Trúc Anh đạp xe trên đường, con đường đầy lá bàng rụng và cỏ khô. Mùa thu, những góc phố quen thuộc bỗng trở nên đẹp và thơ mộng hơn đôi chút. Ai bảo miền Nam không có bốn mùa, Thuyên thì cảm thấy mỗi mùa đều trải ra những nét khác nhau rõ rệt. Trúc Anh đạp xe bên cạnh Thuyên, thầm đoán xem cô bạn đã mơ mộng đến tận nơi nào trong buổi chiều thu êm ả này.

- Trúc Anh, đi mua hoa... cúc đi! - Thuyên chợt đề nghị:
- Nhưng... chiều rồi. Mà sao bữa nay lại là hoa cúc, không phải cẩm chướng đỏ nữa sao?
- Tự dưng Thuyên muốn cắm một lọ hoa cúc ở bàn học vào đầu thu quá! Vào tiệm hoa đi... - Thuyên nài.
- Được rồi. Sợ cô “tiểu thư” này quá!

Trúc Anh nhấn pê-đan, quẹo sang góc đường bên trái. Nhìn Thuyên tươi tắn bên những bông hoa cúc, Trúc Anh thấy là lạ. Vậy là cả hai đứa đã 18 rồi ư? Năm tháng có giữ mãi được những phút giây vô tư này?

Đêm văn nghệ trường thật sôi động, nhất là với tụi “nhóc” lớp 10, tuy mới vào trường nhưng chúng chẳng chịu thua ai, các tiết mục đều rất đặc sắc. Thuyên xem mà thấy mê. Cuối cùng, thời điểm dành cho khối 12 đã đến. Thuyên nhẹ nhàng bước lên sân khấu trong bộ áo dài trắng, làm người dẫn chuyện cho một vở kịch ngắn do chính Thuyên viết mang tên “Cẩm chướng

đỏ”. Vở kịch với nhiều tình tiết ngọt ca tình bạn trong sáng, cảm động do Trúc Anh, Thiện và Lan diễn. Trong vở kịch có xen đôi chỗ hài làm cho khán giả vừa vui, vừa cảm thấy xốn xang. Kết thúc vở kịch, Thuyên nói: “Tình bạn không phải là một viên kẹo lúc nào cũng ngọt. Tình bạn lại càng không phải là lá xanh chỉ xanh theo mùa. Tình bạn là một hạt muối chia nhau, ngậm vào thấy ngọt, đó là sự sẻ chia, thông cảm đẹp nhất của cuộc đời này”. Những tiếng vỗ tay vang dội sau lời kết của Thuyên làm chính Thuyên xúc động muốn... rơi nước mắt. Nhìn qua, thấy Trúc Anh cũng khịt khịt mũi theo thói quen khi xúc động hoặc ngại ngùng, Thuyên nhoẻn cười. Còn gì phải nói, Thuyên viết về tình bạn của chính mình, trong đó dĩ nhiên có hình ảnh của Trúc Anh, một người bạn tuyệt vời.

Vừa xuống sân khấu, Thuyên đi rửa mặt ngay không quen với lớp phấn kem. Nó làm Thuyên thấy khó chịu và... ngứa không thể tả. Lúc Thuyên trở ra thì màn múa của lớp 12A2 đã xong. Đột nhiên, Thuyên nghe tim mình đánh thót một cái khi một bóng người quen thuộc bước lên sân khấu. Nhỏ Trang Như! Dù đã học chung hai tuần nhưng cả hai vẫn chưa nói chuyện với nhau. Những bạn khác thì đã rất quen với Như, Như hoạt bát và khá dí dỏm. Thuyên không thích con gái nghịch quá, Như lại là chúa nghịch! Bây giờ Như đang rụt rè bước đi trên sân khấu trong bộ đồng phục, với chiếc cặp trên tay, dáng vẻ của một học sinh mới vào trường, trông thật tội, lại có vẻ dễ thương. Và ngay sau đó, Như cất tiếng hát bài Tháng năm học trò thật hay. Qua ba bài hát cùng với sự diễn xuất của các bạn lớp 12A3 trên sân khấu, cả quãng thời gian học cấp III như hiện ra trước mặt mọi người. Cuối cùng, cũng là Trang Như, người học trò lúc đầu bây giờ đang chậm rãi bước trong bộ áo dài công sở và giọng hát trong trẻo của Như lại khiến tất cả im lặng trong bài hát buồn Sân trường kỷ niệm. Một vở nhạc - kịch! Thuyên giật mình, sao Thuyên lại chẳng nghĩ ra? Lớp 12A3 của Trang Như đã biết kết hợp cả giọng hát và sự diễn xuất tạo nên một tiết mục hấp dẫn. Thuyên dần cảm thấy mất tự tin. Những tràng pháo tay lúc này dành cho Thuyên không sao so sánh được với lần này.

Thầy Tần đại diện cho Ban giám khảo lên trao giải cho ba lớp đạt giải I, II, III. Bên cạnh Thuyên là cô bé lớp 10, nhưng trước Thuyên lại là Trang Như. Thuyên thua rồi... Giải II trên tay sao nặng quá thế này! Như là ai, ôi, con bé “đanh đá” ấy ở đâu đến “cướp” hết vinh quang của Thuyên. Thuyên giận mình, giận nó!

Tiếng vỗ tay của các bạn đã làm Thuyên sực tỉnh. Thuyên buồn buồn đem quà xuống với lớp. Các bạn trong lớp reo hò, tranh nhau mở quà. Mọi vui, mọi người không để ý vẻ trầm tư đột ngột của Thuyên nhưng Trúc Anh nhìn qua là biết ngay. Cậu kéo cô bạn ra băng đá:

- “Cô gái xinh đẹp”, sao cô lại u sầu?

Vừa nói, Trúc Anh lại vừa làm trò. Thuyên phớt tay lên người Trúc Anh một cái, buồn bã:

- Lớp của Như đó, giỏi quá hen! Thuyên dở quá trời. Mà sao Thuyên cứ “bị” nhỏ đó hoài hà - Thuyên sắp khóc - Trúc Anh hồng biết chứ, mấy hôm nay đi học bồi dưỡng, Thuyên thấy chán lắm. Thuyên thấy mình như bị bỏ rơi, các bạn cứ vây lấy Như. Còn bài làm thì chẳng khi nào Thuyên vượt hơn Như được cả.

Trúc Anh nhìn thấy nỗi buồn thật sự của cô bạn thân. Từ trước đến nay, Thuyên đã quen với thành công, Thuyên không nghĩ đến vẫn còn rất nhiều người hơn mình. Nhưng quan trọng vẫn là bản thân mình có biết vươn lên hay không. Trúc Anh hăng giọng:

- Muốn khóc rồi phải không? Thôi, muốn khóc thì khóc... ẹ lên rồi vô liên hoan với lớp, để buồn trong lòng không tốt đâu. Nhưng Trúc Anh, nói nghe nè, tiết mục của mình cũng hay lắm rồi, chỉ là không sinh động bằng của bạn thôi. Quan trọng là Thuyên đã thể hiện được tất cả những gì mình muốn nói. Không phải như thế là quá tuyệt rồi sao? Hơn nữa - Trúc Anh dừng lại một chút rồi đồng dục - “người ta” có nhìn hơn mình lần này thì cũng chẳng ai như Thuyên có được một người bạn “tuyệt vời” là... Trúc Anh đây, đúng không?

Nói rồi, Trúc Anh lại huơ tay, chống nạnh như mình là một tài tử. Thuyên cười méo xệch. Đúng là Thuyên quên rằng mình luôn có Trúc Anh bên cạnh. Ủ, làm sao Như có được một người bạn như thế này? Không đâu, khoản này thì Thuyên hơn Như là cái chắc! Thuyên ngoéo hai ngón tay vào tay áo của Trúc Anh. Nhưng quả thật, Thuyên vẫn còn thấy buồn buồn. Trúc Anh giơ những ngón tay lên, đan lại, mở ra đủ thứ hình rồi hỏi Thuyên “con gì?” hoài khiến Thuyên tíu mù, không còn rảnh để nghĩ đến điều khác nữa. Những tiếng cười lại vang lên.

Trong lúc đó, ở góc cầu thang của lớp học, Như vô tình trông thấy dáng vẻ kỳ quặc của Trúc Anh trước mặt Thuyên, cô bạn hiền nhất lớp vẫn. Như đứng từ xa, một nơi khuất ánh đèn để nhìn họ. “Một cậu bạn lý thú đấy chứ - Như nghĩ - Thuyên sướng thật!”. Rồi Như quay trở vào với lớp mình để bắt đầu cuộc liên hoan. Hôm nay là ngày vui của Như và của cả lớp, mọi người đều vui vẻ. Nhưng, ai biết được trong lòng Như cảm thấy bơ vơ...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cắm chướng đỏ

Đánh máy: Snow flakes

Chương 3

Như về đến nhà thì đã hơn 11 giờ khuya, cánh cổng im ỉm đóng. Như không dám bấm chuông, sợ làm ba thức giấc. Nhưng khi Như vừa dựa lưng vào tường thì cánh cổng xịch mở. Như giật mình:

- Mẹ! Mẹ chờ con ở ngoài này hả mẹ?

Mẹ dạo này hốc hác quá. Bà đứng trước mặt Như trong chiếc áo ấm cũ tách biệt với ngôi nhà sang trọng, làm Như cảm thấy thật xót xa.

- Vô đi con! Chắc con lạnh lắm rồi. Đi khê thôi, kéo ba con thức đó!

Bàn tay mẹ khê chạm vào Như. Tay mẹ lạnh quá!

- Thôi, mai mốt con chẳng đi thế này nữa đâu. Văn nghệ trường cũng mặc kệ. Để mẹ chờ, con xấu thiệt! Mẹ vô ngủ đi, con khép cổng cho.

Như đẩy mẹ vào nhà, quay ra khép cổng để giấu vội dòng nước mắt sắp trào ra. Mẹ Như lúc nào cũng có dáng vẻ chịu đựng như vậy. Bà yêu chồng, thương con hết mực. Mà ba thì... Như vô tư, mạnh mẽ trước mặt mọi người nhưng mỗi lần nhìn mẹ, Như lại cảm thấy nao lòng.

Mẹ Như đứng nhìn con gái rảo chân bước vào phòng rồi mới nhẹ nhàng nằm xuống chiếc giường nệm đang run lên từng nhịp vì tiếng ngáy và nhịp thở của ba. Bà cảm thấy sợ chiếc giường mới này, cả ngôi nhà sang trọng này nữa. Những thứ này dường như đang kéo vợ chồng bà ra xa nhau hơn. Trăn trở một lát, bà mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Như đã thay quần áo xong, đứng lặng bên cửa sổ ngắm những vì sao tỏa sáng trên bầu trời. Nhà mới, trường mới, bạn mới, không phải tất cả đều tốt đẹp. Như nhớ con sông ở quê, nhớ hàng dâm bụt trước nhà, nhớ cả những đứa bạn lúc nào cũng nguýt dài với Như. Đến đây từ mùa hè nhưng cho tới giờ, Như vẫn chưa quen được với căn nhà này, những bức tường lạnh giá... Như dễ thích nghi với cuộc sống mới vì bản tính hoạt bát, nhưng trong tâm hồn lại thấy lạc lõng, trống trải. Tất cả cũng chỉ bởi vì những thay đổi của

ba. Ba xoay sở thật tài và trở nên giàu có rất nhanh tại đây. Nhưng điều đó làm Như có cảm giác sợ sệt khi đứng trước ba. Như cũng thấy được điều đó trên gương mặt mẹ. Không nói gì, cả hai mẹ con nhìn nhau cùng ao ước ba sẽ trở về như ba trước đây, không phải lúc nào cũng trong bộ comple cứng đờ, nói năng bằng những câu ra lệnh, lại lạnh lùng khi mẹ nấu món ngon. Trước đây ở quê, hai cha con lúc nào cũng đùa nghịch vui vẻ, các trò nghịch ngợm của Như bây giờ cũng là do ba đã bày ra cho Như. Ba cũng hay giúp mẹ làm cơm, rồi xuýt xoa khen ngon dù bát canh đó chỉ có mớ rau tập tàng. Ba lúc đó mới là ba: bình dị, chân thật. Còn bây giờ... Như uể oải buông rèm cửa sổ xuống, Như không muốn nghĩ ngợi nữa. Ngày mai rồi sẽ tươi sáng hơn, khi bình minh lên. Như tin tưởng như vậy và nằm xuống giường, nhắm mắt lại...

Mùa đông dần đến cũng là lúc kỳ thi học sinh giỏi sắp đến. Thuyên đang ôn luyện ráo riết. Lần này Thuyên quyết phải hơn Như.

Trường của Thuyên là trường điểm trong tỉnh nên số học sinh tham gia thi cũng đông nhưng ít khi loại nổi học sinh ở trường chuyên. Đương nhiên rồi. Tuy vậy, cố gắng bao nhiêu thì hy vọng bấy nhiêu. Năm rồi Thuyên được giải tư đồng hạng nên cứ buồn mãi đến bây giờ. Thuyên quyết tâm phải được vào đội tuyển đi thi toàn quốc. Ba mẹ cũng đang trông đợi ở cô con gái yêu văn chương của hai người.

Trong lúc đó, tình cảm của Thuyên cũng dần khác lạ. Thuyên không biết hồi âm lá thư đầu của Dũng như thế nào, nên im lặng đã gần một tháng. Nhưng không hiểu sao, càng nghĩ, Thuyên càng thấy nhớ đến Dũng nhiều. Dũng cũng là một người có vẻ gì đó khá đặc biệt. Một con người trầm tĩnh, luôn nghĩ ngợi, cũng hay hay. “Nếu mình nhận lời anh ta thì sao?”. Ý nghĩ đó thỉnh thoảng xuất hiện trong đầu Thuyên. Những rung động đầu đời đã đến với Thuyên khiến cho Thuyên cảm thấy hơi sợ khi đối diện với nó. Nhưng quả thật, Thuyên càng ngày càng muốn gặp lại Dũng, muốn xem anh dạo này ra sao. Liệu có khi nào chờ thư của Thuyên lâu quá rồi anh đâm ra buồn bực, chán nản không? Anh có giận Thuyên không?

Dường như hiểu được những điều Thuyên đang nghĩ, vài ngày sau đó, Thuyên lại nhận được thư và cả quà của Dũng. Anh gửi cho Thuyên một quyển sách văn tham khảo dành cho học sinh giỏi với lời động viên thật chân thành. Thì ra anh quan tâm đến Thuyên nhiều như vậy! Thuyên cảm thấy choáng ngợp trong niềm hạnh phúc. Dũng viết rằng lá thư trước có lẽ đã bị thất lạc nên Dũng viết tiếp lá thư này cho Thuyên, lại nhắc đến những câu mà Thuyên đã thuộc lòng. Còn có cả vài dòng nhạc của Trịnh Công Sơn: Ngày mai em đi, biển nhớ tên em gọi về... Dũng thật là... khôn quá! Lại còn hỏi: “Em có tạo cơ hội cho anh không?”. Thuyên không chần chừ, viết ngay lá thư hồi âm cho Dũng. Chẳng trả lời có, cũng chẳng bảo không, chỉ viết thư một lá thư bình thường. Thuyên nghĩ như thế là tốt hơn cả.

Từ đây, trong cuộc đời Thuyên có thêm một người để quan tâm, là Dũng. Thuyên vừa thích, vừa thấy lo lo. Nhưng vui hơn cả là Thuyên biết Dũng thật sự quan tâm đến mình. Thuyên cũng đang trưởng thành, Thuyên rung động thật lòng. Không biết rồi mọi chuyện sẽ đi đến đâu, Thuyên không muốn nghĩ ngợi chi nhiều, chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, thật lạ lùng...

Gặp Trúc Anh ở lớp, Thuyên cứ thấy mắc cỡ và cười hoài. Thuyên muốn có người chia sẻ những cảm xúc lạ lẫm này, nhưng những cô bạn gái thì Thuyên không tin tưởng lắm, còn người Thuyên tin tưởng lại là... con trai! Nếu nói cho Trúc Anh nghe, không biết Trúc Anh có cười Thuyên không nữa. Từ trước đến giờ Thuyên chẳng bao giờ giấu Trúc Anh điều gì, ngay cả chuyện cậu bạn lớp kế bên tặng Thuyên bao nhiêu bông hồng hay anh chàng hàng xóm cứ lẻo đẻo theo Thuyên cho tới cổng nhà chỉ để hỏi mỗi câu “Em mới đi học về hả?”. Nhưng chuyện này khác với những chuyện kia. Thuyên cứ băn khoăn, đôi lúc muốn kéo Trúc Anh ra ngoài để nói, cuối cùng rồi lại thôi... Giá Trúc Anh đừng dời nhà qua tận phường 8 thì sướng quá, như hồi trước hai nhà ở kế bên thì lúc nào muốn nói gì là chạy qua nhà gặp ngay. Còn bây giờ ở lớp, Thuyên thấy ngại ngại.

Sáng nay, Trúc Anh đem đến lớp một mô hình hình không gian mới mà cậu

đã làm suốt một tuần nay. Nó bao gồm tất cả các loại hình: chóp, lăng trụ, nón cụt..., mỗi chiều xoay là hiện ra một hình mới. Cả lớp bu quanh nên Trúc Anh cũng chẳng có thời gian để ý đến vẻ thấp thỏm của Thuyên. Gì chứ mô hình này Trúc Anh đã cho Thuyên xem trước rồi, Thuyên lẳng lẳng bước ra hành lang. Thuyên nghe tiếng Trúc Anh giỡn âm ì trong lớp. Lúc nào cũng thế, Trúc Anh là cây hài của lớp mà! Chẳng thế mà cậu ta cũng có nhiều người hâm mộ lắm, Thuyên biết hết. Nhưng không bao giờ Trúc Anh kể, Thuyên cũng chẳng trêu. Vừa học giỏi, xinh trai, lại vui tính thì ai mà chẳng thích! Ngay cả Thuyên đôi lúc còn bất ngờ thích thú trước vẻ lém lỉnh, thông minh của Trúc Anh nữa là... Thuyên nhớ, mọi người có lần trêu chọc hai đứa, bảo xứng đôi. Hai đứa lại thường đi chung với nhau, là dịp để các bạn chòng ghẹo. Nhưng rồi mọi chuyện cũng quen dần vì tình bạn của Thuyên và Trúc Anh đâu phải chỉ mới 1 - 2 năm. Hiểu chuyện, nhiều bạn tin, nhiều bạn ngờ vực. Cả hai đứa chỉ cười, mặc ai nghĩ gì thì nghĩ. Hơn nữa, dường như chúng cũng ngăm tự hào về nhau nên chẳng thèm phân bua chi cho mệt.

Tiếng trống bắt đầu giờ học kéo Thuyên quay vào lớp. Thuyên thấy Trúc Anh đang vội vã xếp lại mô hình, trán đầy mồ hôi. Thế mà chỉ vào học được một lát là Trúc Anh chuyền ngay một tờ giấy xuống cho Thuyên. “Có chuyện muốn nói với Trúc Anh phải không? Chiều, 4 giờ ở công viên sông Tiền nhé!” Thuyên bật cười, Trúc Anh vẫn là Trúc Anh, rất hiểu bạn!

4 giờ, Thuyên ra công viên đã gặp Trúc Anh ngồi ở băng đá cạnh kè sông. Thuyên bỗng cảm thấy hết sức ngỡ ngàng. Chẳng lẽ Trúc Anh ra đây để chỉ nghe Thuyên nói chuyện đó? Hai đứa ngồi bệt xuống nền xi-măng cạnh bờ sông. Gió thổi lồng lộng. Trúc Anh hát vài câu hòa trong tiếng gió rồi chợt hỏi:

- Thuyên có gì khó nói lắm sao? Thường ngày Thuyên không như vậy.
- Đâu có... - Thuyên giả tảng.
- Thôi, nói đại đi! Bạn bè “căn chung hạt muối” mà, phải không?

Hai đứa bật cười, nhớ đến lời kết của Thuyên trong vở kịch hôm trước.

Thật ra, trong lòng Trúc Anh cũng đang rất băn khoăn. Có điều gì mà Quỳnh Thuyên lại ngại với Trúc Anh chứ? Thuyên ngậm miệng:

- Có người... có người bảo thương Thuyên đó, Trúc Anh. Thuyên thấy lạ lắm, Trúc Anh đừng cười nghe!

Trúc Anh cảm thấy thật buồn trước những lời lẽ đầy khách sáo của cô bạn thân. Trúc Anh nhanh chóng nhận ra mọi chuyện, cậu cười:

- Có gì đâu. Kể cho Trúc Anh nghe đi! Anh ta... tốt chứ?

Thuyên chậm rãi kể cho Trúc Anh nghe về lần đầu tiên gặp Dũng, về lá thư, món quà. Đôi chỗ, Thuyên đỏ mặt lên vì ngượng. Nhưng rồi thói quen kể mọi chuyện với Trúc Anh đã làm Thuyên thoải mái hơn. Trúc Anh im lặng lắng nghe, không ngắt lời, cũng không hỏi gì thêm. Cho đến khi Thuyên dừng lại, Trúc Anh ném một hòn sỏi xuống nước...

Hai đứa im lặng chìm trong suy nghĩ. Trúc Anh không biết nên nói gì với Thuyên, Thuyên lại không biết Trúc Anh đang nghĩ gì, có bức bối không. Nhưng có lý nào Trúc Anh lại thế? Trúc Anh lúc nào cũng thích lắng nghe Thuyên cả.

- Thuyên... cũng thích người ta hả? - Trúc Anh hỏi.

- Thuyên không biết...

Thuyên ngượng nghịu vò vò hai vạt áo. Trúc Anh ném một hòn sỏi nữa.

- Chuyện này... tùy cảm nhận của Thuyên thôi. Nhưng, hãy để tự nhiên sẽ tốt hơn. Và nhớ, điều gì là quan trọng hơn đối với mình thì hãy chọn!

Thuyên ngược lên nhìn Trúc Anh, cảm giác thật lạ. Dường như Trúc Anh đang bị tổn thương. Thuyên véo vào tay áo Trúc Anh, nhìn cậu như muốn nói: “Không đâu! Dù có chuyện gì, Thuyên lúc nào cũng là Thuyên thôi”. Trúc Anh mỉm cười đáp lại. Cậu hiểu, nhưng mọi chuyện đâu đơn giản như ta nghĩ. Những chuyện như thế này sẽ đến, bình thường thôi. Nhưng sao cậu vẫn thấy hụt hẫng...

Ánh đèn công viên bừng sáng. Tối mùa đông yên bình với muôn ngàn vì sao lấp lánh. Có người bảo, mỗi vì sao đại diện cho một linh hồn của con người trên trái đất. Không biết trong giây phút này có bao nhiêu vì sao lụi

tàn, bao nhiêu vì sao tỏa sáng. Nhưng đối với Thuyên, những vì sao là những đôi mắt của thiên thần trên bầu trời nhìn xuống thế gian. Nếu chúng kiến được tình cảm đẹp của con người, sao sẽ nhấp nháy. Mới biết tại sao, mỗi lần cùng Trúc Anh ngắm sao, cả hai đứa đều thấy sao đang... nhấp nháy. Thuyên ngược nhìn lên bầu trời:

- Trúc Anh, sao nhấp nháy kìa!
- Ờ...
- Trúc Anh không nói gì cả vậy?
- Nói gì bây giờ? - Trúc Anh chợt thấy mình “vô duyên” quá, liền nói thêm
- À, hay là mình thi ném đá đi!

Thuyên reo lên thích thú:

- Được đó!

Đá trong công viên dường như chẳng còn được bao nhiêu sau “trận đấu” giữa Trúc Anh và Thuyên. Những hòn đá lướt hai, ba lần trên sóng rồi mới chịu chìm xuống đáy sông. Thuyên thích lắm vì lần nào Thuyên cũng thắng Trúc Anh ở viên đá cuối cùng. Thuyên biết Trúc Anh nhường mình nhưng vẫn thấy vui bởi dù sao cũng hơn là thấy Trúc Anh ngồi im lặng suy tư. Thuyên không quen nhìn Trúc Anh như vậy. Thuyên cảm thấy hơi hồi tiếc khi quyết định kể chuyện Dũng cho Trúc Anh nghe. Thuyên đã sai? Sao Trúc Anh lại thế? Nếu mình là Trúc Anh, mình có buồn không? Chắc có lẽ Thuyên cũng sẽ thấy buồn buồn như Trúc Anh, nhưng rồi cũng quen thôi! Và lại, Thuyên chỉ nói người ta thích Thuyên thôi, chứ Thuyên cũng còn phân vân lắm...

Trúc Anh bỗng khều tay Thuyên:

- Nè, nghĩ gì vậy cô nhóc? Đi ăn kem không, hôm nay “anh hai” khao. Vừa nói, Trúc Anh vừa nheo mắt, vỗ tay vô túi áo như bảo: có mang tiền đây! Thuyên tức cười quá, trông bộ dạng thế này mới đúng là Trúc Anh ngày thường. Thuyên “trả đũa” ngay, cô vỗ tay lên vai Trúc Anh, nói:
- Này, “cậu em trai”, “chị” rất sẵn lòng. Đi thôi!

Những tiếng cười vang lên xóa tan đi bao suy nghĩ nặng nề trong lòng hai đứa. Dù thế nào thì những người bạn thân cũng cần nói thật với nhau...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Đánh máy: Snow flakes

Chương 4

Như đẩy cổng bước vào nhà. Không thấy xe của ba, chắc trưa nay ba lại không về nhà ăn cơm. Như gọi mẹ nhưng không nghe tiếng trả lời. Quái lạ! Thường ngày, chỉ cần nghe tiếng Như mở cổng là mẹ đã ra sắp cơm, đằng này... Như chạy nhanh lên lầu, đến phòng của ba mẹ. Mẹ Như đang ngồi đó, dựa lưng vào tường, hai mắt sưng húp, mặt đầy nét bầm! Nghe tiếng chân Như bước vào phòng, mẹ như sức tỉnh cơn mê, vội quay mặt đi, nhưng đã muộn. Như trông thấy cả rồi.

Như ngồi xuống bên cạnh mẹ, điềm tĩnh hơn bao giờ hết:

- Mẹ! Ba con đánh mẹ, phải không? Con xin lỗi, xin lỗi mà... Mẹ nói con nghe đi!
- Mẹ không sao. Chỉ là mẹ hơi buồn mới khóc thôi. Mẹ sợ ý té cầu thang, sợ ba con về thấy... Mẹ... mẹ...

Mẹ nói dối làm gì, Như biết cả. Sáng nay đi học, thấy mặt ba hằm hằm, Như đã lo rồi. Không ngờ... Chắc mẹ đã hỏi vì sao tối qua ba về trễ, ba bực. Ba đã bảo mẹ không được hỏi ba đi đâu hết. Nhà này chỉ có ba được hỏi thôi, còn tất cả, chỉ việc vâng lời! Như ngồi bệt xuống, bao nhiêu sức lực cố gắng từ đầu đến giờ tiêu tan cả. Như muốn òa khóc thật to cùng mẹ. Như đau lòng quá! Mẹ Như xanh xao như vậy, tiều tụy như vậy cũng vì yêu ba, lo lắng cho ba, giờ còn bị ba đánh! Còn ba, ba ngày xưa đã từng rất dịu dàng, chưa từng một lần nặng lời với mẹ, tại sao ba lại...? Như không biết phải làm gì bây giờ. Còn biết làm gì khi niềm tin mạnh mẽ nhất của Như là ba mà bây giờ... Như không hiểu nổi ba nữa. Như biết dựa vào đâu để bước đi tiếp đây?

Hai mẹ con cứ ngồi dựa tường như vậy cho đến khi tiếng chuông đồng hồ

gõ 12 tiếng. Mẹ giật mình, quay sang Như:

- Con chưa ăn cơm? Trời ơi, con đi thay đồ đi, mẹ dọn cơm ra cho.

Rồi bà lau dòng nước mắt đang nhòe trên mặt, đứng vụt dậy, bước nhanh ra cửa. Như nắm tay mẹ giật lại:

- Mẹ, mẹ nói đi! Sao ba đánh mẹ?

- Không phải ba đánh mẹ. Mẹ đã nói là vì...

- Mẹ còn nói dối con làm gì? Té và bị đánh khác nhau chứ! Mẹ ơi, con lớn rồi, mẹ hãy chia sẻ với con đi mẹ!

Nước mắt của mẹ lại muốn tuôn rơi. Bà không thể nào cưỡng lại được ánh mắt sắc bén - giống hệt cha - của con gái. Nó lớn thật rồi. Bà nhỏ nhẹ:

- Ba con không cố ý đánh mẹ đâu, con biết tính ba mà phải không? Tại mẹ hỏi nhiều quá, ba con trong lúc nóng tính nên... Ba con cũng đã xin lỗi mẹ rồi, con đừng buồn ba! Mẹ không sao đâu. Thôi, mẹ đói rồi - Bà vuốt lại mái tóc - Con không đói sao? Thay đồ rồi xuống ăn cơm nghe con.

Dứt lời, bà vỗ nhẹ vào gò má của Như để Như an tâm là bà không sao cả. Dù thế nào chẳng nữa thì bà vẫn rất yêu chồng. Cuộc sống gia đình đâu phải lúc nào cũng suôn sẻ. Sóng gió rồi cũng sẽ qua, bà tin là gia đình sẽ lại hạnh phúc như xưa. Nhưng còn Như... Như mệt mỏi trở về phòng mình để thay quần áo. Một cảm giác trống trải và sợ hãi ùa đến. Như cảm thấy chơi vơi nhưng Như biết mình không thể khóc, không thể để mẹ lo lắng nữa. Phải biết chịu đựng.

Ăn cơm xong, Như vào phòng học bài. Buổi trưa vắng lặng, Như nghe rõ tiếng lật sách trong phòng của mẹ. Mẹ có thói quen đọc sách khi nghỉ ngơi, nhưng hôm nay tiếng lật sách của mẹ có vẻ ngập ngừng. Như không biết mẹ có thật sự đọc được trang sách nào không? Như học bài cũng chật vật, đầu óc cứ nghĩ miên man. Như thương ba, thương mẹ. Cả gia đình đã dựa vào nhau sống qua những tháng ngày gian khó nơi đất khách quê người. Thế mà khi cuộc sống không còn khó khăn nữa thì lại xảy ra nhiều chuyện hục hặc. Chẳng biết rồi sẽ ra sao, nhưng ước mơ hạnh phúc thì ai lại không có! Như đóng tập lại. Như bỗng muốn đi gọi đầu. Bước qua phòng mẹ, ghé

mắt vào thấy mẹ đã ngủ, Như rón rén bước xuống phòng tắm lớn ở dưới nhà. Mùi dầu gội quen thuộc và dòng nước mát rượi xoa dịu những căng thẳng trong đầu Như...

Buổi chiều, Như xin phép mẹ đến Câu lạc bộ thanh niên của trường. Như không muốn mẹ ở nhà một mình - với ba - trong lúc này. Nhưng, Như đã được phân công đi dự buổi lễ vui đầu xuân cho lớp. Như không ngờ được chuyện xảy ra.

Mẹ nhìn Như chải lại mái tóc, nói:

- Về sớm nghe con!

- Dạ, bảy giờ là xong rồi mẹ - Như quay lại nhìn mẹ - Mẹ... ở nhà được chứ? Nếu không ổn, con có thể không đi, vì cũng có hai bạn nữa đi cho lớp con rồi.

Mẹ cười, khẽ nghiêng đầu theo dáng điệu trách yêu con:

- Con nói gì vậy, mẹ không trông nhà được sao? - Rồi bà trầm giọng - Con đừng nghĩ ngợi nhiều quá, chúng ta là một gia đình mà.

- Dạ...

Như đáp lí nhí và đi với mẹ ra cổng, khéo léo lách chiếc xe đạp ra ngoài, mỉm cười chào mẹ. Nhấn pê-đan cho xe xuống lòng đường, Như thở hắt ra như để cho bao suy nghĩ nặng nề theo gió bụi đường cuốn đi.

Chưa đến giờ tan ca, đường phố với những dòng xe ồn ào thường nhật. Như đạp xe nhanh hơn cho kịp đến trường lúc năm giờ, sợ lại kẹt xe thì khốn. Như cũng rất sợ nghe tiếng chuông nhà thờ buổi chiều, nó gợi cho Như những ý nghĩ u ám về cuộc đời. Từ lúc biết đến đám tang buồn bã của lão Gôriô trong “Tấn trò đời” của Banzac, Như thường “dị ứng” với tiếng chuông. Gần năm giờ, chuông sắp điểm rồi...

Như dắt xe vào nhà để xe của trường trong tiếng chuông nhà thờ ngân vang. Chán nản, Như chạy vụt vào hội trường, chen lấn để tìm một chỗ ngồi. Sau vài phút Như yên vị cũng là lúc mọi tiếng ồn lắng xuống, trò chơi

bắt đầu. Như nhìn quanh hội trường: một nhóm học sinh lớp 10 đang tò mò nhìn lên sân khấu xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Khu dành cho lớp 11 và 12 thì có vẻ thoải mái hơn vì đã quen với sinh hoạt câu lạc bộ từ năm trước. Như trông thấy cánh tay vẫy của hai bạn cùng lớp ngồi ở phía trên, cô mỉm cười chào lại rồi nhìn lên sân khấu. Băng rôn “Chào các bạn!” và hàng chữ “Đố vui: Chơi mà học” nổi rõ trên tấm màn sân khấu, cùng với những chùm bong bóng đủ màu sắc, chiếc vòng quay chọn quà... làm không khí trở nên thật sôi động. Đây cũng là lần đầu tiên Như dự buổi sinh hoạt câu lạc bộ của ngôi trường mới. Như cảm thấy khá thú vị. Chỉ có điều, trong lòng Như vẫn không ngớt buồn phiền. Như chột nhìn đồng hồ. Giờ này, chắc ba đã về, mẹ sẽ pha một ly nước chanh hay sinh tố gì đó, rồi mẹ đi dọn cơm. Ba có ăn không, hay lại hằm hằm với mẹ? Mẹ có khóc rồi làm ba bức không? Mẹ Như là một phụ nữ hiền dịu và hơi yếu đuối. Như rất lo cho mẹ...

Tiếng vỗ tay rầm rĩ cùng những tiếng reo hò nồng nhiệt kéo Như trở lại hội trường với cuộc vui đang diễn ra. Như trông thấy một gương mặt rất quen trên sân khấu nhưng chưa kịp nhớ ra là đã gặp ở đâu, đang trả lời rất hay những câu hỏi toán học lắt léo. Cùng người bạn kế bên mình, cả hai chàng đã làm mọi người rất thích thú. Sau khi nhận quà, cả hai còn được rất nhiều bạn chạy lên tặng hoa. Trong số đó, Như trông thấy Thuyên và chột “à” lên. Thì ra đó là cậu bạn mà Như đã thấy trong đêm văn nghệ khai giảng - một người bạn của Thuyên! Như mỉm cười rồi rút sâu xuống ghế trong một tư thế mỗi mọt. Lớp của Thuyên đã đăng ký trước tiết mục này, một tuần nữa sẽ đến lớp Như...

Thuyên cùng Trúc Anh, Thiện chạy về chỗ ngồi. Cả ba háo hức giở ra xem là những món quà gì. Thiện ồ lên:

- A, của tui có một cây viết xóa với một hộp màu 24 cây nè. Của mày có gì, Trúc Anh?

Thuyên nhanh tay chộp lấy chiếc hộp trong tay Trúc Anh. Một quyển từ điển Anh - Việt nhỏ hiện ra. Thuyên cười:

- Sướng nha!

Trúc Anh vỗ đánh bộp vào tay... Thuyên:

- Sướng không, nhóc?

- Sướng gì? Dở òm hà!

Rồi Thuyên véo vào vai Trúc Anh một cái rõ đau, cho chừa cái tật vỗ vào tay người ta. Thiện nhìn hai người bạn kể bên, lắc đầu:

- Giỡn đã quá hé! Người ta dòm kìa...

Trúc Anh và Thuyên giật mình, ngồi thụp xuống ghế. Trên sân khấu, một bạn nữ đang hát bài Như mây xuống phố. Thuyên rất thích bài này nên im lặng lắng nghe. Tuy giọng hát chưa thật chuẩn nhưng cảm xúc của bài hát đã thật sự được truyền đi. Bạn ấy đã hát bằng những rung động thật sự của mình, không bắt chước ai, Thuyên cảm nhận được điều đó. Trúc Anh chợt thì thầm:

- Sao Thuyên chẳng chịu đăng ký hát thử?

- Thôi, kị chết! - Thuyên đỏ mặt lắc đầu.

Tham gia văn nghệ cho lớp thì được. Đăng ký hát một mình, Thuyên nhát lăm. Thuyên hỏi lảng sang chuyện khác:

- Lần sau tới lớp nào “độc tấu” vậy Trúc Anh?

- 12A3.

- 12A3?

Thuyên hỏi lại và chợt nhú mày. Thuyên nghĩ đến Như. Thật ra, không phải Thuyên ghét Như mà chỉ là cảm thấy thiếu tự tin. Lần đầu tiên trong ngôi trường cấp III yêu mến này, Thuyên bị người khác đánh bại...

- Gần hết giờ rồi, Thuyên đi ăn gì không? - Trúc Anh hỏi.

- Ăn hủ tiếu gõ há! Chịu không?

- Ủ, đi há Thiện?

Thiện quay sang, lắc đầu quày quật:

- Không được, tui phải về sớm rồi. Hai bạn đi đi!

- Sao vậy? - Thuyên nhỏ nhỏ.

- Bậy rưỡi “tui” phải đón nhỏ em học Anh văn ở trung tâm.

Nghe Thiện trả lời xong, Thuyên và Trúc Anh nháy mắt với nhau, đồng

thanh nói: “Anh trai tốt!”.

Cả ba lại phì cười, Thiện đã quen bị trêu chọc theo kiểu này rồi. Nào là: hiền dễ sợ; con trai ngoan; cù lằn lửa... Lúc đầu thấy ngưỡng ngưỡng, nhưng riết rồi không thèm để ý nữa. Thiện là con trai lớn trong nhà, cha lại thường đi công tác xa nên Thiện phải quán xuyến rất nhiều việc, luôn chăm chỉ, cần cù và ít khi tham gia được hoạt động của trường. Còn nếu được tham gia thì Thiện lại... chăm chỉ, cần cù mà làm tròn nhiệm vụ. Thiện là vậy, hiền lành và chăm chỉ!

Thuyên lại nghĩ, không biết chương trình của lớp 12A3 sẽ như thế nào? Như có đại diện cho lớp không? Ôi, sao lại cứ nghĩ đến nhỏ bạn láu táu ấy chứ, mỗi tuần học chung hai buổi đã thấy nặng đầu rồi, giờ lại còn... Thuyên sửa lại chiếc áo sơ mi cho ngay ngắn để chuẩn bị đứng lên vì Bí thư đoàn trường đang nói lời kết thúc buổi sinh hoạt đầu năm.

Như đợi cho dòng người đông đúc kéo nhau ra khỏi hội trường rồi mới chậm rãi đứng lên. Như không muốn chen lấn, sợ tâm trạng nặng nề lại gây chuyện không vui. Hai tiếng đồng hồ sinh hoạt tập thể không xoa dịu được lòng Như, chỉ càng làm Như mệt thêm vì chịu đựng... Chợt có ai đó lao nhanh, đâm sầm vào Như. Như ngã phịch xuống nền xi măng lạnh, lưng đập nhẹ vào tường. Hành lang tối om vì đèn sân khấu đã tắt! Người đã đụng phải Như rớt rít lời xin lỗi. Bỗng nhiên, Như òa khóc... Như không biết tại sao mình lại khóc, không phải vì đau, không phải để trách ai đụng mình... Người Như căng lên như một túi nước, chỉ cần một va chạm nhẹ là vỡ ra! Trong phút chốc, người kia cảm thấy lo sợ thật sự vì tưởng cú va chạm mạnh quá, gây thương tích cho Như. Thêm một ai đó chợt chạy đến.

- Gì vậy Trúc Anh? Kiểm được chìa khóa chưa? Ủa...

Như lặng lẽ lau nước mắt, đứng dậy và nói với hai người bạn đang ngỡ ngác:

- Xin lỗi... Tôi... không sao đâu. Không có đau... Bạn đừng lo!

Nói xong, Như bước ra phía có ánh đèn trước sân. Trúc Anh chạy ra, hỏi:

- Bạn... hồng sao thiệt hả?

Ánh sáng đèn làm cả hai nhận ra nhau. Trúc Anh biết Như qua Thuyên, còn Như lại đã tình cờ gặp Trúc Anh vài lần. Nhưng là “biết”, chứ không quen.

Như lẳng lẳng nhìn cậu bạn kia - cậu bạn diễn trên sân khấu với Trúc Anh lúc nãy. Thiện cũng nhìn Như, ngạc nhiên không thốt được lời nào. Như nhìn qua hai người một lần nữa rồi lắc đầu:

- Không sao!

Như bước đến nhà xe. Như phải về gấp. Còn lại Trúc Anh và Thiện đứng ngơ ngác một hồi, Thiện hỏi:

- Chuyện gì vậy mà? Mà nói rớt chìa khóa xe, vô tìm lại. Thuyên kêu tao chạy vô kiểm tiếp mà, ai dè... mà làm con người ta khóc, kỳ “dzậy”?

Trúc Anh vừa bước đến chỗ ngồi lúc nãy để tìm chìa khóa, vừa nói:

- Tao có biết đâu! Hồi nãy chạy nhanh quá, đụng người ta. Ai dè... khóc quá trời. Tao đờ miệng, chẳng hỏi được tiếng nào.

- Chắc mà đụng người ta đau quá! - Thiện trách.

- A, có rồi! Trúc Anh chột reo lên.

- Cái gì?

- Chìa khóa đó, còn hỏi. À, mà nói vụ đó hả? Mà không nghe người ta nói là không sao rồi à?

- Vậy sao khóc?

Trúc Anh nhìn Thiện với ánh mắt như lại sắp trêu chọc:

- Hỏi nhiều quá! Mà không đi nhanh để đón em mà à? Đi đi...

- Ủ há!

Thiện chạy nhanh ra nhà xe. Suýt nữa là quên đón em. Tự nhiên lại tò mò đủ thứ... - Thiện tự trách. Cậu dắt xe ra thật nhanh và nhìn Trúc Anh đang loay hoay mở chìa khóa xe, tặc lưỡi:

- Nhanh nhe, tao đi trước! Thuyên chờ mà ngoài cổng nãy giờ.

Nói rồi Thiện phóng xe đi. Trúc Anh đạp xe ra cổng, Thuyên đang ngồi trên yên sau xe đạp với vẻ chán nản vì mãi chờ đợi. Trúc Anh cười huề:

- Sorry [3]. nghe. Trúc Anh sẽ đãi Thuyên hai tô một lượt vì chờ lâu hén!

Thuyên liếc xéo Trúc Anh một cái, leo lên yên xe phía trước, đạp xe đi. Thích im lặng vào buổi tối, đón những luồng gió mát mẻ, Trúc Anh vừa đạp xe vừa phân vân nghĩ đến chuyện lúc nãy. Tại sao cô bạn ấy lại khóc?

- Thuyên nè, lúc nãy Trúc Anh thấy bạn của Thuyên khóc đó! - Trúc Anh nói với Thuyên.

- Bạn nào?
- Người bạn mà hôm trước Thuyên nói mới chuyển đến mà kiểm tra bằng điểm Thuyên đó.

- Như à? Trúc Anh thấy Như khóc? Sao vậy?

Trúc Anh gãi gãi sống mũi theo thói quen khi khó nói:

- Không biết nữa. Trúc Anh lỡ đụng bạn ấy, nhẹ thôi hà. Rồi bạn ấy khóc, cuối cùng đứng lên, lầm lũi đi. Chẳng biết có phải vì đau...

Thuyên im lặng suy nghĩ. Theo Thuyên biết, Như không phải là một cô bé yếu ớt đến độ người ta đụng phải một cái là khóc như trẻ con. Vậy thì tại sao? Thật khó hiểu!

Đã hơn bảy giờ mà ba vẫn chưa về. Mẹ Như đang ngồi lặng lẽ bên mâm cơm. Như bước vào, cố nở một nụ cười thật tươi, nói:

- Mẹ ơi, con với mẹ ăn cơm đi! Con đói quá chừng.

Hai mẹ con ngồi ăn trong im lặng, Như liên tục gấp thức ăn cho mẹ vì thấy mẹ cứ và cơm không mãi. Rồi Như say sưa kể cho mẹ nghe về buổi sinh hoạt câu lạc bộ, mặc dù Như đã không hề để tâm đến nó. Như muốn làm mẹ vui, nhưng mẹ chỉ mỉm cười gượng gạo...

Mười giờ. Như giục mẹ:

- Mẹ vào ngủ đi, con thức học bài, sẵn chờ ba luôn. Mẹ thức chi cho mệt.

- Sao học bài khuya quá vậy con?

- Sắp thi giữa học kỳ I mà mẹ!

Như vừa nói vừa đẩy mẹ vào phòng. Mẹ ngoái lại hỏi thêm:

- Bao giờ thi hả con?

- Dạ, thứ hai.

- Hôm nay là thứ sáu rồi... Nhưng đừng học khuya quá, mất sức nghe con!

- Dạ.

Như khép cửa phòng của ba mẹ, ngồi vào bàn học, làm tiếp bài tập buổi trưa con dang dở trong tiếng tích tắc của đồng hồ. Như chờ ba...

Nửa đêm, ba về, đầy mùi bia và thuốc lá. Ông nựng mặt Như:

- Con gái ngoan... Chờ ba hả? Ba đi họp mặt bạn bè... Hà hà, cả một lũ khoe khoang...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Đánh máy: Snow flakes

Chương 5

Kỳ thi giữa học kỳ I trôi qua suôn sẻ. Một tuần sau, ngôi trường với hàng phượng rợp bóng tiền hơn 50 học sinh đến địa điểm thi học sinh giỏi.

Thuyên ngồi dựa lưng vào thành xe, định chớp mắt một chút. Thuyên rất dễ say xe. Sáng, ba định đưa Thuyên đi bằng xe riêng nhưng dù hơi mệt, Thuyên vẫn thích đi chung với các bạn hơn. Và lại, nếu đi xe riêng, thế nào Trúc Anh cũng sẽ chọc quê Thuyên bằng một bộ mặt đáng ghét! Ngồi kế Thuyên, Như đang tíu tít kể chuyện vui với mọi người, chốc chốc lại còn hát hò ồm tỏi, thật bực! Có một lần, Như quay sang Thuyên bảo cùng hát cho vui, Thuyên ngoảnh mặt đi, nói:

- Không thích!

Mọi người nhìn Thuyên với vẻ mặt vui, Thuyên đành lấp liếm:

- Mình bị khan tiếng rồi.

Thế là mọi người để Thuyên được ngồi lặng yên, không chớp mắt ngủ thì ngắm những hàng cây trôi ngược lại bên đường. May mắn là đoạn đường đến điểm thi không xa lắm, chỉ hơn nửa tiếng là đến nơi, Thuyên không phải chịu đựng quá lâu. Cả đoàn sẽ trọ trong một nhà khách gần trường chuyên của tỉnh. Thuyên cũng đã quen với khung cảnh này, cùng các bạn bước vào cổng nhà khách, nhìn thấy Trúc Anh đang dáo dác tìm. Thuyên khẽ vỗ vai bạn:

- Chào! Kiếm ai vậy ta?

Trúc Anh giật mình quay lại:

- Kiếm... con bé xấu xí này nè!

Nói rồi Trúc Anh giật chiếc túi du lịch nặng nề ra khỏi cánh tay nhỏ nhắn đang oằn xuống của Thuyên. Thoát khỏi chiếc túi, Thuyên vung vẩy hai tay cho đỡ mỏi, chạy đến chỗ thầy Tần để nghe lịch phòng. Lớp Văn ở hai

phòng cạnh nhau trên tầng một vì toàn là con gái. Vừa bước lên cầu thang, Thuyên nhìn qua thấy Như đang quảy chiếc ba lô to đùng trên lưng, chen lấn với các bạn để nhanh lên phòng, Thuyên lắc đầu ngán ngẩm. Trúc Anh đi bên cạnh Thuyên, mang hai chiếc túi đầy. Thuyên chợt thấy tội nghiệp bạn, định bảo Trúc Anh trở xuống phòng, để Thuyên tự lên. Nhưng nghĩ tới nào áo ấm, khăn lông, kem chống nắng, thuốc... mà mẹ cố xếp vào túi, Thuyên đã thấy... ớn lạnh. Mẹ lúc nào cũng lo Thuyên ốm dọc đường, xem chừng còn muốn đi theo Thuyên đến tận đây nữa. Mãi suy nghĩ, cánh cửa phòng 212 đã hiện ra trước mặt Thuyên. Trúc Anh đặt túi xuống:

- Tới rồi! Thưa cô, cho xin tiền “boa”!

Vừa nói, Trúc Anh vừa xòe tay ra. Thuyên vỗ mạnh vào tay Trúc Anh, nhắc chiếc túi lên, chạy nhanh vào phòng trong tiếng cười. Nhưng vừa tới nơi, Thuyên bỗng sững lại. Như! Ở chung phòng với Như? Thuyên đang phân vân không biết làm sao, Như đã nhanh miệng nói:

- Bạn để giỏ xuống đó đi! - Như chỉ góc nhỏ cạnh giường - Phòng này có ba đứa mình hà. Phòng kia đủ bốn bạn rồi...

Chẳng biết làm sao hơn, Thuyên đành để chiếc túi xuống, nhìn Vân - bạn ở chung phòng - đang sửa soạn quần áo đi tắm. Vân cười với Thuyên:

- Vân tắm trước nhen! Thuyên với Như chờ chút.

Đợi cho Vân vừa vào phòng tắm, Như cứ thế nằm phịch xuống chiếc giường nệm lớn dành cho cả ba đứa với vẻ mệt mỏi. Thuyên không nói gì, lẳng lẳng lôi quần áo ra treo lên móc. Chợt Như ngược mặt lên, nói với Thuyên:

- Tối nay ba đứa mình đi chơi hé!

Thuyên im lặng một chút rồi trả lời nhỏ:

- Không biết nữa. Để ăn chiều rồi tính.

Như không hỏi nữa mà xoay người lại, hát lẩm nhẩm mấy bài hát mà Thuyên cũng đã thuộc lòng. Thuyên im lặng tiếp tục công việc của mình. Thuyên muốn nhanh chóng thoát khỏi cảm giác nặng nề này. Đến khi quay sang nhìn Như, Thuyên thấy cô bạn đã... ngủ, hơi thở đều đều. Nhìn gương mặt thanh thản của Như, Thuyên chợt nghĩ đến chuyện Trúc Anh nói hôm trước...

Như là người thế nào?

Buổi tối đến nhanh trong tiếng xe cộ ồn ào. Thuyên ngồi ngắm những tờ lịch bướm treo trên tường. Trên giường, Như và Vân đang chơi bài. Căn phòng chỉ nhỉnh hơn phòng ngủ của Thuyên một chút, hơn được cái là có phòng tắm và một bộ bàn ghế gỗ để tiếp khách. Mùi nước hoa xịt phòng khá dễ chịu.

Thuyên mở túi lấy quyển sách của Dũng tặng và bắt đầu đọc lại từng trang. Có tiếng gõ cửa phòng. Trúc Anh và Thiện đến. Vân ngừng chơi bài, chải tóc rồi nói:

- Vân đến giờ hẹn với dì của Vân rồi. Mấy bạn ở lại chơi nghe!

Thuyên mỉm cười chào Vân, còn Như thì vù vù văng:

- Tưởng ba đưa đi chơi chung chứ, Vân đi một mình hé? Nghỉ chơi bọn mi ra!

Miệng nói, tay làm, Như đẩy Vân ra khỏi cửa, cả hai đứa cười rộ lên. Như trở lại ngồi vào giường và nhìn hai người bạn mới tới. Thuyên lịch sự giới thiệu:

- Vũ Thiện, môn vật lý. Trúc Anh, môn toán. Chung lớp với Thuyên. Còn đây là Như.

Cả ba mỉm cười chào nhau. Như không ngại ngần gì, nói luôn:

- Tôi gặp hai bạn một lần rồi. Lần đó... mắc cười quá há. Đừng để ý nghe!

Trúc Anh và Thiện chỉ biết cười trừ. Ngồi một lát, Trúc Anh rủ:

- Thôi, tụi mình đi chơi đi! Buổi tối ở trong phòng hoài, buồn chết!

Thuyên gật đầu, nhìn qua Như. Trong tay Như, bộ bài đang bị biến dạng dần.

- Mấy bạn đi đi! Tôi... có hẹn rồi. Chọc Vân cho vui chứ, lát nữa... chú của tôi cũng đến. Có hai bạn rủ Thuyên đi, tôi càng... đỡ lo.

Nói rồi Như toét miệng cười hì hì. Cả Thuyên và Trúc Anh đều ngạc nhiên trước nụ cười của Như. Giống hệt Thuyên: răng khểnh! Chỉ có điều, Như cười tươi hơn, trông thật ngộ! Thuyên khều Trúc Anh hỏi phải làm sao. Không để các bạn suy nghĩ lâu, Như kéo Thuyên đứng dậy, bảo:

- Đi đi cho tôi nhờ. Không biết ai sẽ về trễ hơn đây! - Cười với hai bạn còn lại, Như tiếp: - Mấy bạn đi chơi vui nghe!

Thiện và Trúc Anh không biết nói gì hơn, đành chào cô bạn mới, rồi chạy nhanh xuống cầu thang.

Như trở lại giường, nằm một chút rồi máy móc chải lại mái tóc, khép cửa phòng, đi ra ngoài. Thấy cô đã dặn, Như và các bạn sẽ được tự do đến chín giờ rưỡi, sau đó phải về nghỉ ngơi sớm để có sức cho cuộc thi ngày mai.

Đi chơi về, Trúc Anh vừa nằm xuống giường thì liền bị Thiện kéo dậy:

- Nè, mày quên mua kem đánh răng rồi. Lúc nãy tao đã nhắc...

Trúc Anh ngồi bật lên:

- Ừ hén, tao đi liền. Mới chín giờ, chắc chưa ai ngủ đâu!

Cậu mặc chùng thêm chiếc áo thun và chạy vọt ra ngoài. Đến giữa sân, Trúc Anh nhìn lên phòng của Thuyên, đèn vẫn sáng. Cậu mỉm cười nhớ đến khuôn mặt đầy vẻ thích thú pha lẫn ngạc nhiên của Thuyên trong suốt buổi đi chơi lúc nãy. Giờ này, chắc Thuyên sắp ngủ. Cô nàng quyết tâm cho ngày mai lắm mà!

Ra tới con phố, Trúc Anh lại bị lóa mắt vì ánh đèn của hàng trăm chiếc xe nối đuôi nhau không ngớt. Đây là thời điểm mọi người ra đường dạo chơi sau một ngày làm việc mệt nhọc. Trúc Anh băng qua đường, đi dọc vỉa hè thêm một đoạn nữa để vào tiệm tạp hóa. Trong khi chờ lấy tiền thừa lại, Trúc Anh đưa mắt nhìn quanh quất. Chợt, cậu trông thấy Như bước ra từ một quán kem gần đó và đang đi chậm rãi theo dọc con phố. Dáng vẻ của Như sao lại cô đơn đến vậy? Trúc Anh chợt cảm thấy nao lòng. Cậu lấy tiền và bước nhanh theo Như.

Đi suốt buổi tối, Như đã dạo qua nhà sách, shop quà lưu niệm, cả cửa hàng quần áo... nhưng rồi cũng chán. Không biết phải đi đâu nữa, Như lại trở về con phố này. Một mình, Như cũng chẳng dám lang thang nhiều ở những góc đường xa lạ. Tự thưởng cho mình một ly kem, Như nhìn đồng hồ đoán chắc giờ này Thuyên cũng đã về, Như quyết định dạo một chút nữa. Như thế, Thuyên sẽ không nghi... Không hiểu sao Như lại không muốn đi chơi với ba người bạn ấy, mặc dù Như thấy họ rất cởi mở. Như thấy nặng lòng. Như không thể cứ cười mãi được! Ở đây, Như không có bạn...

- Sao bạn lại lang thang ngoài này?

Một câu hỏi đột ngột vang lên phía sau làm Như hốt hoảng quay lại. Như

thở phào, thì ra là Trúc Anh. Gặp Trúc Anh trong cảnh này Như đâm ra lúng túng. Cô kéo ra kéo vào chiếc nhẫn đang đeo trên tay, nói:

- À... tôi đi chơi với chú xong, định đi dạo chút nữa để về ngủ cho ngon.

- Vậy à?

Trúc Anh hỏi giọng ngờ vực và nhìn xoáy vào cô bạn mới quen. Như nói dối! Trúc Anh cười:

- Cho Trúc Anh quá giang một chút, há!

Đi gần hết con phố, cả hai vẫn không nói với nhau câu nào. Như muốn hỏi tại sao Trúc Anh lại ở đây, tại sao lại muốn đi dạo một cách chán ngấy với Như thế này. Nhưng Như chán phải nói nhiều quá rồi, Như im lặng cho đầu óc tưởng tượng của mình tự trả lời chính những câu hỏi tò mò của mình. Còn Trúc Anh, cậu có một tình bạn đẹp và khi gặp Như, cậu cảm giác được nỗi cô đơn trong lòng Như. Như cần một người bạn, nhưng dường như là không có... Lần đầu là khóc, lần này lại lang thang một mình. Trúc Anh thật sự muốn hiểu về cô bạn này.

Cuối cùng, Như phá vỡ bầu im lặng - điều mà Trúc Anh thường làm trước, khi đi với Thuyên:

- Nếu được lựa chọn giữa hạnh phúc và tiền bạc, giàu sang thì người ta sẽ chọn điều gì nhiều nhất hả? Người muốn tỏ ra chín chắn, thì sẽ luôn chọn hạnh phúc, phải không? Nhưng vẫn còn rất nhiều người, họ có đủ độ chín chắn, họ lại cho rằng giàu sang là tẩm tẩm của hạnh phúc. Ai đúng, ai sai?... Thật ra mà nói, cuộc sống chỉ cần yên bình là tốt rồi.

Như bỗng thấy mình nói toàn chuyện... không đâu ra đâu. Cô chạm nhẹ vào người Trúc Anh, cười:

- Mà tôi đang nói gì vậy Trúc Anh? Bạn đừng giận...

- Có gì đâu, bạn nói đúng mà! Trúc Anh cũng nghĩ như vậy.

- Bạn thi toán phải không? - Như chuyên đề tài - Tự tin chứ? Tôi thì phải cố gắng hết mình.

- Chẳng lẽ, có người lại cố gắng... nữa mình sao?

Như bật cười vì câu hỏi đối lại thật ngộ nghĩnh của Trúc Anh. Cậu ta tiếp:

- Năm nay trường mình thi đông hơn năm rồi. Không biết kết quả sẽ ra sao nhưng có những “nhân tài” như Trúc Anh, Như, Thuyên nè, thì ai chọi lại

mình!

Nói xong, Trúc Anh dựng cổ áo thun lên ra vẻ thật oai phong mà miệng lại cười toe. Như cũng vỗ tay lên vai mình và đàng hăng, trông rất điệu nghệ. Sự bờ ngõ lúc đầu gần như tan biến hết, chỉ còn lại là một tình bạn thật ấm áp và lời lẽ tự nhiên hơn. Người bạn mới này đã cho Như cảm giác tin tưởng thật sự. Như mở một nụ cười đầy mãn nguyện.

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 6

Thuyên xoay xoay cây viết trong tay, tiếp tục than vãn:

- Dở quá trời. Không hiểu sao lúc đó Thuyên lại quên dẫn chứng quan trọng đó chứ! Lại còn hụt giờ ở kết bài. A... Buồn quá đi...

Thuyên đang nói về bài làm của mình trong kỳ thi hôm trước. Thuyên cứ thấy buồn hoài về một thiếu sót không nên có, mặc dù cô giáo xem dàn ý trong nháp của Thuyên và bảo là đã nắm rất đúng ý của đề bài. Sở dĩ Thuyên buồn cũng là vì dàn bài của Như có một dữ kiện rất tốt để phân tích bài sâu hơn, trong khi Thuyên thì lại quên bém. Thuyên phải tức chứ! Trúc Anh gõ gõ cây thước lên bàn:

- Nè, có chịu làm toán không hả? Học nhóm với tui mà cứ lo chuyện đã rồi hoài. Một dẫn chứng nhỏ không ảnh hưởng quá lớn đối với bài văn “tuyệt bút” của Thuyên đâu! Hơn nữa, có lẽ ý đó cũng có nhiều bạn viết rồi, Thuyên không viết, có khi giám khảo lại... bớt ngán.

Thuyên kéo nét bút cẩn thận, vẽ cho xong hình ê-lip rồi nói:

- Biết rồi, không nói nữa đâu.

- Dữ ác hôn! - Trúc Anh cười.

Cậu trở lại với bài toán mà từ nửa tiếng trước, Thuyên cứ lảng nhãng. Phương trình đường ê-lip, phương trình đường tròn... rồi cả lên. Thuyên muốn buông bút vì nhức đầu quá, nhưng phải ráng. Lớp 12, đâu thể đùa được! Trúc Anh giảng say sưa, đôi lúc dừng lại để xem Thuyên còn thắc mắc gì không. Thuyên ngoan ngoãn học cho xong hai tiếng đồng hồ.

Mẹ Thuyên bước vào với hai ly nước và một đĩa bánh quy:

- Hai đứa nghỉ một chút, ăn bánh đi!

Trúc Anh và Thuyên cảm ơn mẹ rồi xếp tập vở lại. Đã gần sáu giờ. Trúc Anh cắn một miếng bánh, hỏi:

- Sao giờ này ba Thuyên chưa về?

- Ba nói hôm nay bận tổng kết nên về trễ một chút.

- Sáu giờ rưỡi Trúc Anh phải về để kịp ăn cơm với ba mẹ. Hôm nay mẹ làm bò bít tết. Thuyên còn hỏi gì không, môn vật lý?

- Thuyên làm xong rồi.

Thuyên giở cuốn tập vật lý ra đưa cho Trúc Anh xem như để chứng minh lời nói của mình. Nơi cửa sổ, chiếc chuông gió Thuyên treo đôi lúc reo leng keng nghe rất vui tai. Thuyên thường nói với Trúc Anh:

- Đi đến đâu mà nghe tiếng chuông này thì Trúc Anh biết Thuyên ở đó.

Bây giờ, Thuyên đang chun môi thổi mạnh vào nó. Rồi Thuyên chột hỏi:

- Từ bữa đi thi tới giờ, Trúc Anh có gặp lại Như không?

- Không... - Trúc Anh ngập ngừng:

Thuyên ngồi xuống ghế:

- Không biết quê của Như ở đâu Trúc Anh há? Mà Thuyên thấy Như ngộ lắm, không biết nói sao nữa...

- Thuyên ghét Như lắm hả? - Trúc Anh nheo mắt.

- Không có! Chỉ hơi giữ kẽ thôi.

Thuyên nhớ đến những hôm Như đi học lớp chọn, lúc nào cũng trễ mất vài phút. Có lần học gần hết hai tiết rồi Như mới đến. Thế mà không hiểu sao vẫn cứ học tốt được. Tác phong đi học như vậy, không thể chấp nhận!

- Trúc Anh biết không, có lần Như đi trễ quá, cô giáo la cho một chập. Trúc Anh biết Như nói sao hông? “Thưa cô, em xin lỗi... Nhưng cô ráng thông cảm giùm em đi cô!”. Ý nói là sẽ tiếp tục đi trễ nữa.

Trúc Anh cười thành tiếng, có vẻ rất thích thú về câu chuyện Thuyên vừa kể. Trúc Anh cho là Như bịa chuyện gì đó, chứ ai lại muốn đi học trễ. Thuyên cũng thắc mắc lắm, nhưng không thể hỏi Như. Đối với Thuyên, nội quy nhà trường là không thể sai được. Trúc Anh lại quan tâm đến chuyện khác, cậu hỏi:

- Thuyên có thấy Như thân với ai không?

- Không rõ lắm - Thuyên nói sau một lúc ngẫm nghĩ - Thuyên thấy Như quen biết nhiều, nhưng không thấy có bạn thân thì phải. Như mới chuyển trường mà.

- Sao Thuyên không thử tiếp xúc với Như? Trúc Anh nghĩ Như không xấu đâu.

Thuyên giương mắt nhìn cậu bạn thân đang soạn tập chuẩn bị về. Thuyên biết không phải tự nhiên mà Trúc Anh lại nói như vậy. Thuyên vừa định hỏi thì Trúc Anh đã bước ra cửa phòng:

- Thôi, Trúc Anh về. Sáng mai Thuyên nhớ đem mặt bàn đến lớp giùm Trúc Anh nghe!

Cửa phòng khép lại và Thuyên nghe tiếng Trúc Anh chào mẹ dưới bếp. Thuyên ngồi bệt xuống ghế, nghĩ mông lung...

Tối thường 8, Trúc Anh queo xe vào con hẻm nhỏ đầy hoa giấy. Nhà cậu ở đầu hẻm, khá rộng. Cậu cùng ăn tối với ba mẹ rồi lên gác nghỉ ngơi. Trúc Anh không thích xem tivi, cậu luôn mãi mê với chiếc máy vi tính mà ba đã mua cho cậu từ mấy năm trước. Chơi games, soạn chương trình... cái gì cũng hấp dẫn. Chỉ mỗi tội, nhìn màn hình rất chóng bị mỏi mắt.

Trúc Anh vẽ loảng ngoảng vài hình trên máy rồi ra lan can ngồi hóng mát. Dưới nhà, ba mẹ đang xem phim Trung Quốc nhiều tập. Thỉnh thoảng, mẹ lại bình phẩm này nọ, ba chỉ cười.

Ai cũng bảo, càng lớn Trúc Anh càng giống ba cái tính không thích tranh cãi với mọi người, cười khoan dung là xong chuyện. Ba cũng là một nhà toán học. Đôi lúc Trúc Anh nghĩ, không biết sau này mình có giống ba bây giờ không nhưng tật ghiền thuốc lá thì Trúc Anh chẳng muốn giống ba chút nào. Trúc Anh phì cười khi nhớ đến lời Thuyên nói:

- Trúc Anh mà lấp cái “ống khói” vào miệng, chắc trông xấu trai lắm. Ai biểu, xấu trai sẵn rồi nên lớn đừng có mà bắt chước người ta hút thuốc nghe hông?!

Lần đó, mọi người bàn luận về chuyện mỗi ngày trên thế giới có bao nhiêu điều thuốc được châm lên. Quả là một cuộc tranh luận sôi nổi!

Nghĩ đến Thuyên, Trúc Anh cảm thấy gần đây, Thuyên thay đổi nhiều. Thuyên hay ngồi trầm tư suy nghĩ, thả hồn tận đâu đâu và không còn thích kể mọi chuyện cho Trúc Anh nghe nữa. Có lẽ là vì Dũng! Một “anh Dũng” nào đó xa lạ với Trúc Anh nhưng đã có ảnh hưởng rất lớn đối với Thuyên. Trúc Anh cũng không biết có phải mình quá ích kỷ? Mỗi khi biết Thuyên nghĩ đến Dũng là cậu thấy rất... khó chịu trong lòng. Trúc Anh ước ao rằng, giá như mùa hè đó mình đừng để Thuyên về Nha Trang, để rồi... Có

lẽ mọi chuyện đều có duyên cớ của nó, nếu lường trước được mọi điều thì người ta đâu ai phải khổ đau hay hối hận. Trong cùng một thời điểm, những sự gặp gỡ khác nhau sẽ mang đến những kết quả khác nhau, vui hay buồn... “Cuộc sống, có lẽ chỉ cần yên bình là đủ” - Như nói đúng. Lòng Trúc Anh giờ đang không yên bình. Nếu Thuyên có một người bạn thân khác, không phải là mình thì người bạn ấy có buồn như mình? Không biết trong những lá thư đó, Dũng đã viết cho Thuyên những gì mà Thuyên còn thích hơn lời của mình nói nữa. Hơn nữa, Thuyên biết Dũng quá ít, vắn vẹn chỉ có mười ngày, còn mình, gần 16 năm rồi...

Trúc Anh triền miên trong những suy nghĩ rối rắm, cậu không biết làm sao để dứt ra, cũng chẳng hiểu vì sao mình lại nghĩ nhiều như vậy. Cậu có cảm giác như đầu mình sắp nổ tung, tự dừng lại thấy tức giận. Chẳng lẽ mình “ghen” với Dũng? Thật điên rồ!

Cố gắng gạt những suy nghĩ kỳ quặc ấy sang một bên, Trúc Anh chợt nghĩ đến Như, một cô bạn cứ luôn đẩy Trúc Anh từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lúc sôi nổi hoạt bát, lúc lại co mình trong một vỏ ốc cô đơn đến thảm hại. Hẳn là Như có nhiều tâm sự nhưng chẳng biết nói cùng ai. Cũng lạ, Thuyên hiền như vậy mà lại có vẻ không thích Như. Có lẽ vì bản tính lạ lùng của cô bạn ấy. Tội tình gì chứ! Trúc Anh thở dài khi tâm trí lại quay về với chuyện của Thuyên. Cậu thật sự không muốn nghĩ nhiều nữa, nhưng...

Có tiếng mẹ gọi. Trúc Anh quay vào phòng.

“*Dũng thân mến!*”; “*Anh Dũng!*”; “*Dũng thương!*”... Ôi, sao tất cả đều có vẻ kỳ quá! Thuyên nghĩ mãi mà không biết nên dùng từ gì ở đầu thư. Chẳng lẽ cứ “Xin chào” hoài, Dũng sẽ chán mất thôi. Dũng viết cho Thuyên bằng những lời xưng hô nghe rất ngọt ngào, Thuyên đọc thì được, chứ còn viết lại cho Dũng như thế, Thuyên không làm được. Mới nghĩ mà Thuyên còn đỏ mặt lên rồi, huống chi... Thuyên cũng không dám khẳng định mối quan hệ của hai người như thế nào, chỉ thấy lòng xao xuyến và hạnh phúc khi nhận thư anh. Thuyên hay nghĩ vẩn vơ và mơ mộng ngày gặp lại nhau, lắm lúc cũng thấy nhớ nhớ... Như vậy có phải là... tình yêu? Từ lúc Trúc Anh ra về cho đến giờ ăn cơm, Thuyên luôn nghĩ về lời chào

đầu trong lá thư viết cho Dũng. Sáng mai Thuyên sẽ gửi đi, kéo anh chờ lâu rồi lại buồn. Nhưng suy nghĩ mãi không xong, Thuyên cứ ngồi cắn bút hoài. Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ ngủ, Thuyên hạ bút: “Chào anh Dũng! Em viết thư cho anh giữa đêm mùa đông tàn, anh có thấy lạnh...”.

Viết đến đâu, Thuyên lại nghĩ đến nét mặt của anh đến đó. Anh có vui nhiều không? Anh có nhớ đến Thuyên nhiều như anh đã viết?

Cũng may, ba mẹ rất tâm lý, không bao giờ cấm đoán chuyện thư từ của Thuyên, vì từ trước đến giờ nhiều người bạn cũng thường viết thư cho Thuyên. Nhưng nhiều lúc, Thuyên cũng hơi sợ. Nếu lỡ ba mẹ đọc được thư Dũng gửi cho Thuyên thì không biết hai người sẽ thế nào? Có ngăn cấm? Ba mẹ hẳn sẽ lo lắng cho việc học của Thuyên, nhưng chuyện học hành có bao giờ Thuyên xao nhãng đâu? Nghĩ vậy, Thuyên thấy an lòng đôi chút. Nhiều lúc Thuyên cũng muốn kể với mẹ, rồi lại thấy sợ sợ. Thuyên nghĩ, khi nào đậu đại học, nói sẽ tiện hơn. Lúc đó chắc ba mẹ sẽ không cấm đoán. Còn bây giờ, Thuyên có cả những tháng ngày bộn bề trước mắt.

Chữ đặc kín một đôi giấy, Thuyên kể về chuyến đi thi học sinh giỏi của mình cho Dũng biết. Thuyên còn lo lắng, sợ không đạt yêu cầu đã đặt ra, bảo anh đừng giận. Trong thư, Thuyên cũng không quên nhắc anh đừng hút thuốc và hỏi đùa xem anh có đang đi cùng với cô gái xinh đẹp nào không. Thuyên còn nói rõ dự định học sư phạm văn của mình nữa. Thuyên muốn trở thành cô giáo, một cô giáo thật dịu dàng.

... Lúc này anh đang làm những gì? Kể cho em nghe với! Bây giờ em rất muốn được ra với biển Nha Trang. Biển đẹp chứ anh? Trong này, bọn em đang gấp rút học tập, năm cuối nên cứ cố gắng cả lên. Em mong cho những ngày tháng mệt mỏi này nhanh chóng qua đi, em lại được nghe biển hát và thả hồn theo những áng mây bay. Anh có biết biển hát gì không? Hãy ước mơ và chấp thêm đôi cánh. Hãy bay thật xa đón ánh hào quang cuộc đời. Hãy tin tưởng và quý mến người bên cạnh... Em nghe biển hát vậy đó, còn anh? Chắc anh Dũng lại đang cười sự lãng mạn của em phải không? Cấm không được cười nghe, em giận đó! Mà anh Dũng nè, anh có thích đến thăm quê hương em không? Quê em đẹp lắm.....

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 7

Giờ sinh hoạt chủ nhiệm đã đến mà không thấy thầy xuống, cả lớp bắt đầu nhốn nháo. Như từ hành lang bước vào, dáng vẻ đạo mạo, tay đẩy đẩy gọng kính tưởng tượng rồi hăng giọng:

- Các em im lặng! Ôn ào như chợ vỡ vậy. Thầy chủ nhiệm đâu?

Không nghe tiếng trả lời, “cô tổng giám thị” bước đến bàn giáo viên, lật lật sổ đầu bài và “phê” bằng... miệng:

- Rắn mắt “đầu”. “Mông” chạy lung tung!!!

Những tiếng cười tiếp tục vang lên âm ã khi Như phúi thành phạch vào vạt áo dài, rồi cầm lên sấm soi như sợ còn hạt bụi nào vương lại - đúng là dáng vẻ của cô tổng giám thị trường! Cô có biệt danh là “vua sạch”, lúc nào cũng như muốn đeo khẩu trang bụi. Lớp nào bị cô kiểm tra vệ sinh thì dù có quét sạch đến đâu cũng sẽ bị trừ sạch sành sanh điểm thưởng trong tuần. Cô xem xét từng chân ghế, góc tường để tìm... bụi. Dẫn xong vai, Như chạy ào ra dọc hành lang để xem thầy tới chưa. Gặp Trúc Anh đang đi xin điểm đầu bài, Như liền thoảng:

- Nè, “ông bạn”, dạo này vẫn “phát đạt” chứ? Dem sổ đầu bài lại, “cô” sẽ ký cho!

- Không dám, “thưa cô”, “em” nhớ “cô” bị... loạn thị mà, không đeo kính, “cô” vẽ chữ Tàu cho “em” sao? - Trúc Anh đối đáp lại rồi cười khì - Ủa, sao ra đây?

- Thầy chưa vô. Đi nghe...

Nói chưa dứt câu Như đã chạy tọt vào lớp tiếp tục bày trò với các bạn. Trúc Anh không nhịn cười khi thấy Như vẽ lên mặt một cậu bạn những đường ngoằn ngoèo và cả một chú... lợn to đùng giữa trán. Thế mà cậu ta vẫn ngồi yên cho Như vẽ, thật ngộ! Trúc Anh mỉm cười, lắc đầu rồi đi tiếp. Thì ra vẫn có người còn muốn nghịch hơn cả cậu nữa.

Vừa lúc đó, lớp trưởng chạy vào báo thầy chủ nhiệm bận công tác đột xuất, yêu cầu các bạn trật tự, đến hết giờ mới được ra về. Nhưng chỉ vừa mới nghe thầy bận là cả lớp đã ồ lên với đủ giọng hét, giọng cười ồn ã. Có bạn lên ngồi cả trên bàn giáo viên, gõ thước và bắt đầu “giảng bài”. Một chiếc giày của bạn nữ nào đó bị treo lên giữa bảng. Bọn con trai la oang oang lên rằng chủ nhân phải có hành động chuộc lại, nếu không, giày sẽ... chạy đến lớp khác.

Chủ nhân của chiếc giày “xấu số” ấy là Thúy, một cô bé nhỏ nhắn hiền lành nhất lớp. Thúy đứng lên hỏi xem “kẻ ấy” muốn điều gì.

- Cột áo dài, nhảy lò cò dọc hành lang!

Câu nói vừa thốt lên đã vấp phải tiếng phản đối của hầu hết “giới nữ lưu” ít nói trong lớp. Nhưng tỷ số chỉ gần như một phần ba, không thể chọi lại được! Mười lăm đứa con gái quay sang cầu cứu Như. Như gỡ giày ra, xắn quần, đi chân không đến trước mặt Trí - người vừa thách thức, nói:

- Dọc hành lang thì không được. Như sẽ "cò" giùm, trong lớp thôi, được chứ?

Bàn luận một hồi với phe còn lại, Trí đồng ý với điều kiện Như phải "cò" ba vòng chứ không phải một! Như nhảy lò cò ngang chiếc bảng, được hai vòng bỗng ngã nghiêng chạm vào người Trí. Cả lớp được một trận cười nghiêng ngả. Vừa xong nhiệm vụ, Như quay ngược lại đá cho Trí một đòn:

- Còn bây giờ, tôi có chiếc bóp của Trí. A ha, xem nè...

- Như từ từ mở bóp trong khi phe nữ cản Trí lại. Hình một cô gái, chết nghe! Tiền, chứng minh nhân dân. Mấy bạn muốn coi không?

Tình hình “chiến sự” thay đổi nhanh chóng. Trí nài nỉ Như đừng cho mọi người xem tấm ảnh trong đó. Như ra điều kiện, tranh cãi với mấy tên “mặc áo sơ mi, đóng thùng” một lát. Cuối cùng, Trí bị đưa ra giữa lớp cho mỗi bạn nữ nhéo một cái, còn phải hát mười lần liên tục câu: “Anh muốn sống bên em trọn đời, như núi Chư-prông, đứng bên mặt trời...”. Phải đúng giọng “núi rừng” của ca sĩ Siu Black nữa cơ! Không biết là may hay rủi, Trí

Chỉ khổ sở hát đến lần thứ tư thì thầy giám thị đã đứng tần ngần trước lớp. Mọi người im thin thít, còn Trí thì cứ say sưa gào thét: “Anh muốn sống bên em trọn đời...”. Đến khi thầy cất giọng ồm ồm:

- Em đang làm gì vậy?

Trí suýt ngã xuống khỏi bục giảng mà ngất đi. Cả lớp không nín được, rúc rích cười. Thầy quắc mắt:

- Lớp trưởng đâu?

- Dạ! - Tân đứng lên.

- Sao em không giữ trật tự lớp? Lát nữa thầy quay lại mà còn tiếp tục ồn thì thầy sẽ báo Ban giám hiệu và thầy chủ nhiệm đó!

- Dạ, em biết rồi ạ!

Nghe tiếng đáp ngoan ngoãn của Tân, thầy giám thị quay đi, nhưng rồi chợt khựng lại, đến bàn giáo viên và phê vài dòng vào sổ đầu bài. Như nghe rõ cả tiếng thở của các bạn. Như chợt muốn phì cười, phải cố lắm mới không phát ra thành tiếng. Nhưng khi thầy vừa quay gót đi thì “những bức tượng đá”... giả tạo lúc này bắt đầu... di động liên tục. Hùng chạy nhanh đến bàn giáo viên, đọc to:

- Lớp ồn. Đề nghị giáo viên chủ nhiệm kiểm điểm lại ban cán sự. Ghi chú: Có một “nữ yêu quái” vào nhầm lớp, đang ăn hiếp “những chàng trai xinh đẹp” của chúng ta, đề nghị... “anh thầy” xử lý!

Dĩ nhiên cả lớp đều biết ghi chú đó là lời Hùng thêm vào để nói đến Như nên lớn tiếng cười chờ một đợt “phản công” mới. “Không phụ lòng” các bạn, Hùng vừa đọc xong là bị Như cho ngay một viên phấn giữa trán. Một trận cười lại rộ lên. Vẫn chưa chịu buông tha, Như bám sát gót định cho Hùng vài cái néo nhưng, thêm một lần, cứu tinh phái mạnh xuất hiện:

- Lại ồn nữa rồi!

Chỉ nghe tiếng là Như biết ngay thầy giám thị! Như bỗng vô thức phui phui hai vạt áo dài rồi quay lại... cười thật hiền với thầy và chạy vọt về chỗ ngồi. Bên kia, Hùng cũng đã yên vị. Lần này, không biết sổ đầu bài có còn chỗ trống để thầy phê vào không...

Dư vị của buổi đùa nghịch buổi sáng vẫn còn đọng lại trong Như, Như cứ tủm tỉm cười hoài. Cũng thấy lo lo, không biết thầy chủ nhiệm sẽ nói gì...

Như kéo tay áo, xem đồng hồ. Thuyên trễ hẹn hơn hai mươi phút rồi, chắc bận chuyện gì đó. Như tiếp tục dựa xe vào tường, chờ đợi. Vừa lúc, Thuyên trở tới:

- Xin lỗi bạn. Xe Thuyên bị hư dọc đường.
- Không sao đâu. Mình đi!

Thuyên lẳng lẳng đạp xe đi trước. Hôm nay, cô giáo dạy lớp chọn văn dặn Như và Thuyên đến nhà cô có chút việc. Vì không biết nhà nên Như hẹn Thuyên đợi ở cổng trường để cùng đi. Thuyên không thấy thoải mái nhưng không thể từ chối Như được.

Ba giờ chiều, nắng vẫn còn gay gắt. Thuyên đưa tay gạt mồ hôi ngang trán. Như cất tiếng:

- Thuyên mệt lắm hả? Nhà cô xa lắm không?
- Cũng gần thôi. Qua hết con đường này, queo vô hẻm là tới.
- Thuyên hiền quá hà, chắc trong lớp hồng bao giờ nghịch đâu há! Như thì một ngày không chọc phá ai là không chịu nổi.

Thuyên im lặng cười cười, nghe giọng điệu của Như có vẻ hứng khởi lắm. Thấy Thuyên im lặng, Như tưởng Thuyên muốn nghe mình kể chuyện, liền đem chuyện “nóng hổi” lúc sáng thuật lại một cách vui nhộn. Thuyên bật cười liên tục trước những lời pha trò thêm của Như. Quả thật, Như rất có khiếu hài hước! Thuyên chầm chậm quay qua nhìn cô bạn đang đạp xe bên cạnh - cái nhìn thẳng đầu tiên từ khi biết Như. Như có chiếc mũi thẳng, hơi hếch một tí, mắt ánh lên, sáng trong, đôi má ửng đỏ vì cười nhiều. Như không nhìn lại Thuyên, tiếp tục nói:

- Nếu thầy chủ nhiệm la, chắc cả lớp lại găm mặt xuống cho coi. Nhưng chỉ một chút là hết hà. Thầy cũng thoải mái lắm! À, lớp Thuyên thì sao?
- Cũng có lúc nghịch ngợm, nhưng chủ yếu là mấy bạn nam thôi. Trúc Anh thường là đầu trò đó!

Thuyên chợt thấy lạ vì giọng điệu khá tự nhiên của mình, nhưng Thuyên mặc kệ, không để ý nữa. Như cũng rất dễ thương. Thuyên dần cảm thấy không còn giữ kẽ với Như, Thuyên trò chuyện vui vẻ hơn. Đến nhà cô giáo, Thuyên đẩy cổng bước vào. Như lóc thóc dắt xe theo và gọi văng lên:

- Cô ơi, tụi em tới rồi!

Từ trong nhà, mùi vani thơm lừng. Cô giáo mặc đồ bộ màu xanh đang ngào mút chuối. Nghe tiếng cô học trò lí lắc, cô đáp lớn:

- Hai em vào nhà đi!

Cô tắt bếp, chùi tay và bước ra phòng khách. Như láu táu không để gì quên mùi thơm tỏa ra lúc nãy.

- Cô đang nấu gì vậy cô? - Như hỏi liền.

Cô giáo nhéo mũi Như, mắng yêu:

- Nấu món ngon đãi hai cô học trò này nè. Em đó, thiệt là nhanh miệng! Chờ một lát, mút khô, các em phải ráng mà ăn cho hết đó.

- Đừng lo thừa lại cô ơi! – Như cười tươi rói.

Thuyên vuốt vuốt mái tóc cho gọn gàng, thưa cô giáo và ngồi xuống ghế. Nhìn Như không ngớt tíu tít với cô, Thuyên lại ao ước mình được hoạt bát như bạn vậy - điều mà trước đây Thuyên vốn chẳng thích.

- Cô kêu tụi em tới đây có gì không cô? – Như lại hỏi.

- À, tổ Văn và Ban giám hiệu nhà trường đã đồng ý với ý kiến của cô là sẽ làm trang thơ riêng cho từng lớp trong tháng 12 tới. Cô muốn nhờ hai em tuyên truyền và hướng dẫn cho các bạn trong lớp mở đầu phong trào này. Thật ra, cô cũng biết các em rất bận vì chương trình học dày đặc, nhưng hai em là hai học sinh có vốn văn phong phú của trường. Còn về sau, mọi chuyện sẽ quen dần. Hai em thấy sao?

Khỏi phải nói, cả hai đứa tỏ vẻ thích thú ra mặt. Thế là ba cô trò cùng nhau nghĩ ra đề tài, bàn luận đủ mọi phương pháp viết. Năm cuối, ai cũng muốn để lại chút dấu ấn của mình. Thuyên và Như bàn luận tích cực đến nỗi quên hết cả thời gian, cho đến khi cô vào bếp đem mút ra đãi thì mới biết là một buổi chiều đã trôi qua. Như xuýt xoa:

- Mứt cô làm ngon quá trời. Mai mứt cô chỉ cho em làm nhen cô!
- Ủ, em cứ đến đi. Cô sẽ không giấu nghề đâu. Chỉ sợ lúc đó em lại than mệt.

Cô giáo cười xòa, nhìn hai cô học trò với ánh mắt chan chứa yêu thương.

Ăn xong, hai đứa chào cô ra về, mặc dù cô giáo cố kêu ở lại để cùng ăn cơm với cô cho vui. Thuyên thấy thật áy náy, nhưng vì chiều nay ba dặn sẽ chở Thuyên đi mua sách nên Thuyên không thể ở lại. Như cũng phải về sớm. Ra tới cổng cô giáo còn nói:

- Lúc rảnh hai em cứ tới chơi thường với cô. Cô chỉ sống có một mình thôi...

Thuyên thấy thương cô quá, ở tuổi cô, người ta đã có chồng con cả rồi. Có lẽ, cô khó chọn “đối tượng!”. Thuyên không biết Như đang nghĩ gì, cô bạn cứ đạp xe tình tang, từ nhà cô giáo ra chưa nói câu nào. Tuy vậy, dường như hiểu được thắc mắc của Thuyên, Như liền nói:

- Cô ở một mình chắc buồn lắm. Mai mốt, tụi mình... kiếm thầy cho cô đi há!

Như nói xong là cười ngay. Thuyên cũng chịu cô bạn này luôn! Chưa để Thuyên kịp tìm lời để đáp lại, Như đã chuyển đề tài:

- Thuyên với Trúc Anh quen thân lắm phải không? Thấy đi chung hoài.
- Bạn từ nhỏ mà. Từ lúc hơn một tuổi thì nhà Trúc Anh chuyển đến gần nhà mình. Sau đó, đến năm lớp 10 Trúc Anh lại chuyển đến nhà của cậu ấy bây giờ. Tụi mình học chung với nhau từ mẫu giáo đến lớp 12 luôn đó!
- Thích quá hén! Hèn gì thấy hai bạn thân thiết ghê. Giá như mình cũng có được một người bạn như vậy...

Thuyên nhìn Như, chột cảm thấy tội nghiệp bạn vô cùng. Thuyên hỏi:

- Bộ ở trường cũ Như không có bạn sao?
- Nhà mình chuyển đi hoài, ít có bạn thân lắm! Chỉ có thời gian lâu nhất là ở quê, nhưng bạn bè xa rồi cũng quên nhau, lúc đó mình còn nhỏ quá... Mà cũng chẳng sao, đi nhiều nơi, có nhiều bạn lại càng vui, phải không Thuyên?
- Ủ...

Đột nhiên, Thuyên ao ước đoạn đường trở về nhà sẽ dài thêm để Thuyên

được nói chuyện nhiều hơn với Như trong cảnh mát dịu của buổi chiều tà. Chỉ có hai đứa thế này, Thuyên mới hiểu nhiều về Như. Thì ra bấy lâu nay, Thuyên đã bỏ rơi một người bạn. Chắc là Như buồn lắm! Không có bạn bè thân thiết, Như sẽ tâm sự với ai? Vậy mà Thuyên lại ghét Như. Sao Thuyên lại ghét Như vậy nhỉ?

Tiếng nói trong trẻo của Như lại vang lên:

- Trời mát thế này, đi ăn kem thì sướng quá! Đi không?
- Đi chứ! - Thuyên đáp.
- Đùa thôi, không phải bạn nói là hẹn với ba, phải về sớm sao? Để dịp khác đi!

Queo xe sang góc đường khác, Như giơ ngược bàn tay lại vẫy chào Thuyên. Thuyên bật cười. Cô bạn này, thật là...

Gió thổi tới. Một buổi chiều thật dễ chịu. Thuyên chậm rãi đạp xe về nhà...

Bùi Đăng Quốc Thiệu

Cầm chướng đỏ

Chương 8

Ngày hôm sau, trong lúc học nhóm, Thuyên hớn hờ kể cho Trúc Anh nghe chuyện Thuyên và Như cũng đến nhà cô giáo. Thuyên còn không ngớt lời khen Như hoạt bát, dễ thương. Trúc Anh nghe xong tươi cười nói:

- Trúc Anh biết mà, thế nào rồi Thuyên cũng sẽ thích Như. Thế mới đúng là Thuyên chứ!
- Nói vậy là sao?
- Là... - Trúc Anh lúng túng - là Thuyên dễ thương chứ sao? Còn hỏi nữa!
- Thiệt hông đây?

Thuyên nghiêng đầu hỏi lại. Thuyên quá quen với cậu bạn “dẻo miệng” này rồi. Thuyên nghĩ, nếu cô nào mà bị Trúc Anh để ý chắc sẽ bị những lời lẽ ngon ngọt của cậu ta mê hoặc mất thôi. Cũng may, Trúc Anh lại là một người rất chân thật. Nghĩ đến đó, Thuyên chợt nhớ đến Dũng. Ảnh chắc cũng là một người khá “dẻo miệng”, không biết ảnh có chân thật?

Thấy Thuyên cứ ngồi tùm tùm cười mà không hỏi bài nữa, Trúc Anh khều nhẹ:

- Nè, nghĩ gì mà cười hoài vậy, “cô gái”? Làm bài đi!
- Trúc Anh nè, người mà nói ngọt quá thì... chắc không chân thật hả?
- Người nào mới được chớ? - Trúc Anh đặc ý - Còn Trúc Anh thì độ tin cậy 100%. Giỡn chút thôi! Hỏi ai vậy?
- Anh Dũng đó mà - Thuyên nóng bừng cả mặt khi thốt ra tên anh. Cúi mặt xuống, Thuyên tiếp: - Thuyên nghĩ ảnh cũng nói năng ngọt ngào lắm, không biết...
- Ờ... cái đó, về Dũng thì... Trúc Anh cũng chẳng rõ nữa, mà đâu phải ai cũng như ai. Thôi, mình học đi!

Nhưng Thuyên dường như không để ý đến câu nhắc của Trúc Anh, lại tiếp tục nói chuyện về Dũng. Bao nhiêu chuyện không có người tâm sự, Thuyên

kể hết với Trúc Anh. Thuyên nói như đang được khơi trúng mạch cảm xúc. Con gái mến ai thường hay thích nói nhiều điều về người ấy. Đây là anh Dũng rất đa tài: vẽ đẹp, hát hay, lại là kỹ sư điện tử. Đây là anh Dũng nghiêm nghị, nhưng lại rất đa cảm và tinh tế... Đến khi Thuyên nói việc Dũng đòi xin ảnh của Thuyên nhưng Thuyên không biết có nên cho hay không thì Trúc Anh phát câu:

- Cho gì mà cho!

Thuyên giật bắn người vì tiếng hét giận dữ của Trúc Anh. Chưa bao giờ Trúc Anh nói chuyện với Thuyên bằng giọng điệu đó. Thuyên hờn:

- Trúc Anh làm gì la lớn vậy?

- La lớn cái gì? Học nhóm mà không lo hỏi bài, cứ lo kể chuyện về Dũng nào đó hoài. Thôi thì đừng học! - Trúc Anh bực tức ném cây viết xuống bàn.

- Không học thì thôi, Trúc Anh tự nhiên nổi giận hà.

- Tự nhiên sao được? Học ra học, lớp 12 rồi, không lo học cho nghiêm túc chăm chỉ. Thời gian nhiều lắm hả?

- Ừ, Thuyên vậy đó! Lúc nào cũng mơ mộng, không đâu ra đâu. Ai biểu Trúc Anh đòi học nhóm với Thuyên làm chi - Thuyên lạc giọng như sắp khóc - Bảo là bạn thân, có gì cứ tâm sự, đừng giấu cả chuyện riêng. Vậy mà tới hồi người ta kể lại nạt nộ. Không phải muốn nghe người ta kể về Dũng sao, còn nói...

- Đó, lại Dũng. Lúc nào cũng Dũng! Dũng! Kêu Dũng tới đây mà giảng bài cho, kêu Dũng tới đây mà nghe tâm sự. Nói với "tôi" làm gì?!

- Không chịu nghe thì thôi, không giảng bài giùm nữa hả... - Thuyên nức nở - vậy... cũng chẳng cần!

Trúc Anh thấy ngực nóng phừng phừng. Bất chấp cả tiếng khóc của cô bạn thường làm cậu xiêu lòng, cậu giật mạnh những quyển tập đặt trên bàn làm viết thước rơi cả xuống nền nhà, nói lớn:

- Nhớ nghe, không cần tui nữa chứ gì? Thì về đây!

Không chờ một tiếng trả lời nào, quên cả việc chào mẹ Thuyên, Trúc Anh vọt ra sân, gạt mạnh chân chống xe đạp và phóng ra đường.

Thuyên ngồi lại trong phòng, khóc to hơn. Mẹ chạy vào hỏi, Thuyên lắc đầu không nói tiếng nào. Tại sao Trúc Anh lại như vậy? Trúc Anh giận cái gì chứ? Thuyên sẽ không thềm nói chuyện với Trúc Anh nữa, Trúc Anh đáng ghét!

Ngồi trong lớp, suốt buổi sáng Thuyên không học được chữ nào. Thịnh thoảng Thuyên liếc về phía bàn của Trúc Anh, Trúc Anh luôn cúi mặt chép bài. Thuyên không biết Trúc Anh có nghe được lời giảng nào không, hay cũng như mình. Thuyên không còn thấy giận Trúc Anh như ngày hôm qua nữa, nhưng Thuyên sẽ không bắt chuyện trước, vì Trúc Anh tức giận vô cớ mà. Để xem ai phải nhận lỗi!

Nhưng không như suy nghĩ của Thuyên, giờ ra chơi, đến hết hết tiết thứ năm vẫn không thấy Trúc Anh có vẻ gì muốn làm lành, lại chẳng thềm nhìn Thuyên, cũng không gửi thư giấy. Trống tan trường vừa đánh là Trúc Anh ôm cặp đi nhanh ra khỏi lớp, chen giữa đám con trai nhốn nháo. Thuyên thất vọng rồi đâm ra giận Trúc Anh thêm. Thuyên nhét tập vào cặp, lòng không ngót trách hờn bạn. Từ trước tới nay, hễ lần nào Thuyên phật ý thì chỉ trong một buổi là Trúc Anh đã tìm đủ mọi cách cho Thuyên cười, lần này không những đã qua một ngày mà Trúc Anh lại còn là người lớn tiếng trước nữa. Thuyên cũng sẽ không dễ “tha” cho Trúc Anh như đã nghĩ lúc sáng đâu. Ai biểu, để Thuyên về một mình...

Trúc Anh đạp xe về nhà, ăn vội bữa cơm rồi lên gác, nằm lăn ra giường. Không phải Trúc Anh đã từng mong Thuyên sẽ không giấu Trúc Anh bất cứ chuyện gì đó sao? Nhưng khi Thuyên nói về Dũng với một giọng ngọt ngào thì Trúc Anh lại không sao chịu được. Có bao giờ Thuyên nói về Trúc Anh với giọng điệu như vậy chưa?

Trúc Anh gãi muống nát cả da đầu trong lúc vừa đi quanh căn gác vừa suy nghĩ. Học toán, Trúc Anh dễ dàng tìm ra tính lôgic của vấn đề, còn chuyện này thì lại quá nhiều mâu thuẫn. Trúc Anh còn không hiểu nổi mình nữa

là... Trúc Anh biết mình đã nổi giận vô lý với Thuyên. Hôm qua về tới nhà, cậu tự trách mình rất nhiều nhưng khi đến lớp, cậu lại không thể mở miệng xin lỗi Thuyên được. Chỉ cần nghĩ đến “chuyện Dũng” Trúc Anh lại thấy giận sôi ruột. Có lẽ Thuyên buồn lắm... Trúc Anh là một người bạn xấu ư?

Nằm trong nhà, Trúc Anh cảm thấy rất bức bối, cậu vợ lấy chiếc nón kết, đi ra ngoài.

Trưa nắng, đường phố ngột ngạt đầy bụi và khói xe. Từng lớp bụi tung lên, cuốn lấy người đi đường. Trúc Anh cảm giác mũi mình bị chẹn cứng. Chán đi lòng nhông ngoài đường giống một tên điên giữa trời nắng chang chang Trúc Anh ghé vào thư viện tỉnh để mượn vài cuốn sách.

Quen thuộc với cảnh đông đúc ở thư viện, Trúc Anh lách người vào góc tủ chứa sách khoa học. “Đố vui toán học”, “Hóa học lý thú”, “Một ngàn câu hỏi vì sao”... Trúc Anh đều đã đọc qua cả. Cậu cúi người xuống rút quyển “Đường lên đỉnh Olympia - Chuyện kể về kim loại” ra, vừa lúc đó một tiếng nói quen thuộc vang lên:

- Chị ơi, tìm giùm em quyển Giã từ vũ khí của Hemingway đi, em kiếm hoài hông thấy.

Trúc Anh ngoái đầu lại nhìn nơi bàn giấy của chị thủ thư, cậu thấy Như đang đứng đó trong chiếc áo thun màu hồng thật tươi tắn. Trúc Anh bước đến:

- Như cũng thích mượn sách ở đây à?

Không một chút ngạc nhiên vì sự có mặt của Trúc Anh, Như tíu tít:

- Chào “ông bạn”. Mượn sách gì vậy? - Vừa nói Như vừa lật lật quyển sách trong tay Trúc Anh - Ôi, tôi ngán mấy quyển này lắm, bạn thích à?

- Sách này hay lắm chứ! Khoa học mà.

- “Khoa” với chữ “học”, nhức đầu!

- “Văn” với chữ “chương”, chán ngắt!

Như cười xòa rồi nói với Trúc Anh:

- Lấy sách xong, ra quán, tôi sẽ khao bạn, há!

Ngay lúc chị thủ thư đưa cho Như quyển *Giã từ vũ khí*, Như liền chạy đến giá sách để lục tìm vài quyển nữa. Trúc Anh cũng lảng lảng tìm vài quyển truyện cười quốc tế, ghi thẻ rồi đi sang quán bên đường theo lời hẹn của Như.

Trúc Anh vừa yên vị một chốc thì Như đến. Như tự nhiên kéo ghế ngồi và ướm hỏi Trúc Anh uống gì. Buổi trưa, quán vắng khách, chỉ có một vài người đi đường dừng lại để tránh nắng và uống nước ngọt. Như quấy mạnh ly đá me, nói:

- Bạn đang có chuyện buồn phải không? Lúc vào thư viện cứ cúi gằm mặt xuống, đi ngang qua tôi mà cũng chẳng thấy. Tôi đành phải nhờ giọng “oanh vàng” của mình để bạn nghe thấy đó!
- Thì ra là Như thấy Trúc Anh trước rồi. Vậy mà không gọi.
- Tại... tôi thấy bạn có vẻ buồn. Sao vậy, nói tôi nghe đi!
- Trúc Anh...
- Tôi đoán nhé, bị Thuyên giận, đúng không?

Trúc Anh nhìn vẻ mặt đầy thắc mắc của Như, cậu không chối:

- Ở... Trúc Anh cãi nhau với Thuyên.
- À há...!
- Lần đầu tiên đó, vì một chuyện chẳng ra sao.
- Vậy thì, bạn xin lỗi đi. Con trai nên rộng lượng một chút, đừng giận dai. Xin lỗi rồi, bạn sẽ thấy thoải mái hơn thôi!

Nghe Như góp ý như thế, Trúc Anh thấy lòng nhẹ đi. Đúng là cậu nên xin lỗi Thuyên trước. Biết thế, nhưng... Trúc Anh uống một ngụm nước chanh, dường như khó khăn lắm mới cất tiếng được:

- Nhưng Trúc Anh vẫn còn thấy buồn giận, không thoải mái xin lỗi được.
- Đành chờ thôi! – Như nhẹ nhàng nói – Bạn bè lâu lâu giận nhau một lần cũng thú vị chứ, phải không? Qua đó sẽ càng hiểu nhau. Chừng nào hết giận, bạn hãy đến xin lỗi Thuyên, không sao đâu!

Như nhoẻn cười, xoay xoay mấy quyển sách vừa mượn được. Chợt trông thấy cuốn truyện cười *Những người thích đùa* của Azit Nêxin trên chồng sách của Trúc Anh, Như reo lên:

- Oa..., cuốn này tôi đang tìm đó. Hay quá! Chừng nào bạn đọc xong, cho

tôi mượn nghe! - Rồi lăm băm - Sao lúc này mình lại quên tìm vậy ta!

Trúc Anh bật cười trước vẻ thích thú ngộ nghĩnh của Như, cậu nói:

- Hay là Như lấy đọc trước đi, rồi đưa lại cho Trúc Anh. Nè, cầm lấy đi!

- Không được... - Như kéo dài giọng ra vẻ phật ý rồi rút lấy một cuốn sách trong chồng sách đã mượn, đưa cho Trúc Anh – Chúng ta trao đổi vậy. Bạn cầm đi. Ráng đọc nghe!

Trúc Anh cầm lấy quyển sách, mắt mở to kinh ngạc: “Văn học phương Tây”. Cậu muốn giơ hai tay lên kêu trời. Như đưa được Trúc Anh vào bầy, tiếp tục bồi thêm:

- Cho bỏ tật nói “văn chương chán ngắt”! Bạn ráng đọc đi, thay đổi khẩu vị, hổng chừng lại thấy... “ngon”. Đọc sách khoa học hoài, để “khô” người lăm đó, biết chưa “cậu em”?

Trên đường về, Như hỏi Trúc Anh nhiều điều về Thuyên, về những người bạn trong trường. Như nói nhiều, cười nhiều, khác hẳn với những lần Trúc Anh đã gặp trước đây. Nhiều lần Trúc Anh định hỏi xem tại sao lần ấy ở câu lạc bộ Như lại khóc, nhưng rồi thấy không tiện nên đành thôi. Như hỏi Trúc Anh định thi vào đại học gì, và Như nói Như mơ ước trở thành một phóng viên báo chí thực thụ, viết những điều mà người đọc sẽ không quên ngay như những bài báo thông thường khác. Đối với Như, báo chí không chỉ là thông tin đại chúng quan trọng nhất mà còn là nơi để con người tự nhận ra mình, thông qua hình ảnh của người khác. Nó giúp con người khao khát vươn tới những thành công mà người khác có, hay sợ hãi những điều xấu mà người khác vấp phải. Phóng viên lại được đi nhiều nơi, trải nghiệm cuộc sống, Như thích như vậy hơn là ngồi một chỗ tại văn phòng nào đó, cứng nhắc, mệt mỏi. Nhưng dù cho có bay nhảy thế nào, Như vẫn mong muốn mình sẽ có một ngôi nhà, với ba mẹ, một chỗ ở ổn định, vì Như đã quá mệt mỏi phải dời từ nơi này đến nơi khác, từ ngôi nhà này đến ngôi nhà khác lăm rồi.

Đã từ lâu, Như không còn nói về ước mơ của mình với ai, ước mơ xây đắp từ những ngày trọ trọ đọc vài dòng tí báo ít ỏi của ba, nơi quê nhà... Những tờ báo mà ba phải đạp xe hơn mười cây số ra huyện mới mua được, đối với Như lúc đó, thật giống như một kho báu.

Trúc Anh lắng nghe Như, im lặng và thông hiểu. Bấy nhiêu cũng đủ làm cho Như cảm thấy hạnh phúc và cảm kích vô cùng. Không hiểu sao, người bạn này mang đến cho Như một cảm giác thật tin tưởng và thoải mái.

Lúc sắp chia tay, Trúc Anh chợt nói:

- Như muốn học nhóm chung với Trúc Anh và Thuyên không?

Trúc Anh sẽ rủ thêm cậu bạn thân nữa. Học nhóm sẽ tốt hơn học một mình để đối phó với hai kỳ thi sắp tới đó! Đồng ý nhé, “cô phóng viên”?

Như dừng xe lại, đưa mắt nhìn Trúc Anh, thầm đọc sự mong muốn thật sự trên gương mặt của cậu và... gật đầu đồng ý. Như cũng không nói được câu nào cho đến khi Trúc Anh nói lời chào để chạy sang hướng khác. Một cảm xúc thật lạ tràn ngập trong lòng Như: niềm tin và sự quý mến!

- Trúc Anh ơi!

Vừa để cặp xuống bàn Trúc Anh đã nghe tiếng gọi. Cậu chạy ra cửa lớp khi thấy cánh tay vẫy của Như.

- Gì vậy Như?

- Hôm qua, bạn để quên cái này - Như đưa tấm thẻ thư viện ra trước mặt Trúc Anh - Tôi thấy nó trong quyển Những người thích đùa. Đáng lẽ phải trao tiền chuộc, nhưng nể tình... bạn rủ tôi học nhóm nên thôi, trả nè!

- Cảm ơn nhé! Thường ngày tôi luôn bỏ nó trong ví tiền, không hiểu sao hôm qua lại quên.

Trúc Anh giơ tay đón chiếc thẻ và rút chiếc ví nhỏ trong túi quần, cất vào. Như nghiêng đầu nhìn vào trong lớp, mỉm cười chào Thuyên đang đưa mắt nhìn ra. Thuyên hơi giật mình, cười gượng gạo. Quay lại Trúc Anh, Như hỏi:

- Chưa làm lành với Thuyên phải hông?

- Ừm...

- Đừng thế nữa. Trông hai bạn chán lắm. Tôi về lớp ghen!

Tà áo dài tung lên khi Như chạy về lớp, cách một cái cầu thang. Trúc Anh đợi Như queo vào lớp rồi mới chậm chậm quay vào chuẩn bị cho tiết toán đầu tiên. Vừa hay, tiếng trống vào học vang lên.

Thuyên ngồi trong lớp từ sớm, trông thấy cả. Lòng Thuyên chợt thấy buồn vô hạn. Trúc Anh có vẻ thân thiết với Như từ lúc nào vậy nhỉ? Hèn gì, có

lần Trúc Anh bảo Thuyên nên tiếp tục với Như... Hôm qua, Trúc Anh không đến học nhóm, Thuyên cảm thấy thật trống trải. Nghĩ rằng chỉ cần Trúc Anh nói một tiếng thôi, Thuyên sẽ hết giận liền. Bận bịu bấy lâu nay rồi, có một chút chuyện như vậy... Sáng nay Trúc Anh lại còn vui vẻ cười nói với Như và các bạn nữa. Chẳng lẽ không biết Thuyên buồn? Giờ thì Thuyên sẽ không thèm nhìn tới Trúc Anh nữa, không mua đĩa nhạc mới cho nghe cùng, viết hết mực cũng chẳng đi mua giùm đâu. Giỏi thì kêu ai đi, kêu Như cũng được nữa!

Thuyên giận dỗi gõ mạnh cây viết lên bàn làm nhỏ bạn kế bên giật nảy...

Chiều, Thuyên đang nghe nhạc trong phòng thì chuông cửa réo inh ỏi. Thuyên chạy ra mở cổng, gặp ngay Trúc Anh đang đứng đó, tươi cười.

Thuyên xụ mặt:

- Kiểm ai?
- Thôi, biết kiểm ai rồi mà. “Công chúa nhà này”, mở cửa giùm đi!
- Không quen! Không mở!
- Tới giờ học nhóm rồi đó, không cho “thầy” vô sao?
- Sao bảo không muốn học nhóm với “tui” nữa mà...

Trúc Anh lòn một tay qua song cửa, véo vào tay áo của Thuyên, còn tay kia giơ cao con thỏ bằng bông trắng muốt, xuống nước nhỏ:

- Xin lỗi! Đừng giận nữa nghe Thuyên. Có quà chuộc tội nè. Trúc Anh mỗi chân quá rồi, cho vô đi!

Thuyên miễn cưỡng mở cổng ra, mắt nhìn sang nơi khác nhưng trong lòng lại khắp khởi mừng. Nếu Trúc Anh lại không đến, Thuyên sẽ buồn biết bao. Mặc dù vậy, vào tới nhà Thuyên cũng chẳng để Trúc Anh yên ngay. Cầm lấy chú thỏ, Thuyên nói:

- Lần sau hồng có vậy nữa nghe! Sẽ không cho chuộc bằng một con thỏ bé tẹo như thế này đâu.
- Bất quá... Trúc Anh tặng một... con cọp bông vậy - Trúc Anh pha trò rồi chột nghiêm trang - Nói vậy chứ, không có lần sau đâu. Hứa đó! Thuyên đừng giận nữa.
- Vậy, mai mốt không được lớn tiếng nữa, hứa không?
- Hứa!

- Không được bỏ ngang ra về. Hứa không?
- Hứa!
- Không được làm mặt lạnh với Thuyên. Hứa không?
- Hứa, hứa, hứa... cái gì cũng hứa tuốt, được rồi chưa cô nhóc? Nhưng Thuyên cũng phải hứa là học cho ra học, không nói nhiều chuyện... ngoài lề quá, được không?
- Ừa...
- Vậy thì lấy tập ra đi.

Thuyên lỏn lỏn cười, giở quyển tập toán để sẵn trên bàn theo thói quen, vì ngày nào Trúc Anh cũng đến cùng học mặc dù hôm qua... Thuyên xoa xoa đầu chú thỏ bông đầy vẻ thích thú trong khi Trúc Anh ghi một đề toán dài ngoằng ra giấy. Với lấy cây thước, cậu hỏi:

- Mẹ Thuyên không có ở nhà?...
- Mẹ đi mua sắm với mấy dì bạn rồi.
- Từ mai tui mình học nhóm chung với Thiện và Như há! Thiện cũng muốn học chung với mình lâu lắm rồi. Được không?

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 9

Buổi “khai giảng” nhóm học đầu tiên được tổ chức ở nhà Thuyên. Ba Thuyên rất tán đồng việc này nên đóng hẳn một cái bảng to ở nhà tiền đình - vốn để hóng mát - cho bốn đứa học rộng rãi. Đã vậy, mẹ Thuyên còn đãi một nồi chè to sụ làm bốn đứa ăn xong phải ra ngồi tán dóc cho bớt... no.

Thuyên bưng ra một đĩa trái cây lớn, mời mọc:

- Máy bạn ăn đi, hôm nay “khai trương” nhóm, đừng học vội, chịu không?

Như giơ cả hai tay lên tán thành, bắt đầu đề tài trước:

- Hôm nay, ngày không... sao, đêm không... nắng, gió hiu hiu thổi khiến tôi muốn... lờng phối - Hăng giọng - Trước mặt “bá quan”... cây cỏ, tôi xin tuyên bố...

Ba người còn lại chồm lên, vừa cười vừa hỏi:

- Tuyên bố gì?

- Tuyên bố... - Như cố kéo dài giọng rồi phẩy tay - Không tuyên bố gì cả, có gì đâu. Ăn trái cây đi, hì hì...

Được một phen giật mình. Trúc Anh không thể chịu thua. Nhân lúc Như đang say sưa với quả lê, cậu la lên:

- Như! Sâu kìa!

Chẳng ngờ, Như không chút doái hoài đến lời cảnh báo của Trúc Anh, thản nhiên ăn nốt quả lê, còn nói:

- Có sâu càng... bố!

Hết nói nổi, Thuyên và Thiện lắc đầu cười trừ. Trúc Anh ngậm tằm, ra vẻ hậm hực lắm. Cũng may, lúc đó Trúc Anh chợt nhớ ra chuyện mình định báo với các bạn trước khi đến đây mà nãy giờ quên bém nên quyết định trêu Như một lần nữa.

- Nè, Trúc Anh có tin về học sinh giỏi tỉnh rồi đó. Có ai muốn nghe không?

Thuyên trở mặt ngạc nhiên, lòng đầy hồi hộp. Còn Như thì lại lè lưỡi, trêu:

- Sao bạn biết được? Nói dóc hoài.
- Không nghe thì thôi! - Trúc Anh quay ngoắt đầu sang chỗ khác - Tại Như có tin xấu, nên sợ chứ gì?
- Tin xấu gì chứ? Chẳng ai thềm tin bạn đâu. Tự dưng có một mình bạn biết tin hà, bộ tội mình không đi thi sao hả, há Thuyên! Lêu lêu, nói dóc mà không biết mắc cỡ.
- Gì...

Thuyên sốt ruột từ nãy đến giờ, lên tiếng:

- Thôi, đừng cãi nhau nữa mà. Trúc Anh nói đi, tin gì hả?
- Thiện cũng sửa sửa lại chiếc ghế, về hồi hộp lắm. Trúc Anh đắc thắng, cười:
- Trúc Anh nói cho Thuyên với Thiện nghe thôi. Còn “người kia”, không được nghe đó!
 - Không thềm! - Như đáp lại.
 - Thầy Tần nói có kết quả thi rồi, nhưng chờ thi học kỳ I xong mới công bố. Thuyên với Trúc Anh bị thiếu điểm nên... xếp thứ tư. Còn Thiện, chuẩn bị đi luyện thi quốc gia là vừa!
- Thiện nhảy cẫng lên vì vui mừng. Trúc Anh tiếp:
- Còn “người kia”... rớt rồi, không được công nhận cả học sinh giỏi luôn. Thuyên đừng nói cho biết ghen!

Tin Trúc Anh vừa nói ra như một quả bom được khai hỏa. Nhưng không phải loại bom “phá hủy hoàn toàn”, nó có tác động khác nhau giữa từng người. Thuyên thì hơi bị sốc vì Thuyên đã cố gắng rất nhiều, vậy mà vẫn thiếu nửa điểm. Nửa điểm, trời ơi! Ước mơ lọt vào đội tuyển thi quốc gia đã không còn... Thiện thì mừng như sắp phát sốt lên, cứ đi qua đi lại hỏi xem Trúc Anh nói có thật không, thật không...

Nhưng Thuyên chỉ buồn đôi chút rồi lại lo lắng cho Như nhiều hơn. Dù trước kia Thuyên hằng mong muốn thắng Như, bây giờ đã là bạn, Thuyên không nghĩ thế nữa. Nhìn qua Như, thấy cô bạn vẫn tinh queo, vì lúc nãy cố tranh cãi với Trúc Anh rằng không tin. Dù vậy, Thuyên thấy được những cử

động rất nhỏ nơi bàn tay Như đặt trên bàn, nó đang run lên.

Trúc Anh điềm tĩnh ngồi nhìn cử chỉ của từng người bạn, cậu không tỏ thái độ gì. Lúc này ở nhà, cậu cũng đã đá muống gãy cả chân giường vì tức tối. Song, suy nghĩ lại thấy thật buồn cười. Thi cử, khó nói trước!

Trò đùa của Trúc Anh dường như đã có hiệu quả với cô bạn bướng bỉnh, Như bắt đầu mất bình tĩnh. Như với lấy trái táo nhưng nó cứ trượt khỏi tay. Thuyên nắm lấy tay cô bạn thay cho lời an ủi. Tay Như hơi lạnh. Thuyên đưa mắt nhìn qua Trúc Anh, vẻ trách móc vì lời lẽ lạnh lùng lúc này. Khi cần ánh nhìn của Thuyên, Trúc Anh cũng đã bắt đầu cảm thấy ân hận vì trò đùa của mình. Cậu bẻ ngón tay, nói giọng phớt lờ nhưng đủ làm cho mọi người giật mình lần nữa.

- Hây... Sao có người bảo không tin Trúc Anh nói, giờ lại run? Thật ra, mình cũng chẳng thua kém ai đâu. Giải III đó, tin chưa?

Bàn tay Thuyên rút khỏi tay Như. Trúc Anh nói đùa chẳng? Thuyên nhớ lại: dẫn chứng đó, kết bài..., nửa điểm... Như đã lấy chiếc vé cuối cùng của chuyến xe đến Thành phố mang tên Bác. Thuyên thì ở lại.

Thiện phát mạnh vào người Trúc Anh:

- Thằng này... này giờ không nói, làm người ta sắp khóc rồi kìa.

Nhưng lần này người sắp khóc không phải là Như. Thuyên đã không giữ được bình tĩnh, nước mắt cứ muốn trào ra. Thuyên không muốn, không muốn khóc chút nào, mọi người đang vui vẻ kia mà!

Nghe Trúc Anh nói, Như không kịp vui mừng đã thấy buồn cho Thuyên. Không biết Thuyên có giận mình không. Như muốn nói một lời gì đó với Thuyên nhưng không biết nói thế nào cho phải. Trúc Anh thì khác, cậu bước đến trước mặt Thuyên, nói:

- Bắt tay cái nào, “người đồng cảnh ngộ”!

Thuyên nhìn Trúc Anh thật lâu, bật cười rồi đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình

ra, đặt trong tay Trúc Anh. Giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống đã nhanh chóng được lau khô. Dù thế nào, Thuyên cũng luôn có Trúc Anh bên cạnh!

Như thấy lòng thanh thản trở lại. Tình bạn từ tuổi ấu thơ, Như không có được. Như lặng nhìn qua Thiện, cất tiếng:

- Sao tui mình không bắt tay?

Rồi Như tự nhiên nắm lấy bàn tay Thiện, lắc mạnh. Và, buổi học nhóm đầu tiên của bốn bạn đã kết thúc như thế.

Chỉ có một điều, Như không biết cái bắt tay của mình đã gây tác động mạnh cho cậu bạn hiền lành tên Thiện...

Thời gian trôi nhanh, thi học kỳ rồi nghỉ Tết, Như và Thiện khăn gói lên học ở trường chuyên một tháng để chuẩn bị cho kỳ thi học sinh giỏi toàn quốc. Nhóm học lại chỉ còn có Trúc Anh và Thuyên. Tối mặt với bài vở đầy ắp, cả hai đứa cũng ít trò chuyện hẳn đi.

Ngày Thiện và Như về mang tin tức không mấy khả quan, bốn bạn lại tiếp tục chạy như con thoi trong những tháng cuối cùng của năm học. Không có thời gian để giận hờn, cũng chẳng có dịp để cãi lý với nhau, nhóm học trở nên căng thẳng và nghiêm túc hẳn, giống như không khí chung của toàn trường.

Kỳ thi tốt nghiệp đương nhiên không phải là cái đích cuối cùng của học sinh lớp 12. Vượt vũ môn để chuyển sang ngôi trường rộng lớn hơn là niềm lo lắng của hết thầy. Thầy cô thì bận rộn suốt với những giáo án kín đặc và bài giảng ngoại khóa cho học sinh, những mong sẽ có thật nhiều những gương mặt ấy làm rạng tên trường trong giảng đường đại học. Không khí căng thẳng dường như cũng ảnh hưởng đến cỏ cây. Lá bàng đỏ lừng trên cành theo dõi bước chân gấp gáp của từng dáng người quen thuộc. Phượng bắt đầu rụng rìch nở hoa. Đâu đó trong thỉnh lặng, chỉ có những chú ve là chưa trỗi điệu sâu. Một góc sân trường bị bỏ quên vì không còn ai đùa nghịch.

Ngôi trường cấp ba của Thuyên đứng cạnh bên dòng sông Tiền hai mùa nước nổi. Sắp đến mùa mưa, trường bỗng có dáng vẻ co ro, trông đến tội! Rồi đây, ngôi trường sẽ càng lạnh lẽo hơn khi tiền chân lớp cuối cấp vào đời. Nhưng dù thế nào, đối với Thuyên và các bạn, ngôi trường này vẫn là nơi lưu dấu những kỷ niệm đẹp nhất, những năm tháng đầy thơ mộng và còn có cả những rung động đầu đời...

Lưu bút ơi, hãy giữ cho Thuyên những hình ảnh, những gương mặt thân thương này nhé! Thuyên ép quyển lưu bút của lớp vào lòng, chợt muốn khóc thật to.

Bên cửa sổ, gió đang lật từng trang thơ, tập thơ đầu tiên của Thuyên và Như cùng làm với cả khối 12. Những dòng kỷ niệm ngọt ngào...

Trên những cành cao, ve sầu bắt đầu trỗi nhịp.

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 10

Ngày thi đại học đợt thứ hai đến, chỉ còn lại Thuyên và Như, vì Trúc Anh và Thiện - khối A - đã xong từ đợt một. Hai cô bạn cùng nhau khăn gói lên đường. Dĩ nhiên là có phụ huynh theo cùng.

Ba mẹ Thuyên và mẹ Như trò chuyện với nhau suốt đoạn đường, kể lể về lúc nhỏ của hai cô con gái yêu. Thuyên kể tai Như hỏi nhỏ trong tiếng máy xe reo ù ù:

- Sao ba Như không đi?
- Ba... ba mình bận công tác. Ba cũng lo lắm nhưng có mẹ cũng được rồi...

Như trả lời bạn mà lòng nghe cay đắng. Ngày Như đi thi, ba còn chẳng nhớ. Tối qua, nghe mẹ nói phải vắng nhà vài hôm, ba cau mày hỏi đi đâu lâu thế. Công việc bận rộn, ba không có thì giờ để ý đến Như. Hôm nay ba cũng vọt ra đường ngay khi ăn xong bữa sáng, chẳng hỏi gì đến Như làm Như thật sự rất buồn. Ba không biết là ngay lúc này, Như cần lời động viên của ba biết bao!

Không muốn mẹ buồn, Như đã cố tỏ ra bình thường như không có gì. Bên cạnh, tiếng nói của Thuyên vang đều đều, đầy phấn khởi:

- Thiện với Trúc Anh nói chiều nay sẽ lên nữa đó, vui quá Như hén! Tối nay tụi mình sẽ đi chơi cho đầu óc thanh thản trước khi thi, được không?
- Ờ, cũng được. Cho đầu óc thanh thản...

Xe dừng trước nhà trọ, Như giúp mẹ xuống xe rồi cả đoàn người vào phòng đã đặt trước. Vì không tiện nên lát nữa, ba mẹ Thuyên sẽ về nhà, sáng sớm lên bằng xe riêng. Chỉ có mẹ Như cùng ở lại để trông hai đứa. Như rất thích được ngủ cùng với mẹ nên cứ tíu tít, vừa soạn quần áo vừa hát. Thuyên thì

nũng nịu với ba mẹ mãi không thôi. Mẹ Thuyên cười, nói với mẹ Như:

- Cui kìa, nhỏ này lớn rồi vẫn nhõng nhẽo đó chị.

- Lâu lâu, cho nó nhõng nhẽo một tí mà chị - Mẹ Như cười hiền hậu - Ai như con bé nhà tôi, cứ mẹ... mẹ... suốt ngày.

Như chạy lại ôm tay mẹ và như để chứng minh lời bà vừa nói, Như kêu vang: Mẹ! Mẹ!

Cả ba người lớn nhìn nhau, bật cười.

Buổi chiều trôi qua nhanh chóng. Trong khi Thuyên và Như ngủ thì ba mẹ Thuyên đã ra về, Trúc Anh cũng vừa đến. Ngồi trò chuyện với mẹ Như một lúc mới thấy Thuyên và Như đùng đỉnh bước ra. Nhìn căn phòng rộng với một chiếc giường to có màn che ngăn với bộ bàn ghế mà mình đang ngồi, Trúc Anh chợt cảm thấy buồn cười khi nghĩ đến tình thế lúc này. Hai cô bạn thì ngủ sau bức màn, còn Trúc Anh lại ngồi với mẹ của cô bạn hay đấu khẩu với mình. Mẹ Như rất hiền và dịu dàng.

Như trông thấy Trúc Anh, hơi ngại vì mới thức dậy, nhưng rồi làm mặt tỉnh ngay:

- Ủa, đi đâu vậy “ông bạn xấu trai”. Có quen ai hả?

- Mẹ, kẻ xấu đó!

Mẹ Như không nói gì. Bà lườm yêu con gái:

- Con bé này...

Trúc Anh vội xua tay:

- Không có gì đâu dì! - Rồi quay sang Như - Chẳng đi kiếm “ai kia” đâu mà lo. Bạn tôi kia kìa, cô gái xinh xinh ấy đó, thấy chưa?

Trúc Anh chỉ Thuyên đứng phía sau Như rồi phá lên cười. Thuyên vuốt suôn lại mái tóc, nhỏ nhẹ hỏi:

- Sao chỉ có mình Trúc Anh vậy? Thiện đâu?

- Thiện hả, bạn làm “con trai ngoan” rồi. Nói chơi chứ, Thiện không đi được vì bạn trông nhà. Chỉ có một mình Trúc Anh giữ lời hứa đấy nhé. Thương gì không?

Thuyên cười cười, lắc đầu. Như đáp:

- Thường cái mốc xì... xằng ấy!
- Vậy sao? Tối nay không cho đi chơi cùng cho biết!

Như vừa định đập lại thì mẹ lên tiếng cắt ngang cuộc khẩu chiến bằng một đề tài thật hấp dẫn:

- Thôi, bây giờ chúng ta cùng đi ăn cơm chiều nào. Xong rồi, sẽ cho mấy con đi chơi, chịu không?

Không hẹn mà ba đưa cùng reo lên “Dạ, chịu!” và lót tót chạy theo mẹ Như xuống phòng ăn của nhà trọ.

Vừa ăn cơm xong, Thuyên bước ra khỏi nhà ăn dạo vài bước thì bỗng giật mình, tim đập thành thịch. Có phải... anh Dũng đang hỏi chuyện gì đó với một chị ở quầy tiếp tân đó không? Ảnh quay lại. Đúng là Dũng rồi! Trông thấy Thuyên, anh khoát tay chào chị phục vụ và mừng rỡ chạy đến:

- May quá, gặp em. Anh đang hỏi số phòng em đó!

Thuyên bẽn lẽn cúi đầu. Đây là lần đầu tiên, Thuyên gặp lại anh sau chuyến nghỉ hè vừa qua. Thuyên không ngờ anh lại đến đây. Thuyên hỏi nhỏ:

- Sao anh biết em ở đây?
- Em quên à? Hồi tối anh Sang gọi điện thoại cho em đó!

Thuyên nhớ lại. Tối qua, anh Sang có gọi điện hỏi Thuyên sẽ ở đâu. Thuyên ồ lên:

- A, thì ra là...
- Anh nhờ anh Sang đó, được không? - Dũng nháy mắt tinh nghịch.
- Anh... xấu thiệt ghen!

Vừa lúc đó, Như và Trúc Anh bước đến, Thuyên lại càng lúng túng dữ, chẳng biết nói năng làm sao. Trời ơi, anh Dũng thiệt là... Như tươi cười, lắc lắc tay Thuyên, hỏi:

- Bạn hả Thuyên?
- Ờ... ờ..., đây là anh Dũng, bạn của anh Sang ở ngoài Nha Trang.
- À, anh Dũng!

Dũng nhìn qua hai bạn một lượt và cười chào lại. Không cần đợi Thuyên giới thiệu, Dũng nói nhanh:

- Nếu anh đoán không lầm, hai em là Trúc Anh và Trang Như phải không? Anh thường nghe Thuyên kể về hai em trong thư.

Như chợt nhận ra, anh ta có vẻ rất thân thiện với Thuyên, không hẳn chỉ là bạn của người anh họ. Nhìn qua Trúc Anh, thấy cậu bạn cười gượng gạo, Như trả lời:

- Anh đoán đúng rồi. Nhưng có điều... tụi em lại không biết nhiều về anh, xin lỗi nha!

- Không sao, rồi sẽ biết nhau cả mà - Dũng cười về độ lượng.

Như có cảm giác không thiện cảm với người này. Anh ta có vẻ sành đời quá!

Thuyên im lặng, lúng ta lúng túng, hai tay hết đan lại rồi mở ra, đôi lúc hai má lại ửng hồng lên. Thấy vậy, Như định mời Dũng, thay cho Thuyên, vào phòng trọ ngồi chơi thì Dũng đã nói:

- Anh có đem xe theo. Tụi mình dạo phố một lát đi!

- Nhưng chỉ có một chiếc xe thì làm sao? - Như hỏi.

Ánh nắng héo hắt chiếu vào gương mặt thoáng vẻ thất vọng của Thuyên. Trúc Anh nói nhẹ hẫng:

- Không sao, Trúc Anh có đem xe đạp theo mà. Để ở nhà xe.

- Vậy là được rồi! - Dũng hớn hờ.

Như quay sang Thuyên có ý hỏi dò. Dĩ nhiên, Dũng đã đến tận đây rồi, chẳng lẽ lại không đi cùng anh. Thuyên cũng muốn được trò chuyện với anh để có thể hiểu anh nhiều hơn. Bây giờ, Thuyên không còn thấy ngỡ ngàng như lúc đầu nữa mà chỉ có một cảm giác lâng lâng vui sướng đến kỳ lạ. Dũng đã đến đây, vượt một chặng đường dài đến đây chỉ để đưa Thuyên đi dạo một vòng.

Cảm thấy không khí có vẻ ngọt ngào, Thuyên thẹn thùng, Trúc Anh lại không nói câu nào, Như đành phải một lần nữa làm trung gian. Như kéo Thuyên vào, bảo đi xin phép mẹ, còn Trúc Anh thì đến nhà xe dắt xe ra. Mọi chuyện còn lại dễ dàng hơn. Mẹ Như đã hứa sẽ cho đi chơi chỉ dặn thêm là đi đường cẩn thận, nhớ về sớm để nghỉ ngơi và nhất là... không

được ăn cóc ồi ngoài đường. Như không cười như thường ngày khi nghe những câu dặn dò quá quen thuộc đó, Như chỉ cảm thấy thương mẹ vô cùng. Mẹ là vậy đó, lúc nào cũng lo lắng đủ điều dù con cái đã lớn khôn.

Đường phố càng về đêm càng rộn rịp và sáng rực ánh đèn. Đèn xe, đèn của những ngôi nhà cao tầng, những cửa hàng, quán nước... Trúc Anh đạp xe chở Như đi bên cạnh chiếc City của Dũng. Im lặng ngự trị. Thỉnh thoảng, Như hỏi han vài tiếng yếu ớt rồi cũng chẳng thấy hứng thú vì người hay đấu khẩu với Như - Trúc Anh - thì lại chẳng nói tiếng nào. Dũng thì lại thích thì thầm với Thuyên hơn. Anh nói, Thuyên rúc rích cười.

Tới ngã ba, xe Dũng trở tới trước còn Trúc Anh bị kẹt lại đèn đỏ. Nhìn Dũng chở Thuyên chạy phía trước, đèn xanh vừa lên là Trúc Anh nhấn mạnh pê-đan ngoặt vào con hẻm gần đó. Như ngạc nhiên nhưng không hỏi gì, để xem Trúc Anh đi đâu.

Trúc Anh cứ đạp xe chạy lòng vòng mãi, xem chừng đã mỏi, cậu ghé vào một quán nước có tiếng nhạc êm đềm. Như im lặng bước theo và đợi cho Trúc Anh yên vị, Như hỏi:

- Này bạn, đi như thế không sợ Thuyên lo à?
- Không sao đâu. Để người ta... đi riêng thì tốt hơn.

Như uống từng ngụm nước, liếc nhìn Trúc Anh đang hướng mắt ra đường. “Trúc Anh có vẻ buồn bã quá!” - Như nghĩ.

Nhạc chuyển sang bài hát thứ ba, Trúc Anh cất giọng uể oải:

- Xin lỗi... Chắc Như ngạc nhiên lắm hả?
- Không có gì. Bạn không sao chứ?
- Trúc Anh... thật ra...
- Bạn cứ nói đi! - Như nhìn thẳng cậu bạn với ánh nhìn thông cảm và muốn lắng nghe thật sự - Chúng ta là bạn mà.

Trúc Anh không vội nói, cậu bẻ bẻ những ngón tay mình, lựa lời. Nhưng đối với Như, Trúc Anh không giấu được điều gì cả. Lúc nào Như cũng như hiểu hết ý nghĩ của cậu vậy.

- Dũng không phải là... bạn bình thường của Thuyên đâu...
- Như biết rồi.
- Trúc Anh cũng không hiểu sao nữa, mỗi lần nghe Thuyên nhắc đến anh ta là Trúc Anh tức giận hà. Trúc Anh xấu tính lắm phải không? Đạo này cứ sao sao ấy...
- ... Chẳng lẽ Trúc Anh lại là một người ích kỷ, không muốn Thuyên thân thiết với ai hơn mình? Trúc Anh... bực quá, không biết nói thế nào...

Im lặng nhìn gương mặt thoắt đỏ thoắt xanh của Trúc Anh, Như chợt thấy nhói lòng. Trúc Anh không chỉ xem Thuyên đơn thuần là một cô bạn thân từ thuở nhỏ nữa rồi! Tình cảm con người có thể thay đổi theo thời gian, nhưng Trúc Anh lại mãi vẫn vướng với cái bóng của một tình bạn đẹp đẽ bấy lâu nay nên cậu chẳng thể tự nhận biết được tình cảm thật sự của mình nên luôn cảm thấy bứt rứt và buồn bã.

- Bạn đừng buồn! Thấy Thuyên đi với Dũng bạn bực bội cũng là chuyện thường thôi, tôi nghĩ như vậy không có gì là xấu tính cả. Nhưng bạn cũng nên quen với chuyện này đi. Sau này, bạn cũng sẽ thân với một cô bạn nào đó, lúc đó, Thuyên sẽ dễ dàng thông cảm hơn.

Như nói dối. Như biết rõ Trúc Anh mong muốn điều gì. Từ lúc học nhóm chung, nhìn ánh mắt Trúc Anh đối với Thuyên, những cử chỉ săn sóc tận tình đến đặc biệt - không chỉ xuất phát từ tình bạn thuở ấu thơ - Như đã lờ mờ đoán ra nhưng cho đến hôm nay, Như mới dám chắc chắn. Trúc Anh ghen! Như không muốn giúp Trúc Anh biết rõ tình cảm của cậu ấy với Thuyên vì Như sợ họ đánh mất một tình bạn tốt đẹp. Tuy vậy, sẽ có một ngày Trúc Anh tự hiểu ra. Nhưng không! Như thật sự không muốn điều đó. Bởi vì còn có một lẽ quan trọng nữa, một lý do rất riêng tư của Như. Như phải để cho Trúc Anh hiểu rằng, Trúc Anh bực bội với “người bạn mới” của Thuyên là chuyện bình thường. Như nói, ngay cả Như cũng còn thấy... ghét Trúc Anh, huống chi là Trúc Anh!

Trúc Anh có vẻ xuôi xuôi. Cậu tin là Như nói đúng. Tất cả chỉ là chuyện

bình thường, rồi cậu sẽ quen. Nhưng mà... trong lòng cậu vẫn cảm thấy khó chịu lắm. Dường như có cái gì đó đang bóp nghẹt tim cậu mỗi khi cậu nghĩ Thuyên đang ở đâu đó, cười đùa với Dũng. Trúc Anh ực cạn ly nước, cố xua đi cảm giác khó chịu rồi nói với Như:

- Chắc họ tìm mình dữ lắm?
- Bạn muốn đi hả?
- Được không?

Như gật đầu và kéo ghế đứng lên. Như muốn ngồi với Trúc Anh chút nữa, nhưng Như biết, mình nên đi.

Nhất định, sau kỳ thi này, Như sẽ không để Trúc Anh buồn bã thêm. Như sẽ giúp cậu vui vẻ trở lại. Trúc Anh đã khiến cho Như thấy yêu mến nơi này hơn bất cứ đâu mà Như đã đi qua. Như không thể để Trúc Anh chỉ biết có... mình Thuyên...

Trúc Anh chờ Như về đến nhà trọ vẫn chưa thấy Thuyên và Dũng. Trúc Anh đành trở về nhà người chú cách đó không xa. Cũng gần chín giờ tối rồi. Như mỉm cười khi Trúc Anh quay đầu xe:

- Sáng mai đến sớm nghe! Tôi sẽ xin lỗi Thuyên giùm cho, bạn đừng lo.
- Chào nhé! - Trúc Anh nói và phóng xe đi.

Còn lại một mình, Như ngồi tạm ở băng đá trước cổng, chờ Thuyên. Nếu không, mẹ sẽ hỏi. Không biết Dũng và Thuyên đi qua những đâu nhỉ? Trúc Anh đã về đến nhà chú chưa? Như băn khoăn nghĩ vẫn vợ nên khi Dũng dừng xe được một lúc rồi, Như mới giật mình đứng lên. Dũng xởi lời:

- Trời, hai em đi đâu vậy? Làm hai đứa anh lo quá!

Chà, “hai đứa anh” - Như trầm nghĩ.

- Tại xe bị hư dọc đường, kiếm chỗ sửa nên mới lạc nhau. Cho xin lỗi vì để phải tìm há!

Thuyên đã đến bên cạnh Như từ nãy đến giờ, giận dỗi nói:

- Vậy mà Thuyên với anh Dũng tìm mãi. Chán ghê đi.
- Nhưng, hai bạn đi chơi vui chứ?

Thuyên ớ người vì câu hỏi bất ngờ đó của Như, Thuyên khẽ cúi đầu xuống

làm cho mái tóc xõa kín cả khuôn mặt. Vậy là Như cũng biết rồi. Dũng đáp thay:

- Cũng chẳng vui lắm, thiếu hai em mà. Thuyên lo sốt vó, tưởng hai em đi đâu, anh cứ phải nói mãi đó. Nhưng thôi, Thuyên với Như về phòng ngủ đi, để sáng có sức mà tranh đấu, há! Chúc ngủ ngon! Sáng mai anh đến sớm.

- Chào anh! – Thuyên nói khẽ.

- Xin chào! - Như nói trong khi dợm bước vào trong. Như không muốn tiếp xúc nhiều với người này.

Trong hai ngày thi, Dũng và Trúc Anh đều có đến nhưng không nói chuyện nhiều với nhau, chỉ chào hỏi qua loa. Thuyên và Như thì căng thẳng nên cũng chẳng còn rảnh rỗi để nói về chuyện hôm đó. Môn văn và sử đều làm trót lọt, chỉ có địa lý là Thuyên hơi bị chậm ở phần bài tập, chưa làm trọn ý, còn Như lại sai sót tí chút ở phần lý thuyết. Nhưng cuối cùng rồi cũng xong, hai cô bạn phấn khởi ra xe với ba mẹ. Dũng và Trúc Anh lại không thấy tăm hơi, có lẽ đã về trước, sau môn thi cuối cùng. Thuyên thở phào nhẹ nhõm, cứ sợ Dũng sẽ gặp ba mẹ thì khổ. Ai chứ, Dũng thì dám lắm!

Trên xe, Thuyên mới bắt đầu có thời gian hỏi chuyện Như. Vẫn còn ấm ức vì chuyến đi chơi hôm đó, Thuyên hỏi:

- Như, nói thiệt với Thuyên đi. Sao bữa đó Như và Trúc Anh lại đi mất chứ?

- Thì Như đã nói rồi, vì xe hư nên...

- Chỗ đó có tiệm sửa xe nào đâu, Thuyên đã quay lại tìm mấy lần mà hỏng thấy. Như với Trúc Anh sửa xe ở đâu?

- Không biết rõ là chỗ nào nữa. Nhưng Như nhớ là phải đi bộ xa lắm - Như cố chống chế - Thôi mà, Như nói dối Thuyên làm gì.

Thuyên im lặng một lát, không hỏi thêm nữa mà lại chuyển sang chuyện khác.

- Như ơi, Thuyên hỏi cái này nhé! Như có thấy Trúc Anh lúc này hơi lạ không?

- Là sao?

- Là... Như không thấy à, Trúc Anh hông có nói chuyện với anh Dũng - Thuyên lại đỏ mặt - Thuyên những mong hai người ấy sẽ cởi mở với nhau.

Nhưng hình như Trúc Anh không thích anh Dũng lắm.

- Không có đâu! - Như đáp gọn rồi tâng lờ nhìn sang chỗ khác, không muốn nói chuyện này nữa.

Thuyên lại không muốn thế. Thấy Như im lặng, Thuyên bắt đầu đem những cái “là lạ” của Trúc Anh ra kể. Lần hai đưa cãi nhau khi Thuyên nói về Dũng, đi chơi thì bỏ mình Thuyên với Dũng... Nói xong, Thuyên kết luận:

- Không hiểu sao Trúc Anh lại có thái độ như vậy, Thuyên buồn hết sức. Trước đây Trúc Anh đâu có thế, còn bây giờ... Như có biết tại sao không?

- Chắc bạn ấy căng thẳng cho kỳ thi nên thường có thái độ lạ lùng như vậy thôi. Với lại, lớn rồi, bạn bè đôi khi cũng có mâu thuẫn chứ!

- Thiệt vậy sao? - Thuyên nhúu đôi mày cong, đầy thắc mắc.

- Ủ, chắc vậy. Như nghĩ gì nói nấy thôi hà.

Như nói vậy nhưng lòng lại biết không phải vậy. Như không muốn đối diện với vấn đề này mãi. Thuyên không nên hỏi Như về thái độ của Trúc Anh nhiều quá, Thuyên không nên hỏi Như! Như nhắm mắt lại, giả vờ ngủ để ngăn những câu hỏi tiếp theo của Thuyên. Như sợ Như không thể im lặng hoài được. Chẳng lẽ, Thuyên không mảy may nào hiểu được tình cảm của Trúc Anh? Thuyên thờ ơ, có lẽ vì đã có Dũng. Nhưng còn Như, Như luôn ở bên cạnh mỗi khi Trúc Anh muốn có người để tâm sự, để nói về Thuyên... Vậy thì tại sao Như phải nói cho Thuyên biết thái độ của Trúc Anh có ý nghĩa gì chứ? Thuyên không hiểu cả người bạn 16 năm thì đành chịu thôi! Như sẽ không nói, nhất định không! Chẳng những thế mà Như còn phải khóa lấp chuyện này đi, để Thuyên không thắc mắc và Trúc Anh không phân vân nữa. Phải chấm dứt điều này để bắt đầu một điều khác! Như đã mất nhiều rồi, tình cảm này, Như phải tự mình giành lấy.

Xin lỗi Thuyên...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 11

Về nhà hôm trước, hôm sau Như đã đến rủ Trúc Anh cùng ra thư viện mượn sách. Đã mấy tháng nay không được phút nào rảnh rỗi nên Trúc Anh vui vẻ đi ngay. Trên đường, Như nói cho Trúc Anh biết việc Như đã nói dối là xe hư để khóa lớp cho Trúc Anh, Thuyên không giận nữa. Trúc Anh cười hình hích, bảo:

- Chà, Như cũng nói dối tài quá há!
- Không dám đâu, ai biểu lỡ nhận “sứ mạng thiêng liêng”, phải cố. Bạn không trả ơn tôi mà còn chọc quê hả?
- Thôi được, muốn Trúc Anh trả ơn bằng gì nè?

Như suy nghĩ một lát rồi dừng xe, nói nhỏ vào tai Trúc Anh: “Một trái tim”. Trúc Anh... đờ người hết mấy giây. Nhưng ngay sau đó, Như cười vang lên:

- Trái tim... bằng bông bạn ơi. Dễ thương lắm! Tôi thích nhưng chưa có dịp mua. Bạn cùng đi với tôi đi!

Trúc Anh không thể có ý kiến gì với trò đùa ranh ma của cô bạn nên đành đạp xe theo. Đến nhà sách gần thư viện, Như ghé vào. Vừa đi, Như vừa chỉ trỏ những con thú nhồi bông nhỏ rất xinh treo trong tủ, đầy vẻ thích thú. Như đang mở một “chiến dịch” sưu tập thú nhồi bông. Đến một ngăn tủ kính, Như chỉ vào:

- Đây nè!

Quả thật, trái tim bằng bông có hình hai chú mèo Kitty, hình chó Snoopy trông rất dễ thương. Như bảo chị bán hàng lấy ra hai cái, đưa cho Trúc Anh trái tim có hình chó Snoopy:

- Tặng bạn đó!
- Sao?
- Rồi Như rút tiền ra trả. Trúc Anh cản lại:
- Nè, sao kêu Trúc Anh “trả ơn” mà Như lại trả tiền? Để đó, Trúc Anh mua

cho...

- Không! Tôi đùa đó. Bạn đãi một chầu kem là được rồi, còn cái này, tôi tặng! Bạn mà không nhận hả, nghỉ chơi bạn luôn đó!

Không cãi được lời Như, Trúc Anh cầm món quà ngộ nghĩnh trên tay, bỗng thấy ngại ngại. Như không để ý đến điều đó, kéo tay Trúc Anh chạy ra ngoài, nói:

- Thôi, vô thư viện xong rồi đi ăn kem há!

Mượn sách xong, Như chợt nhớ ra điều gì, xem ngày trên đồng hồ đeo tay, nói:

- A, hình như hai ngày nữa là tới sinh nhật Thuyên phải không?

- Ờ. Như không biết sao?

- Tôi nhớ mãi mại thôi, khi xem danh sách phòng thi giùm Thuyên đó. Bạn đã chuẩn bị gì chưa?

- Chưa... - Trúc Anh kéo dài giọng.

- Làm bộ hoài! Bạn mà không chuẩn bị từ sớm ư, tôi chẳng tin. Nhưng... không biết Thuyên thích gì hén?

- Hỏi ai thế?

- Chẳng thèm hỏi bạn. Đáng ghét!

Trúc Anh toét miệng cười, vừa dắt xe vào quán kem vừa kể lể những thứ mà Thuyên thích. Cũng nhiều thật đó, nhưng Trúc Anh nhớ hết. Lúc nhỏ thì Thuyên thích kẹo sôcôla, hạt cườm, rồi giày mới; lớn một chút thì truyện tranh, truyện cổ tích, vòng đeo tay. Đến bây giờ thì lại thích sưu tập đĩa nhạc, màu vẽ tranh và cả thú nhồi bông nữa. Trúc Anh kể say sưa, mỗi lần lại thêm một câu chuyện về sở thích đó. Như giày mới chẳng hạn, có lần Trúc Anh hứa sẽ tặng cho, nhưng còn nhỏ nên làm gì có nhiều tiền để mua. Thế mà Thuyên cứ theo đòi và khóc um lên. Cuối cùng, mẹ Thuyên đành phải mua và bảo Trúc Anh mang đến.

Như vừa múc từng muỗng kem, vừa lắng nghe Trúc Anh kể, nét mặt hào hứng của Trúc Anh trông thật ngộ! Như bất giác thở dài... Thuyên và Trúc Anh, quả thực có quá nhiều kỷ niệm. Còn Như, chưa tròn một năm quen

biết, sinh nhật của Như cũng chưa lần nào có Trúc Anh! Như ước mong cho mau đến cuối tháng tám, sinh nhật của Như. Chắc sẽ vui lắm vì lần đầu tiên có Trúc Anh tham gia và cả hai người bạn đáng mến kia nữa. Nhưng bây giờ thì phải lo đến sinh nhật của Thuyên đã. Trúc Anh vẫn còn đang say sưa kể. Như gõ muống lên chiếc ly không:

- Được rồi, tôi biết nên chuẩn bị gì rồi. Có điều, bạn làm tôi không ngờ đó. Bạn nhớ rõ từng kỷ niệm như vậy, từ hồi còn bé tẹo.

- Chứ sao! Trúc Anh chẳng bao giờ quên gì cả. “Đầu óc thông thái” mà!

- Vậy sao?

- Ừa...!

- Vậy có nhớ tôi sinh ngày nào không?

- Ở... cái đó... Như không nói, sao Trúc Anh biết mà nhớ.

- Vậy chẳng lẽ Thuyên tự nói ngày sinh cho Trúc Anh biết à, từ hồi hai, ba tuổi ấy? Phải tự tìm hiểu chứ? Học nhóm chung đã mấy tháng trời mà lại không biết tôi sinh nhật vào ngày nào. Thờ ơ quá bạn ơi! Còn đòi làm “nhà thông thái”...

- Thế Như biết sinh nhật của Trúc Anh không? - Trúc Anh hỏi vặn lại.

- Sao lại không? Trùng ngày lễ Noel chứ gì!

Một lần nữa trong ngày, Trúc Anh không tìm được lời nào đủ “trọng lượng” để cãi lại với Như, đành hậm hực mức sạch... ly kem và uống nước đánh ực.

Ra khỏi quán, Trúc Anh không lấy xe vội mà lẻo đẻo theo hỏi Như:

- Sinh nhật của Như ngày mấy vậy?

Như cười, lắc đầu trước vẻ tội nghiệp của cậu bạn:

- Đến mà hỏi mẹ tôi ấy. Tôi cũng chẳng nhớ nữa.

Biết mình bị trêu, Trúc Anh không hỏi nữa mà quay sang kéo mạnh chiếc xe đạp của mình làm ngã cả xe Như bên cạnh rồi cười nắc nẻ:

- Có một chiếc xe tự nhiên bị ngã. Thiệt là đau!

- Nè!...

Nhưng Như không kịp nói thêm tiếng thứ hai, Trúc Anh đã vọt xe đi mất.

Sinh nhật năm nay của Thuyên, ba mẹ tổ chức thật lớn như đã hứa. Vừa thi

đại học xong, tâm trạng thoải mái, Thuyên giúp mẹ đi chợ, dọn bàn, miệng không ngừng hát. Mẹ Thuyên vốn rất khéo tay, món nào bà nấu cũng tuyệt vời. Cả cái bánh sinh nhật của Thuyên cũng do mẹ tự làm lấy. Ba thì nghỉ cả buổi chiều ở nhà để treo đèn màu, mắc hoa giấy lên khắp phòng khách và nhà tiền đình. Không khí trong nhà thật nhộn nhịp. Tối nay, không chỉ có bạn của Thuyên mà còn có đồng nghiệp của ba đến nữa, khỏi phải nói cả nhà bận bịu đến cỡ nào.

Đến gần sáu giờ tối thì mọi việc đã xong. Thuyên mặc vào người chiếc đầm màu xanh ngọc - món quà sinh nhật của ba mẹ vào năm ngoái - ướm trước gương và mỉm cười thật dịu dàng. Hôm nay, Thuyên cho phép mình được trang điểm một chút. Thuyên ngồi xuống ghế và bắt đầu thoa chút phấn lên mặt..

- Tối giờ rồi mà sao Trúc Anh và Như vẫn chưa tới?
- Chẳng biết có chuyện gì không... - Thiện làu bàu khi đứng cạnh Thuyên.

Mọi người đang ồn ào yêu cầu thôi nển, Thuyên vẫn cố chần chờ để đợi Như và Trúc Anh. “Không hiểu nổi, Trúc Anh có bao giờ đến trễ buổi sinh nhật nào của Thuyên đâu. Còn Như nữa...” - Thuyên tức muốn khóc. Ba Thuyên bước đến vỗ vai con gái, rồi ông tự bắt giọng bài hát Happy birthday. Vừa lúc đó, Trúc Anh và Như cùng chạy ùa vào. Xong bài hát, Thuyên nhắm mắt cầu nguyện và thôi nển trong tiếng vỗ tay của mọi người. Thuyên cắt bánh, buổi tiệc được bắt đầu!

Khi mọi người bốt vẩy lấy Thuyên, Như kéo cô bạn ra cửa, rồi rít xin lỗi.

- Đừng giận nhe. Xe Như tự nhiên bị hư dọc đường, dẫu muốn dứt hơi mới tìm được chỗ sửa. Ai ngờ, thì ra là bị cán đinh nên hỏng vỏ xe. Ai mà chơi ác thiệt! Thôi, quà đây, chúc mừng sinh nhật bạn! Cười lên cái nào.

- Lần sau không được như vậy nữa đó!
- Nhất định, không có lần sau đâu. Nếu lốp xe bị hư nữa thì mình sẽ quăng luôn, đón xe ngoài để đến cho đúng giờ, đồng ý không?

Thuyên bật cười vì câu trả lời của Như, cô bạn lúc nào cũng đùa được. Nhưng Thuyên sức nhớ đến lời xin lỗi mới đây của Trúc Anh, thật là lạ, Trúc Anh cũng bị hư xe, cũng bể bánh. Thuyên nheo mắt lại, hỏi Như:

- Sao... Như với Trúc Anh vô một lượt vậy?
- À... - Như khua khua hai cánh tay - Chẳng là lúc Như mới chạy tới cổng nhà Thuyên thì đụng phải Trúc Anh cũng đang thở không ra hơi. Thì ra bạn ấy cũng đến trễ. Thế là cùng vào cho đỡ... quê.

Bất giác, Thuyên khoanh hai tay trước ngực, lặng nhìn Như. Thuyên bỗng cảm thấy khó chịu và có chút giận dỗi vì lời giải thích của Như. Chẳng lẽ Như và Trúc Anh giấu Thuyên chuyện gì đó! Đạo này hai người thường hay đi chung và có vẻ thân thiết lắm! Lý do hư xe này cũng đã được đưa ra trong lần đi thi đại học vừa qua, bây giờ Thuyên mới suy nghĩ kỹ về lần đó. Có phải... Nhưng không đâu, Thuyên không nên nghĩ thế. Thuyên vui vẻ trở lại bàn cùng với mọi người và cười thật tươi với Như, cố xua đi những suy nghĩ lớn vồn trong đầu.

Sinh nhật của Thuyên lần này thật khác lạ. Không nói đến việc có thêm một món quà đặc biệt từ Nha Trang của Dũng, không nói đến việc có rất nhiều bạn đồng nghiệp của ba. Điều khác lạ ấy đến từ Trúc Anh! Trúc Anh luôn đến sớm nhất trong những lần sinh nhật trước đây của Thuyên, giúp Thuyên tiếp đãi bạn bè. Vậy mà lần này lại đến trễ, trùng hợp với Như - cô bạn mới! Tiệc vẫn vui, Trúc Anh vẫn biểu diễn một tiết mục mới để chúc mừng sinh nhật Thuyên - như bao lần, nhưng không hiểu sao Thuyên cảm thấy nhạt nhẽo. Một cảm giác bứt rứt không yên cứ lan tỏa trong lồng ngực khi Thuyên nghĩ đến Trúc Anh và Như. Hai người đó... Thình thoảng, Thuyên liếc nhìn xem Trúc Anh đang làm gì, khi cậu quay mặt lại, Thuyên liền sụp mắt xuống rất nhanh. Thuyên không dám nhìn thẳng vào mắt Trúc Anh nữa, hay là tại vì trong đầu Thuyên đang có ý nghĩ không tốt, nghi ngờ bạn bè - Thuyên thầm nghĩ.

Bữa tiệc trôi qua, Thuyên không nhớ được gì ngoài một nỗi buồn vô cớ cứ day dứt trong lòng...

Thiện, Như và Trúc Anh thong thả đạp xe dưới ánh đèn đường buổi tối. Dư

vị của tiệc sinh nhật lúc này vẫn còn đọng lại, cả ba đứa đều thấy dường như Thuyên hơi buồn. Thiện đạp xe cạnh bên Như, hỏi:

- Sao hôm nay Như đến trễ vậy?
- Tôi bị bế bánh xe dọc đường, bạn thấy có xui xẻo không kia chứ.
- Như cũng bị bế bánh xe hả? - Trúc Anh chột hỏi.
- Ừ. Còn bạn?
- Tui cũng... bị bế bánh xe.
- Trời!

Tiếng “trời” được thốt lên từ ba chiếc miệng tròn xoe, cả ba đều ngạc nhiên không thể tả. Thiện bấm chuông xe leng keng cho bình tĩnh trở lại rồi nói:

- Như với Trúc Anh đến trễ quá, chắc tại như vậy nên Thuyên có vẻ không vui!

Như im lặng suy nghĩ. Không biết Thuyên có nghĩ là Như trả lời qua loa vì tội đến trễ không nữa. Như có ngờ đâu, Trúc Anh cũng có cùng một lý do như thế.

- Thật ra thì Trúc Anh phải hoàn tất món quà đặc biệt để tặng cho Như, vì không đủ thời gian nên đến chiều nay mới xong. Bởi vậy, sáu giờ mới đi, chứ bình thường, dù có bị bế bánh xe gì đi nữa cũng không trễ dữ vậy đâu.

Trúc Anh phân trần thêm. Cậu không nói điều này với Thuyên vì thấy không cần thiết, bây giờ lại thấy bực tức.

- Tự dừng lại trùng hợp hết sức! - Như cũng lẩm bẩm.

Trúc Anh quay sang Thiện, hỏi tiếp:

- Thuyên có nói gì với mày không?
- Không có, Thuyên chỉ hơi buồn thôi!

Trúc Anh thở dài, Như cũng thở dài. Những vòng bánh xe bỗng trở nên thật nặng nề. Không biết, Thuyên có giận nhiều?

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 12

Vừa qua sinh nhật là Thuyên đáp xe đến Nha Trang liền. Ba mẹ Thuyên cũng cùng đi một hôm, thăm ông bà ngoại và về ngay hôm sau.

Mấy hôm nay Dũng thường chở Thuyên đi dạo nhiều nơi, nhưng Thuyên dường như không còn mấy hứng thú. Nha Trang không còn đẹp tuyệt vời trong mắt Thuyên nữa. Mỗi cảnh vật đều mang một nỗi buồn ảm đạm. Biển cũng không còn hát. Dũng luôn quần quít bên Thuyên, trao gửi thật nhiều tình cảm qua ánh mắt, qua những lời lẽ ngọt ngào. Nhưng Thuyên không xúc động, trái lại, Thuyên thấy hơi sợ. Gần anh, Thuyên cảm giác thật xa lạ, không phải là anh trong những lá thư. Thực tế, Thuyên chẳng biết mình đi bên anh với danh nghĩa gì, anh thật mờ nhạt trong lòng Thuyên. Tự lúc nào, Thuyên trở nên hờ hững với anh, Thuyên ít nói, ít cười hẳn. Thật ra, Thuyên hiểu con người thật của anh không phải là một Dũng qua những trang thư. Dũng dường như cũng đang chán nản.

Đến một buổi chiều, Dũng chở Thuyên ra bãi biển. Thuyên đi dọc bờ cát, tìm những chiếc vỏ sò nhỏ nhỏ. Dũng kéo Thuyên ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi điều mà mấy hôm nay anh thắc mắc:

- Em có vẻ không vui khi gặp lại anh. Vì sao vậy?
- Không có đâu anh - Thuyên trả lời nhỏ, tay mân mê chiếc vỏ sò màu hồng.
- Em đừng dối anh. Anh trưởng thành hơn em mà. Có phải... em không còn mến anh nữa?

Thuyên ngược đôi mắt buồn bã pha chút ngạc nhiên lên nhìn gương mặt rám nắng của Dũng. Dũng muốn nói gì vậy? Sao Dũng lại hỏi Thuyên như thế?

- Anh Dũng... anh hỏi gì kỳ vậy. Anh không tin em?

Đôi mắt Dũng ánh lên vẻ tức giận rồi vụt trở lại bình thường, nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của Thuyên đang mân mê chiếc vỏ sò. Trong một tích tắc, anh nắm lấy tay Thuyên, thật mạnh. Thuyên vùng giật ra, đứng dậy và bước lùi, cách xa anh một quãng, mặt tái xanh. Thuyên sợ anh! Dũng gào lên, giọng nói đầy phẫn uất:

- Em còn nói là thương anh sao? Bạn gái gì mà anh không nắm được cả bàn tay? Thật ra, em muốn gì chứ? - Anh vò đầu - Em nói đi!

- Em... - Thuyên ấp úng - Xin lỗi, em cũng không biết tại sao mình lại như vậy. Em... Anh Dũng, chúng ta về đi!

- Không được! Em phải nói rõ ràng, như thế này anh không chịu được - Dũng gào, át cả tiếng sóng biển.

Thuyên vô thức giật lùi thêm. Thuyên muốn vùng chạy. Nhưng chạy để làm gì? Thuyên đưa mắt nhìn Dũng lần nữa. Giờ đây, dáng vẻ của anh thật tội nghiệp, lại có chút gì đó thật đáng sợ! Anh như một con mãnh hổ đang bị tổn thương. Thuyên hít một hơi thật sâu, lồng ngực căng đầy gió biển.

- Anh Dũng, đừng gào lên như thế, em sợ lắm, anh biết không? Anh hãy cho em ít thời gian, em cần suy nghĩ kỹ lại tình cảm của mình. Xin lỗi anh! Chúng ta về đi! - Thuyên khẩn khoản.

Dũng quay mặt đi không nói một lời và tiến đến bên chiếc xe anh dựng gần cây thù dương, mở máy.

Dũng chở Thuyên về đến nhà ngoại rồi anh phóng xe đi. Anh Sang không có ở nhà, ông bà ngoại đã đi dạo buổi chiều. Thuyên mệt mỏi trở về phòng.

Đã sáu ngày từ hôm sinh nhật. Đến Nha Trang, Thuyên thấy nhớ Trúc Anh thật nhiều. Một cảm giác mà từ trước đến nay, Thuyên chưa hề có: lo sợ và thấp thỏm! Thuyên muốn trở về gặp Trúc Anh ngay như sợ muộn một ngày thì cậu ấy sẽ biến mất. Thuyên cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này. Có lẽ là vì Như...

Từ khi Như thân thiết hơn với Trúc Anh, Thuyên đã luôn lo sợ và buồn rầu. Trúc Anh bỗng trở nên quan trọng với Thuyên biết bao. Rõ ràng, Thuyên sợ mất Trúc Anh! Ngay lúc này đây, Thuyên rất muốn gặp Trúc Anh, chỉ để nhìn thấy Trúc Anh cười và nói vài câu bông đùa, dù chẳng đâu ra đâu. “Trúc Anh biết không, Dũng nắm tay Thuyên đó, nhưng Thuyên không chịu, kỳ không? Vì Thuyên nghĩ, nếu có Trúc Anh ở đây, chắc Trúc Anh cũng không chịu vậy đâu. Phải thế không?”. Thuyên chìm trong mớ hỗn độn của những suy nghĩ, những nỗi nhớ mong.

Thuyên nhớ Trúc Anh, nhớ từng trò đùa nghịch của Trúc Anh. Từ chuyện Trúc Anh chui hàng rào hái trộm mận cho Thuyên, bị chó cắn, đến chuyện làm trò hề trước lớp để Thuyên hết khóc nhe. Thuyên nhớ hết. Cả chuyện mẹ kể hồi nhỏ, lúc nhà Trúc Anh mới dọn đến, Trúc Anh chạy lon ton theo ba mẹ vào nhà Thuyên để chào hỏi, nhưng chưa vào gặp ba mẹ Thuyên thì Trúc Anh đã ngồi bệt xuống bên cạnh mớ đồ chơi nhựa mà Thuyên đang chơi trước hiên nhà. Trúc Anh cứ bi bô “Cho chơi! Cho chơi!” mãi, cho đến khi ba mẹ Trúc Anh quay trở ra tìm. Rồi ngày hai đứa đi học mẫu giáo, Thuyên hiền quá nên luôn bị hai cậu bạn chung lớp ăn hiếp, giật đồ chơi và bánh kẹo hoại. Trúc Anh tức tối, lăn xả vào đánh nhau, giật đồ lại cho Thuyên. Đến nổi, đầu đập mạnh xuống gạch, máu chảy bê bết. Lúc đó Thuyên chỉ biết khóc thét lên mà thôi. Vết sẹo ấy ở phía dưới gần đỉnh đầu, Trúc Anh cứ hay sờ vào và bảo Thuyên đừng quên, vì bảo vệ Thuyên mới có nó. Cho đến lớn, vết sẹo vẫn còn và Trúc Anh vẫn luôn bảo vệ Thuyên, nhưng không nghe Trúc Anh khoe về những vết sẹo mới, những vết sẹo không thể định hình...

Thuyên sờ vào chiếc xích đu nhỏ bằng gỗ với một cô bé đang ngồi. Đây là món quà sinh nhật của Trúc Anh tặng mà Thuyên đã mang theo. Trúc Anh tự làm lấy ư? Nhưng Trúc Anh đến trễ, cùng với Như...

Không! Thuyên phải về, Trúc Anh đang gọi Thuyên về! Mặc kệ Dũng, mặc kệ vùng biển mà Thuyên hằng ao ước đắm mình vào. Thuyên muốn trở về

với đúng vị trí của Thuyên!

Dũng ơi, em xin lỗi! Có lẽ em chưa thật sự biết yêu anh...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương 13

Thuyên về sớm hơn dự định. Thuyên muốn đến tìm Trúc Anh ngay nhưng lại không có can đảm. Đối diện với Trúc Anh lúc này quả là điều quá khó khăn với Thuyên. Thuyên mâu thuẫn với chính mình. Thuyên chẳng biết mình muốn gì, làm gì nữa. Thuyên muốn điên lên.

Ngay lúc Thuyên ủ rũ nằm vùi mãi trong phòng mấy ngày liền thì Như ào đến. Bất ngờ vì người mở cổng lại là Thuyên, Như mừng rỡ hỏi:

- Ủa, Thuyên về hồi nào vậy? Mình đến định xin ba mẹ kêu Thuyên về, không ngờ...

- Có chuyện gì sao Như?

- Chuyện gì nữa hả? Trời ơi... Thuyên đậu đại học rồi đó, không biết sao?

- Há?

Thuyên chụp lấy hai bàn tay Như, lắc mạnh:

- Như nói thiệt hả?

- Ủa... - Như nhoẻn cười trước sự mừng rỡ của Thuyên - Xem báo nè!

Quả thật, trên danh sách trúng tuyển đại học sư phạm có tên của Thuyên - Nguyễn Ngọc Quỳnh Thuyên và số báo danh dài ngoằng mà Thuyên đã thuộc lòng. Thuyên nháy mắt lên, ôm lấy hai vai Như, nước mắt giàn dụa vì vui sướng. Thuyên sẽ trở thành cô giáo! Chao ôi, ước mơ! Ước mơ! Thuyên muốn hét lên thật to. Như nhéo nhẹ vào đôi má ửng đỏ của Thuyên:

- Chúc mừng nhé, bạn của tôi!

- Thuyên cảm ơn, cảm ơn Như! Thuyên đã quên cả việc kết quả đại học đã có, cũng may là có Như - Thuyên chợt nhớ - Còn Như và... Thiện thì sao?

- Thiện cũng đậu rồi, chỉ có mình là chưa có kết quả. Chắc vài hôm nữa.

- Rồi Như cũng sẽ trở thành phóng viên mà, đừng lo nghe!

- Mong là được như vậy.

Hai đứa dặt nhau vào phòng trong. Thuyên vui quá không nói được lời nào. Như nhìn ngắm gương mặt xinh xắn đang ngời lên vì vui sướng của Thuyên, thậm ao ước được hạnh phúc như thế. Như ngồi xuống chiếc giường nệm êm ái của Thuyên, mắt dừng lại ở chiếc xích đu nhỏ bằng gỗ còn rất mới.

- Chiếc xích đu... đẹp thật! - Như nói khi trông thấy tên Trúc Anh khắc trên đó.

Thì ra, “món quà đặc biệt” là chiếc xích đu này. Không biết Trúc Anh đã bỏ bao nhiêu thời gian, công sức để hoàn thành nó - Như nghĩ -Thuyên đã có một người bạn tuyệt vời, Thuyên biết không?

- À, mà sao Thuyên về sớm thế? Không gặp “anh ấy” à?

Thuyên lặng người giây lát, nhớ đến gương mặt sừng sốt, đau khổ của Dũng khi tiễn Thuyên ra xe. Có phải Thuyên đã quá tàn nhẫn với anh? Nhưng còn biết làm sao, Thuyên phải kết thúc ở đây thôi. Nếu không, anh sẽ còn ghét Thuyên nhiều hơn nữa...

Đôi mắt Như mở to khi nghe Thuyên kể chuyện xảy ra. Dĩ nhiên, Thuyên không đả động gì đến Trúc Anh. Thuyên chỉ nói là mình không tự tin trước Dũng, không đồng cảm được với anh. Nhưng Như không chỉ nghe như thế mà hiểu cũng như thế! Như hỏi, sau khi Thuyên kể xong và im lặng thật lâu:

- Sao Thuyên không hỏi gì đến Trúc Anh vậy?

- Há?

- Xin lỗi, tự nhiên lại nói sang chuyện này. Nhưng mình thật sự không hiểu, chẳng lẽ Thuyên không muốn biết kết quả thi đại học của Trúc Anh? Đáng lẽ người Thuyên hỏi trước tiên phải là Trúc Anh chứ!

Thuyên nghe tim mình giật thót. Thuyên đã không dám nhắc đến tên Trúc Anh trước mặt Như, cái tên Thuyên đã réo rọi biết bao lần, vậy mà nay lại ngại ngần. Tại sao như thế? Trúc Anh và Thuyên là bạn thân mà...

- Có lẽ... - Như ngập ngừng rồi nhìn thẳng vào mắt Thuyên - Thuyên trở

về sớm là vì Trúc Anh... phải không?

- Kìa Như, Như nói gì vậy?

Như xoay xoay chiếc xích đu rồi bật cười:

- Mình đùa thôi! Chứ bạn bè mà, bao giờ gặp nhau chẳng được, phải không?

Ánh mắt Như một lần nữa làm cho Thuyên thấy lúng túng. “Thật ra Như đang nghĩ gì?”.

- Mình biết, vì hôm sinh nhật Thuyên, Trúc Anh đã đến trễ nên Thuyên còn giận mà không thèm hỏi tới bạn ấy. Nhưng bạn ấy đến trễ là vì món quà đặc biệt này. Thuyên đừng giận nữa nghen!

Như nói giọng đều đều và đã thôi nhìn Thuyên bằng ánh mắt dò xét. Thuyên gượng mím cười. Như ngồi xuống cạnh Thuyên và bắt đầu trở lại hoạt bát vui vẻ, liến thoắng kể cho Thuyên nghe về những ngày hè đã qua. Đối với Như, đó thật sự là những ngày tuyệt diệu! Nếu Thiện không rủ Như đi vườn trái cây thì Trúc Anh cũng rủ Như dạo nhà sách, xem ca nhạc... Hai cậu bạn ấy cứ quay Như tít mù, song lại rất vui.

Đang khi hai cô bạn tíu tít với nhau thì có tiếng chuông cửa. Thuyên ngỡ là mẹ về nên chạy nhanh ra mở cổng. Không ngờ là Trúc Anh và Thiện. Giống hệt Như, Thiện và Trúc Anh đều ngạc nhiên khi gặp Thuyên, cả hai cũng đến để báo tin vui cho gia đình Thuyên.

Gặp lại Trúc Anh, Thuyên bỗng có cảm giác e ngại và bối rối kỳ lạ. Như phá tan ngay sự ngỡ ngàng ngập đó:

- Nè Trúc Anh. Tôi đã giải thích với Thuyên chuyện bạn đi trễ hôm sinh nhật rồi đó. Có hậu tạ không?

- Cảm ơn nhiều!

Trúc Anh trả lời Như và quay cười thật tươi với Thuyên. Trong lúc này, không có lời nào có thể tả hết niềm vui của Trúc Anh: đậu đại học, Thuyên lại về sớm hơn dự định, cậu chỉ biết cười và cười.

Như là người cuối cùng trong nhóm biết được kết quả thi đại học. Cầm tờ báo trong tay, Như chạy như bay về nhà. Nhưng Như chưa kịp báo tin vui cho ba mẹ thì nỗi bất hạnh đã ập đến bất ngờ...

Về đến nhà, Như nhìn thấy mẹ đang gào thét ngăn cản người ta niêm phong đồ đạc. Ba gục đầu trên nền gạch lạnh. Như buông tờ báo, chạy đến bên mẹ:

- Mẹ ơi, có chuyện gì vậy? Tại sao... Tại sao thế này?

Mẹ Như quay lại, nước mắt giàn dụa trên gương mặt héo hắt. Bao nhiêu tâm sức, bao nhiêu nỗ lực giờ đã tan thành mây khói. Bà khuyu xuống:

- Phá sản! Nhà mình bị mất hết rồi con ơi. Mất hết rồi...

Nói được bấy nhiêu lời, bà lại tiếp tục khóc. Như dùng hai cánh tay mảnh khảnh của mình ôm chặt lấy mẹ. Mẹ Như, giờ chỉ còn là một thân thể gầy gò, yếu ớt, đang nấc nghẹn từng cơn trong vòng tay Như. Như muốn che chở cho mẹ, muốn trở thành một chỗ dựa thật vững chắc của mẹ trong lúc này... Mẹ đã bằng âm, dỗ dành Như từ tấm bé, tình yêu thương đó đã nuôi dưỡng trong Như trái tim rắn rỏi. Thì giờ đây, Như phải dùng nó để xoa dịu và bảo vệ mẹ.

Ba đã đến bên cạnh mẹ con Như tự lúc nào. Ông phờ phạc và già đi nhanh quá! Như thấy buốt lòng... Có lẽ những ngày qua ba đã chịu đựng và cố gắng xoay xỏa rất nhiều nhưng cuối cùng cũng không có kết quả. Vậy mà, Như lại chẳng biết gì... Như thật là một đứa con bất hiếu và vô tâm!

- Ba xin lỗi con... Gia đình mình lại trắng tay rồi con ơi...

- Không sao, không sao đâu ba! Dù thế nào, chúng ta cũng luôn ở bên nhau mà. Phải không mẹ?

Mẹ Như ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn hai cha con. Trong khoảnh khắc này, bà cảm thấy không còn nỗi sợ hãi và đau khổ nào nữa. Bà đã từng mong ước chồng mình sẽ trở lại như xưa, bà không cần giàu sang của cải, chỉ cần

cả gia đình được vui vẻ bên nhau. Vậy thì hà cớ gì phải đau buồn vì những thứ đã mất đi? Đối lại, bà có được nhiều hơn. Bà đưa tay vuốt má Như và tay kia nắm lấy tay chồng:

- Đúng vậy! Gia đình mình sẽ luôn ở bên nhau. Anh ơi, đừng lưu luyến gì nữa. Chúng ta trở về quê đi, đừng tha phương tứ xứ như những năm qua nữa! Em mệt mỏi lắm rồi.

- Ừ, mình sẽ về quê. Anh hứa mà! Anh xin lỗi vì những ngày đã qua, hãy tha thứ cho anh. Hãy tha thứ... - Rồi ông gục đầu vào vai Như – Hãy tha thứ cho ba nghe con!

- Ba...

Cả gia đình dựa vào nhau, nức nở. Người ta vẫn tiếp tục niêm phong tất cả đồ đạc trong nhà, nhưng gia đình Như không còn để ý đến nữa. Tất cả đều là phù hoa, rồi cũng sẽ tan theo bọt nước. Không cãi cọ, không oán trách. Họ đã tìm thấy được niềm hạnh phúc thật sự trong tận cùng khổ đau!

Dưới chân Như, tờ báo mới đã rách nát từ bao giờ... Ước mơ ơi, xin hãy chờ...

Đêm cuối cùng trong căn nhà này Như cảm thấy thật yên bình. Như không hề luyến tiếc khoảng tường lạnh lẽo hay tiếng chuông đồng hồ gõ lớn trong phòng khách. Tất cả đều xa lạ với Như. Như không thể yêu thương được chúng. Ở đây, chỉ toàn là những ký ức đau buồn...

Ngày mai đây, Như sẽ trở về quê, trở về với tuổi ấu thơ dang dở. Ba sẽ lại cười, sẽ lại khen mẹ nấu món ngon và bày cho Như những trò chơi mới. Tuy đã lớn, Như vẫn ao ước được ba dạy những trò nghịch phá - niềm hạnh phúc mà Như đã mong ước từ hơn mười năm qua.

Nhưng... ở nơi này, vẫn còn nhiều điều mà Như sẽ không quên, suốt cuộc đời. Những tình bạn đẹp, những năm tháng hạnh phúc vì có ước mơ! Như sẽ không bao giờ quên nụ cười răng khểnh của Thuyên, mỗi lần nhớ quá,

Như sẽ cười và tự soi mình trong gương. chúng ta có nụ cười giống nhau mà phải không Thuyên? Như sẽ không quên một Thiện hiền lành, lúc nào đứng trước Như cũng có vẻ lúng túng trông thật tội. Và, Như cũng sẽ không bao giờ quên Trúc Anh, một người bạn đã cho Như biết thế nào là tình bạn đẹp, đã giúp Như thoát khỏi vỏ bọc mà bao năm trời Như cố tạo ra. Trúc Anh là người cho Như cảm giác tin tưởng và muốn dựa vào mỗi khi buồn khổ nhất, sau ba. Trúc Anh có hiểu được điều này không?

Như đã suy nghĩ rất nhiều từ lúc Thuyên trở về. Thuyên thay đổi rồi. Thuyên đã nhận ra điều bấy lâu nay Thuyên để lỡ. Trúc Anh và Thuyên... Như không muốn cho họ hiểu nhau, không muốn họ thay đổi một tình bạn trước nay vốn có. Nhưng mà Thuyên là bạn của Như, Như không thể lừa dối Thuyên, cả Trúc Anh nữa. Phải cho họ biết, phải giúp họ... Đến lúc đó thì, Như sẽ ra sao? Như không muốn! Không muốn! Thuyên đã có Dũng rồi, tại sao lại quay lại, tại sao? Chẳng lẽ Như không có quyền giành lấy hạnh phúc cho mình? Thuyên đã có rất nhiều: gia đình hạnh phúc, sự nghiệp trước mắt và một người hết sức yêu thương Thuyên nữa. Như thì còn có được gì?

Như đã cảm thấy bản thân mình thật mâu thuẫn! Nhưng đến bây giờ thì tất cả đã kết thúc. Kết thúc thật rồi. Như chẳng còn một niềm hy vọng nào nữa cả. Trúc Anh ơi, đừng bao giờ quên Như nhé!

“Chào Thuyên, cô bạn xinh xắn! Hãy tha lỗi cho mình vì tất cả, mình đã giấu diếm Thuyên rất nhiều điều chỉ vì lòng ích kỷ của mình. Thuyên biết không, bạn là người bạn thân duy nhất của mình từ lúc mình cùng gia đình bắt đầu công cuộc tha phương lập nghiệp. Mình rất quý bạn, thật lòng!

Thuyên có nhớ lần Thuyên hỏi tại sao Trúc Anh lại khó chịu khi Thuyên nhắc đến Dũng không? Mình đã không trả lời đúng sự thật. Thuyên không biết thật sao? Trúc Anh đang ghen đó! Mình biết hết, và mình cũng biết tình cảm của Thuyên bây giờ cũng giống như Trúc Anh... Hãy thật lòng với

nhau đi, đừng buồn bã nữa!

Trúc Anh hẹn Thuyên ở công viên sông Tiền tối nay. Bạn ấy đang chờ Thuyên.

Nè, lần này mình “làm mai” cho hai người, xong, phải “hậu tạ” đó nghen. Vì ngại nên mình phải viết thư thế này, mắc cười không Thuyên? Thôi, hẹn gặp lại vào ngày mai, khi bình minh lên...

Trang Như”.

Công viên sông Tiền vàng trong ánh đèn nê-on. Thuyên ngập ngừng bước đến chiếc ghế đá Trúc Anh đang ngồi... Nhẹ nhàng, Thuyên ngồi xuống bên cạnh Trúc Anh, nhìn dòng sông dát đầy ánh trăng đêm rằm. Im lặng phủ trùm thật lâu. Trúc Anh sửa lại tư thế, nói nhẹ như gió thoảng:

- Lạ quá phải không Thuyên? Trúc Anh... Như... cũng gửi cái này cho Thuyên chứ?
- Trúc Anh đưa mảnh giấy gấp tư cho Thuyên, mắt vẫn nhìn ra hướng bờ sông. Thuyên cầm lá thư nhỏ trong tay, suy nghĩ một lát, không giở ra đọc mà nói luôn: Chắc lá thư này cũng giống với cái Thuyên đã nhận, Trúc Anh hãy giữ lấy - Thuyên đưa lại cho Trúc Anh - Thuyên chỉ muốn biết, Trúc Anh nghĩ sao?
- Trúc Anh cũng không hiểu được mình. Nhưng Như thì đã hiểu.
- Thuyên cũng vậy... Bây giờ, làm sao hả Trúc Anh!

Thuyên quay qua, chạm phải ánh mắt của Trúc Anh. Hai đứa lại nhìn ra sông. Sự lựa chọn giữa một tình bạn từ thuở ấu thơ và một tình cảm mới mẻ dường như đang đẩy cả hai vào ngõ cụt, không tìm được lối ra.

Ánh trăng soi lên vầng trán đang nhíu lại của Trúc Anh. Trúc Anh biết rằng, cuối cùng thì cậu cũng phải là người chủ động giải quyết vấn đề. Những năm tháng qua, lúc nào Trúc Anh cũng là người kéo Thuyên ra khỏi tình thế khó khăn. Nhưng trong lúc này, cậu thấy nan giải quá... Làm thế

nào cho thật tốt, làm thế nào để tình bạn không bị rạn nứt và tình cảm cũng không phải giấu che. Tình cảm Trúc Anh dành cho Thuyên sâu nặng hơn bất cứ điều gì, Trúc Anh luôn muốn trở thành người bảo vệ duy nhất và suốt cuộc đời của Thuyên. Phải! Trúc Anh sẽ luôn ở bên cạnh Thuyên!

- Trúc Anh à...

- Thuyên à...

Cả hai cùng thốt lên một lượt. Và lần đầu tiên, Thuyên bỗng trở nên thật dứt khoát:

- Hãy để Thuyên nói trước. Trúc Anh! Trúc Anh thật sự là một người rất quan trọng đối với Thuyên, dù Thuyên phát hiện ra điều này hơi chậm. Thuyên muốn Trúc Anh sẽ luôn ở bên cạnh Thuyên, với cả hai danh nghĩa... Nhưng Thuyên vẫn nhớ, Trúc Anh đã từng nói tình cảm nên để tự nhiên sẽ tốt hơn. Như vậy, chúng ta hãy cứ như thế này cho đến lúc thật sự có thể quyết định chín chắn. Và cho dù có một ngày nào đó mọi chuyện đổi thay Thuyên cũng sẽ không bao giờ mất đi người bạn thân thiết này. Được không?

Trúc Anh nhìn thẳng vào gương mặt thánh thiện như một thiên thần của cô bạn, lòng thầm hát lên một khúc ca ngọt ngào. Thuyên đã dũng cảm thừa nhận tình cảm của mình, khác hẳn vẻ yếu đuối và hay thẹn thùng thường ngày... “Thuyên à, chẳng bao giờ Trúc Anh từ chối Thuyên điều gì cả. Thuyên biết mà! Chúng ta chỉ cần hiểu lòng nhau, như thế là được rồi”. Thuyên mỉm cười, Thuyên hiểu được tất cả thông điệp từ ánh mắt của Trúc Anh. Chạm khẽ vào tay Trúc Anh, Thuyên chỉ lên bầu trời:

- Trúc Anh, sao nhấp nháy kia!

“Trúc Anh bạn,

Thời gian qua là những tháng ngày hạnh phúc nhất mà tôi có được, nhờ có bạn; và Thuyên, Thiện. Tình bạn của chúng ta sẽ chẳng bao giờ phai nhạt theo thời gian đâu, phải không bạn của tôi?

Tôi có một điều rất khó nói khi đứng trước bạn nên mới viết thư. Hãy lắng

nghe tôi nhé!

Bạn biết không, con gái thương ai có bao giờ dám nói. Đó là một điều đáng hối tiếc lắm! Nhưng mà, chỉ có những người bạn thân mới hiểu lòng nhau. Thuyên đã tâm sự với tôi tất cả... Tôi cũng biết rằng bạn đã rất yêu mến Thuyên. Không phải chỉ là tình bạn đơn thuần. Vậy thì, bạn hãy cố mà giữ Thuyên lại, đừng để lọt vào tay một Dũng thứ hai!

Thuyên chờ bạn ở công viên sông Tiền vào tối nay. Hãy dừng cảm lên!

Một ngày gần nhất, bạn và Thuyên phải khao tôi một chầu đó nhé!

Đừng quên đã hứa với tôi, đừng quên!...

Thôi, ngày mai... sẽ đấu khẩu tiếp. Xin chào, người bạn của tôi!

Như”.

Sáng hôm sau, Trúc Anh đang sửa lại giá sách giùm Thuyên thì Thiện hốt hơ hốt hải chạy đến. Trúc Anh bỏ chiếc búa nhỏ xuống, hỏi:

- Có chuyện gì mà mày hấp tấp dữ vậy?
- Tao đến nhà mày, mẹ mày nói mày sang đây, tao mới hộc tốc chạy đến. Có cả Thuyên càng tốt...

Thiện nói được một câu rồi cứ thở hồng hộc vì đạp xe quá nhanh. Trúc Anh cười lớn:

- Có chuyện gì?
- Như đi rồi? Mày không biết sao? Ba Như bị phá sản. Mày đọc tờ báo sáng nay đi nè.

Trong khi Trúc Anh và Thuyên đọc trang báo với dòng tít lớn: “Công ty Trách nhiệm hữu hạn Hoàng Như tuyên bố phá sản - Một doanh nghiệp mới, rời khỏi thương trường” thì Thiện bắt đầu kể đầu đuôi:

- Sáng nay vừa đọc xong tờ báo, tao chạy ngay đến nhà Như để xem mọi chuyện thế nào thì thấy cổng nhà đã niêm phong. Người ta bảo cả gia đình Như đã dọn đi từ sáng hôm qua. Tao vội đi tìm mày để báo tin...

Thuyên bàng hoàng khi nghe những lời Thiện kể. Dựa lưng vào tường, Thuyên lẩm bẩm:

- Hôm qua Thuyên vừa từ câu lạc bộ nữ công về thì mẹ nói có Như đến tìm, không gặp Thuyên nên gửi lại một tờ giấy. Không ngờ... Sao Như có thể bỏ đi không một lời từ giã chứ?
- Chúng ta không phải là bạn thân của nhau sao?
- Trúc Anh cũng nhận được thư của Như qua tay mẹ...
- Thư gì? Hai bạn nói gì tôi chẳng hiểu? – Thiện hỏi nhanh. Cậu cảm thấy mình bị bỏ rơi. Nếu là thư chia tay thì sao Như chỉ viết cho Trúc Anh và Thuyên; Như chẳng xem Thiện là gì sao?
- Không phải... - Trúc Anh lựa lời đáp – Như chỉ viết loãng quãng vài chữ cho vui thôi. Chẳng ai biết đó là thư từ giã cả.

Thiện tặc lưỡi vẻ xót xa ghê gớm:

- Công ty của ba Như bị nhân viên đục khoét, lén bán hàng ra ngoài, rồi lại còn bị lỗ vốn do Nhật Bản cạnh tranh trên thị trường nước ngoài. Không cầm cự nổi, ba Như đành tuyên bố phá sản, nhà cửa bị tịch thu hết để trả nợ ngân hàng và các đối tác. Đến nước này chắc chỉ còn cách là về quê thôi! – Quay qua hai người bạn đang lo lắng, Thiện hỏi: - Trúc Anh với Thuyên biết quê của Như ở đâu không?

Trúc Anh và Thuyên buồn bã lắc đầu. Như rất ít nhắc đến quê của mình cũng chẳng cho biết là ở đâu. Đối với Như, đó là một khoảng riêng tư nhất trong lòng... Thiện ngồi phịch xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu. Hy vọng cuối cùng về tin tức của Như đã mất. Đến cả Thuyên còn chẳng biết Như về đâu thì ai sẽ giúp Thiện đây? Lúc khó khăn này Thiện muốn được ở bên cạnh, an ủi Như, cho Như một niềm tin. Dù rằng từ trước đến nay Thiện luôn ngây ngô khi tiếp xúc với Như, nhưng thật lòng, cậu rất quý mến người bạn này.

Trong căn phòng nhỏ của Thuyên, không khí trở nên hết sức ngột ngạt, chỉ có tiếng chuông gió thỉnh thoảng reo leng keng. Thuyên ngồi trên giường,

mắt đăm nhìn chiếc đồng hồ xinh xắn hình con thỏ – kỷ niệm duy nhất mà Như để lại cho Thuyên, món quà sinh nhật... Như đi rồi, chẳng còn ai chọc phá mọi người bằng những trò nghịch ngợm dễ thương, chẳng còn ai ôm vai Thuyên, bảo “sao hiền thế?”. Thuyên nhớ quá, mới đây là Thuyên đã thấy nhớ Như vô cùng. Như ơi, chẳng lẽ Như không nhớ chúng mình sao?... Nếu được lùi lại đầu năm học Thuyên sẽ không bao giờ bỏ nhiều thời gian để ghét Như đâu, cũng chẳng tranh đua với Như nữa. Bây giờ, Thuyên thấy tiếc quá! Như ơi...

Nhìn những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt Thuyên, Trúc Anh thở dài. Lòng cậu cũng đang rất nặng nề.

Thiện bật hỏi:

- Như đậu đại học rồi, Như sẽ làm sao chứ? Ước mơ của Như đến bao giờ...

Thuyên bật khóc to hơn...

Bùi Đăng Quốc Thiều

Cầm chướng đỏ

Chương kết

Trúc Anh bước vào lớp học của Như. Mùa hè, trường vẫn để ngỏ. Có lẽ đang mong muốn người về...

- Nè, đến thư viện đi, bạn!

Giọng nói của Như vẫn còn rõ mồn một bên tai Trúc Anh. Như rất thích rủ Trúc Anh đi thư viện. Như yêu sách hơn bất cứ thứ gì trên đời. Mỗi lần đến thư viện chung với Trúc Anh, Như luôn nhồi nhét cho Trúc Anh những quyển sách văn học dày cộm rồi cười thật tươi khi được trông thấy vẻ mặt nhăn nhó của Trúc Anh. Nụ cười rạng rỡ đó, Trúc Anh sẽ không bao giờ quên! Cả ánh mắt khi Như lắng nghe Trúc Anh tâm sự nữa. Nó cho Trúc Anh cảm giác thoải mái, tin tưởng và thông hiểu. Và thế là, Trúc Anh có thể kể cho Như nghe tất cả, không ngại ngần, không giấu diếm.

Trúc Anh sờ tay lên chiếc bàn Như đã từng ngồi học: hình con thằn lằn cộc đuôi; chú ếch miệng to... này đều là bút tích nghịch ngợm của Như. Chẳng bao giờ Như ngồi yên được một chút khi có cây viết trong tay, có hôm còn vẽ vào cả tập học nhóm của Trúc Anh khiến lần đó trận “đấu khẩu” cứ dai dẳng. Trúc Anh nhớ đến gương mặt bừng đỏ của Như trong lúc tranh cãi, những cánh tay cứ khoa loạn xạ, trông thật buồn cười! Vui thì vui như thế. Nhưng những lúc buồn Như thường không nói ra mà chỉ ngồi lặng lẽ thật lâu, để rồi lại bật dậy cười đùa với mọi người. Không bao giờ Như muốn người khác biết nỗi buồn của mình. Như đơn độc chống chọi. Có lẽ vì thế Như không có được mấy người bạn hiểu mình...

- Nếu một lúc nào đó tôi thương ai, tôi sẽ khắc tên người đó dưới mặt bàn. Bạn cứ chờ đi...

Vô thức, Trúc Anh ngửa đầu nhìn phía dưới mặt bàn...

“*Con gái thương ai làm sao dám nói*”, Như viết về mình, phải không Như? Như lại còn giúp gỡ rối cho Trúc Anh và Thuyên ngay lúc Như chìm trong đau khổ. Đến tận bây giờ Trúc Anh mới bắt đầu hiểu thấu! Như đã khắc tên Trúc Anh ở ngăn bàn này tự lúc nào?...

Như ơi, giờ Như đang ở đâu?

-HẾT-

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: Snow flakes / VNthuquan - Thư viện Online

Nhà xuất bản Kim Đồng

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 10 tháng 5 năm 2010